

ਸਾਡੇ ਦਿਲ ਕੋ ਕਸਰਤੇ ਏਜਾਜ਼ ਕੀ ਹਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ
ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਂ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ ਗਰ ਦਿਲ ਮੇਂ ਹੋ ਖੋਫ਼ੇ ਕਿਰਦਿਗਾਰ

ਰੱਬ ਦੀ ਸਹੁੰ

(ਖੁਦਾ ਦੀ ਕਸਮ)

ਹਜ਼ਰਤ ਮਿਰਜ਼ਾ ਗ਼ੁਲਾਮ ਅਹਮਦ ਸਾਹਬ ਕਾਦੀਆਨੀ
ਮਸੀਹ ਮੋਊਦ ਵ ਮਹਦੀ ਮਾਹੂਦ ਅਲੈਹਿ ਸਲਾਮ ਦੀਆਂ ਰਚਨਾਵਾਂ 'ਚੋਂ

ਸੰਕਲਣ

ਬਸ਼ੀਰੁੱਦੀਨ ਅਲਾਹਦੀਨ

خدا کی قسم

از تصنیفات حضرت مرزا غلام احمد صاحب قادیانی مسیح موعود و مہدی معہود علیہ السلام

ਰੱਬ ਦੀ ਸਹੁੰ

ਹਜ਼ਰਤ ਮਿਰਜ਼ਾ ਗ਼ੁਲਾਮ ਅਹਮਦ ਕਾਦੀਆਨੀ ਮਸੀਹ ਮੋਊਦ ਵ ਮਹਦੀ
ਮਾਹੂਦ ਅਲੈਹਿ ਸਲਾਮ ਬਾਨੀ ਵਿਸ਼ਵਵਿਆਪੀ ਅਹਮਦੀਆ ਮੁਸਲਿਮ ਜਮਾਤ

ਦੀਆਂ ਰਚਨਾਵਾਂ 'ਚੋਂ

ਸੰਕਲਨ : ਬਸ਼ੀਰੁੱਦੀਨ ਅਲਾਹਦੀਨ

ਅਨੁਵਾਦਕ : ਗਿਆਨੀ ਸ਼ਮਸ਼ਾਦ ਅਹਮਦ ਅਦਨ

ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ : ਰਾਸ਼ਿਦ ਮੁਹਮੱਦ ਅਲਾਹਦੀਨ

ਕਾਦੀਆ - 143516, ਜ਼ਿਲਾ ਗੁਰਦਾਸਪੁਰ, ਪੰਜਾਬ, ਭਾਰਤ

ਸੰਸਕਰਣ ਪਹਿਲਾ : ਦਸੰਬਰ 2017

ਗਿਣਤੀ : 1000

ਛਾਪਕ : ਪ੍ਰਿੰਟਵੈਲ ਅਮ੍ਰਿਤਸਰ

Name of Book : RUB DI SAHUN

(KHUDA KI QASAM)

(Original Book in Urdu, Published in 1988.)

Compilation By : Bashiruddin Alahdin

Punjabi Translation By :

Giyani Shamshad Ahmad eden

Published By : Rashid Mohammad Alahdin

Qadian-143516,

District-Gurdaspur, Punjab (INDIA)

Eddition First : Dec. 2017

Copies : 1000

Printed At : Printwell Amritsar

ਪਿਆਰੇ ਸਜੱਣੇ !

ਮਨੁੱਖੀ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੇ ਝੂਠ ਬੋਲਿਆ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਰੱਬ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਤਬਾਹੀ ਲਈ ਗਵਾਹ ਦੱਸਿਆ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਫ਼ਲ ਵੀ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ । ਪਰੰਤੂ ਹਜ਼ਰਤ ਮਿਰਜ਼ਾ ਗੁਲਾਮ ਅਹਮਦ ਕਾਦੀਆਨੀ (ਭਾਰਤ) ਉਹ ਇੱਕੋ ਇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਹਨ ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਦੁਆਵਾਂ ਲਈ ਰੱਬ ਨੂੰ ਗਵਾਹ ਬਣਾਇਆ ਅਤੇ ਸਫ਼ਲ ਵੀ ਹੋਏ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਚਾਈ ਦੇ ਪੁੰਜ ਸਨ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਰੱਬ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਫ਼ਲਤਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਇਮਾਮ ਮਹਦੀ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਵਾ ਕੀਤਾ ਵੀ ਹੈ । ਇਹਨਾਂ ਹੀ ਗਵਾਹੀਆਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਰਚਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕੱਠ ਕਰਕੇ ਇਸ ਕਿਤਾਬ ‘ਰੱਬ ਦੀ ਸਹੁੰ’ (ਖ਼ੁਦਾ ਕੀ ਕਸਮ) ਵਿੱਚ ਵਰਨਣ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ । ਹੁਣ ਇਹ ਕਿਤਾਬ ਅਧਿਐਨ ਲਈ ਹੋਰਨਾਂ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਅਧਿਐਨ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ :

ਉਰਦੂ ਲਈ : <http://tinyurl.com/kkqurdu>

ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਲਈ : <http://tinyurl.com/bygod-kkq>

ਹਿੰਦੀ ਲਈ : <http://tinyurl.com/kkqhindi>

ਬੰਗਲਾ ਲਈ : <http://tinyurl.com/kkqbangla>

ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਆਪ ਅਲੈਹਿ ਸਲਾਮ ਦੀਆਂ ਉਹਨਾਂ ਸਹੁੰਆਂ ਦਾ ਸੰਕਲਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਆਪ ਅਲੈਹਿ ਸਲਾਮ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦਾਵੇ ਦੀ ਸਚਾਈ ਲਈ ਆਪਣੀਆਂ ਰਚਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ 47 ਸਹੁੰਆਂ ਖਾਧੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਉਹੋ ਹੀ ਇਮਾਮ ਮਹਦੀ ਹਨ ਜਿਸਦੀ ਸਾਰੀਆਂ ਕੌਮਾਂ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਹਨ । ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਵਾਰ ਵਾਰ ਰੱਬ ਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾਕੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਉਹੋ ਹੀ ਇਮਾਮ ਮਹਦੀ ਹਾਂ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਇਹ ਝੂਠ ਹੈ ਤਾਂ ਝੂਠੇ ਉੱਪਰ ਰੱਬ ਦੀ ਲਾਨ੍ਹਤ ।

ਇਸ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਪੂਰੇ ਵਸੂਕ ਨਾਲ ਦਾਵਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਸਚਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਰੱਬ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਸਫਲ ਹੋਵਾਂਗਾ ।

ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਕਿੰਨੀ ਸੋਹਣੀ ਦੁਆ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ‘ਹੇ, ਮੇਰੇ ਰੱਬ ! ਤੂੰ ਰਹੀਮ ਹੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੀਆਂ ਦੁਆਵਾਂ ਨੂੰ ਪਰਵਾਨਗੀ ਬਖਸ਼ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਸਫਲਤਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ਮੇਰੇ ਦੁਸ਼ਮਣਾ ਪ੍ਰਤੀ ਪ੍ਰਤੱਖ ਚਮਤਕਾਰਾਂ ਨਾਲ ਕਿਉਂਕਿ ਤੂੰ ਹੀ ਸਚਾ ਤੇ ਸਰਬ ਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਹੈਂ ।’

ਆਪ ਅਲੈਹਿ ਸਲਾਮ ਨੂੰ ਅਸੰਖ ਵਿਰੋਧਤਾਵਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ । ਆਪ ਆਪਣੀਆਂ ਲੇਖਣੀਆਂ ਵਿੱਚ ਰੱਬ ਤੋਂ ਰੋ ਰੋਕੇ ਦੁਆ ਮੰਗਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਕ ਥਾਂ ਇਉਂ ਲਿਖਦੇ ਹਨ :

“ਹੇ ਕਾਦਰ ਤੇ ਧਰਤੀ ਤੇ ਆਕਾਸ਼ਾਂ ਦੇ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਹੇ ਰਹੀਮ, ਮਿਹਰਬਾਨ ਤੇ ਮਾਰਗ ਦਰਸ਼ਕ, ਹੇ ਉਹ ਜੋ ਦਿਲਾਂ’ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਰਖਦਾ ਹੈ, ਹੇ ਉਹ ਹਸਤੀ ਜਿਸ ਤੋਂ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਲੁਕੀ ਹੋਈ ਨਹੀਂ ! ਜੇਕਰ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਅਵਗਿਆਕਾਰ ਤੇ ਸ਼ੋਖੀ ਭਰਿਆ ਦੇਖਦਾ ਹੈਂ, ਜੇਕਰ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਦੇਖ ਲਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ ਬਦ (ਭੈੜਾ) ਹਾਂ ਤਾਂ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਭੈੜੇ ਨੂੰ ਟੋਟੇ ਟੋਟੇ ਕਰ ਦੇ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵਿਰੋਧੀਆਂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰ ਦੇ । ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਰਹਮਤ ਦੇ ਬਦਲ ਵਰ੍ਹਾ ਅਤੇ ਆਪ ਮਿਹਰ ਨਾਲ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਹਰ ਮੁਰਾਦ ਪੂਰੀ ਕਰ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਘਰਬਾਰ’ਤੇ ਅੱਗ ਵਰ੍ਹਾ । ਮੇਰਾ ਦੁਸ਼ਮਣ ਬਣ ਜਾ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਸਾਰਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਤਬਾਹ ਕਰ ਦੇ, ਪਰੰਤੂ ਜੇਕਰ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣਾ ਆਗਿਆਕਾਰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਉਹ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਭੇਦ ਤੂੰ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਗੁਪਤ ਰੱਖਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਪੂਰਬਕ ਪੇਸ਼ ਆ ਅਤੇ ਉਹਨਾ ਗੁਪਤ ਭੇਦਾਂ ਨੂੰ ਥੋੜਾ ਜਿਹਾ ਪ੍ਰਕਟ ਕਰ ਦੇ ।”

ਕੋਈ ਝੂਠਾ ਮਨੁੱਖ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਪ੍ਰਤਾਪ ਰਖਣ ਵੀ ਦੁਆ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ । ਆਪ ਅਲੈਹਿ ਸਲਾਮ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਮਾਨਵੀ ਜਗਤ ਨੂੰ ਇਕਮੁੱਠ ਕਰਨਾ

ਅਤੇ ਰੱਬ ਵੱਲ ਆਕਰਸ਼ਤ ਕਰਕੇ ਇਸਲਾਮ ਬਾਰੇ ਫੈਲੇ ਭੁਲੇਖਿਆਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਕੇ ਉਸ ਦੀ ਵਾਸਤਵ ਸਿਥਿਤੀ ਤੇ ਸੁੰਦਰਤਾ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਹੈ ।

ਰੱਬ ਨੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਸੰਖ ਸਫਲਤਾਵਾਂ, ਪੁਰੁਸਕਾਰਾਂ ਤੇ ਉਪਹਾਰਾਂ ਨਾਲ ਨਵਾਜਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪ ਐਲਹਿ ਸਲਾਮ ਦੀ ਜਮਾਤ ਜਿਸ ਨੇ ਅਨੇਕਾ ਹੀ ਔਕੁੜਾਂ ਝੱਲੀਆਂ ਤੇ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ, ਅੱਜ ਪ੍ਰਗਤੀ ਦੇ ਸ਼ਾਹ ਮਾਰਗਾਂ ਤੇ ਤੁਰਦਿਆਂ ਸੰਸਾਰ ਦੇ 209 ਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਕਰੋੜਾਂ ਦੀ ਸੰਖਿਆ ਵਿੱਚ ਫੈਲੀ ਹੋਈ ਹੈ ।

ਵਧੇਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲਈ ਸਾਡੀ ਵੈਬਸਾਈਟ www.alislam.org ਉੱਪਰ ਅਧਿਐਨ ਕਰੋ ।

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

وَعَلَىٰ عَرْشِ الْمَلِیْکِ الْمَوْجُوْدِ

نَحْمَدُكَ وَنُصَلِّیْ عَلٰی رَسُوْلِهِ الْکَرِیْمِ

ਬਿਸਮਿਲੱਹਿਰ ਰਹਮਾਨਿਰ ਰਹੀਮ

ਨਹਮੁਦੁਹੁ ਵ ਨੁਸੱਲੀ ਅਲਾ ਰਸੂਲਿਹਿਲ ਕਰੀਮ ਵ ਅਲਾ ਅਬਦਿਹਿਲ ਮਸੀਹਿਲ ਮੋਉਦ

ਬਿਨਤੀ

ਰੱਬ ਦਾ ਸ਼ੁਕਰ ਹੈ ਕਿ ਵਿਨਮੁ ਹਜ਼ਰਤ ਮਸੀਹ ਮੋਉਦ ਅਲੈਹਿ ਸਲਾਮ ਦੀਆਂ ਉਹਨਾਂ ਸਹੁੰਆਂ (ਕਸਮਾਂ) ਨੂੰ ਜੋ ਆਪ ਨੇ ਰੱਬ ਦੇ ਨਾਂ'ਤੇ ਖਾਧੀਆਂ ਹਨ, ਆਪ ਜੀ ਦੀਆਂ ਹੀ ਰਚਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਥਾਂ ਇਕਤੱਰ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਲੋਕ ਜਿੰਨ੍ਹਾ ਦੇ ਮਨਾਂ ਵਿੱਚ ਰੱਬ ਦਾ ਡਰ ਹੈ ਇਸ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਕੇ ਆਪ ਦੀ ਸਚਾਈ ਨੂੰ ਜਾਣ ਸਕਣ । ਵਿਨਮੁ ਸ਼ੀਮਾਨ ਡਾਕਟਰ ਮੁਹੱਮਦ ਹੁਸੈਨ ਸਾਹਬ ਸਾਜਦ ਅਤੇ ਸ਼ੀਮਾਨ ਰਾਸ਼ਿਦ ਮੁਹੱਮਦ ਅਲਾਹਦੀਨ ਸਾਹਬ ਦਾ ਬਹੁਤ ਧੰਨਵਾਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਬਹੁਮੁੱਲ ਸਹਿਯੋਗ ਨਾਲ ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਕਰਨ ਦਾ ਰੱਬ ਨੇ ਸੰਜੋਗ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਹੈ । ਜਜ਼ਾਕੁਮੁਲੱਹ (ਰੱਬ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਪ੍ਰਤੀਫਲ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੇ) । ਦੁੱਖ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਡਾਕਟਰ ਮੁਹੱਮਦ ਹੁਸੈਨ ਸਾਹਬ ਸਾਜਦ 25 ਮਈ 1988 ਈ. ਵਿੱਚ ਸਵਰਗਾਂ ਨੂੰ ਚੱਲ ਵੱਸੇ । ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਿਲੱਹਿ ਵ ਇਨ੍ਹਾਂ ਇਲੈਹਿ ਰਾਜਿਉਨ । ਅਲੱਹ ਤਆਲਾ ਮਰਹੂਮ ਨੂੰ ਬਖਸ਼ੇ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਦਰਜਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਬੁਲੰਦ ਕਰੇ ਅਤੇ ਹਜ਼ਰਤ ਰਸੂਲੇ ਕਰੀਮ^{ਸ.ਅ.ਵ.} ਅਤੇ ਹਜ਼ਰਤ ਮਸੀਹ ਮੋਉਦ ਅਲੈਹਿ ਸਲਾਮ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਚਰਣਾਂ ਵਿੱਚ ਅਸਥਾਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੇ । ਆਮੀਨ । ਰੱਬ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸੁਪਤਨੀ ਸਿੱਦੀਕਾ ਬੇਗਮ ਸਾਹਿਬਾ (ਸਪੁੱਤਰੀ ਸੇਠ ਅਲੀ ਮੁਹੱਮਦ ਅਲਾਹਦੀਨ ਸਾਹਬ) ਅਤੇ ਛੋਟੇ ਛੋਟੇ

ਮਾਸੂਮ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਸੁਰੱਖਿਅਕ ਤੇ ਸਹਾਈ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਵਿੱਚ ਰੱਖੇ । ਆਮੀਨ ।

ਸਵਰਗੀ ਡਾਕਟਰ ਸਾਹਬ ਦੀ ਪ੍ਰਬਲ ਇਛਾ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਨੂੰ ਸਵਰਗੀ ਡਾਕਟਰ ਖਲੀਲ ਅਹਮਦ ਸਾਹਬ ਨਾਸਿਰ ਨੂੰ ਸਮਰਪਤ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਜਿੰਨ੍ਹਾ ਨੂੰ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਹੋਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਬਹੁਤ ਹੀ ਨੇਕ ਅਤੇ ਇਸਲਾਮ ਤੇ ਅਹਮਦੀਅਤ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਸਨ । ਅਲੱਹ ਤਆਲਾ ਇਹਨਾਂ ਦੋਹਾਂ ਸਵਰਗਵਾਸੀਆਂ ਦੀ ਬਖ਼ਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੇ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਦਰਜਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਬੁਲੰਦ ਕਰੇ, ਆਮੀਨ ।

ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਵਿਨਮੂ ਆਪਣੇ ਲਈ ਦੁਆ ਦੀ ਬਿਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰੱਬ ਇਸ ਤੁੱਛ ਜਿਹੇ ਜਤਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਵਾਨ ਕਰੇ ਅਤੇ ਹੋਰ ਵਧੇਰੇ ਧਰਮ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਦਾ ਸੰਜੋਗ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੇ । ਆਮੀਨ ।

ਵਿਨਮੂ ਨਾਜ਼ਿਰ ਸਾਹਬ ਦਾਵਤ ਵ ਤਬਲੀਗ਼ ਕਾਦੀਆਂ ਦਾ ਵੀ ਧੰਨਵਾਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਇਸ ਦਾ ਮੁੱਖਬੰਦ ਲਿਖਕੇ ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਦਾ ਨਾਂ ਵੀ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਕਰਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਵੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ।

ਦੁਆ ਦਾ ਅਭਿਲਾਖੀ

ਬਸ਼ੀਰੁੱਦੀਨ ਅਲਾਹਦੀਨ

ਸੈਕ੍ਰੇਟਰੀ ਤਬਲੀਗ਼ ਵ ਤਰਬੀਯਤ ਜਮਾਤ ਅਹਮਦੀਆ ਸਿਕੰਦਰਾਬਾਦ

30 ਨਵੰਬਰ 1988 ਈ.

ਮੁੱਖਬੰਦ

ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦਾ ਆਮ ਅਕੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਅੰਤਮ ਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਹਜ਼ਰਤ ਈਸਾ ਬਿਨ ਮਰਯੋਮ ਆਕਾਸ਼ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਭੋਤਕ ਸ਼ਰੀਰ ਨਾਲ ਉਤਰਨਗੇ ਅਤੇ ਉਮੱਤੇ ਮੁਹੱਮੱਦੀਆ (ਇਸਲਾਮ) ਵਿੱਚ ਇਮਾਮ ਮਹਦੀ ਅਲੈਹਿ ਸਲਾਮ ਪ੍ਰਕਟ ਹੋਣਗੇ ਅਤੇ ਦੋਵੇਂ ਮਿਲਕੇ ਇਸਲਾਮ ਧਰਮ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨਗੇ । ਸੰਭਵਤਾ ਸਾਧਾਰਣ ਮੁਸਲਮਾਨ ਇਸ ਅੰਤਮ ਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਦੋ ਰੂਹਾਨੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਵਿੱਚ ਹਨ । ਪਰ ਕੁਰਆਨ ਕਰੀਮ ਅਤੇ ‘ਸਹਾਹ ਸਿਤਾ’ (ਹਦੀਸ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਮਾਣਕ ਛੇ ਕਿਤਾਬਾਂ) ਦੀਆਂ ਹਦੀਸਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਗੱਲ ਪ੍ਰਮਾਣਕ ਹੈ ਕਿ ਹਜ਼ਰਤ ਈਸਾ ਬਿਨ ਮਰਯੋਮ ਅਲੈਹਿ ਸਲਾਮ ਜੋ ਕਿ ‘ਰਸੂਲੁਨ ਇਲਾ ਬਨੀ ਇਸਾਈਲ’ (ਸੂਰਤ ਆਲਿ ਇਮਰਾਨ) (رَسُولًا إِلَىٰ بَنِي إِسْرَائِيلَ) ਸਨ ਉਹ ਲਗਭਗ ਦੋ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਰਨਾ ਨਬੀਆਂ ਵਾਂਗ ਵਫ਼ਾਤ ਪਾ ਚੁਕੇ ਹਨ । ਉਹ ਨ ਹੀ ਇਸ ਭੋਤਕ ਸ਼ਰੀਰ ਨਾਲ ਆਕਾਸ਼ ਉੱਪਰ ਗਏ ਅਤੇ ਨ ਹੀ ਓਥੇ ਜੀਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਨ ਹੀ ਉਹ ਇਸ ਭੋਤਕ ਸ਼ਰੀਰ ਨਾਲ ਇਸ ਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਟ ਹੋਣਗੇ । ਹਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਨਬੀ ਕਰੀਮ ਦੀਆਂ ਹਦੀਸਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਪ੍ਰਮਾਣਤ ਹੈ ਕਿ ਧਰਮ ਦੇ ਪੁਨਰ ਉਥਾਨ ਲਈ ਅਤੇ ਉਮੱਤ (ਇਸਲਾਮ) ਦੇ ਸੁਧਾਰ ਲਈ ‘ਉਮੱਤੇ ਮੁਹੱਮੱਦੀਆ’ (ਇਸਲਾਮ) ਵਿੱਚ ਇਸਲਾਮ ਵਿੱਚੋਂ ਹੀ ਇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਪ੍ਰਕਟ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸਨੂੰ ਇਸਲਾਮੀ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ‘ਅਲ ਇਮਾਮੁਲ ਮਹਦੀ’ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਧਿਆਤਮਕ ਪੱਖੋਂ ਉਹੋ ਹਜ਼ਰਤ ਮਸੀਹ ਇਬਨੇ ਮਰਯੋਮ ਦਾ ਸਮਰੂਪ (ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬ) ਹੋਵੇਗਾ । ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹਦੀਸਾਂ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਹੈ :

(ਉ) ਲਲ ਮਹਦੀਯੁ ਇਲਾ ਈਸਬੱਨਾ ਮਰਯੋਮਾ (لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مُحَمَّدٌ عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ) (ਇਬਨੇ ਮਾਜਾ ਕਿਆਤਬੁਲ ਫ਼ਿਤਨ ਬਾਬ ਸ਼ਿਦਤੁਜ਼ੁੱਮਾਂ)

(ਅ) ਯੂਜ਼ਿਕਾ ਮਨ ਆਸ਼ਾ ਮਿਨਕੁਮ ਅੰਯ ਯਲਕਾ ਈਸਬਨਾ ਮਰਯੱਮਾ ਇਮਾਮੰਮ ਮਹਦਿਯੰ ਹਕਮੰ ਵ ਅਦਲੰ

(يُوشِكُ مَنْ عَشَ مِنْكُمْ أَنْ يَلْقَى عَيْسَى ابْنَ مَرْيَمَ إِمَامًا مَهْدِيًّا حَكِيمًا وَعَدْلًا)

(ਮਸਨਦ ਅਹਮਦ ਬਿਨ ਹੰਬਲ ਕਿਤਾਬ ਬਾਕੀ ਮਸਨਦੁਲ ਮੁਸ਼ਰਿਕੀਨ)

(ੲ) ਕੈਫ਼ਾ ਅਨਤੁਮ ਇਜ਼ਾ ਨਜ਼ਲਬਨੁ ਮਰਯੱਮਾ ਫ਼ੀਕੁਮ ਵ ਇਮਾਮੁਕੁਮ ਮਿਨਕੁਮ ।

(كَيْفَ أَنْتُمْ إِذَا نَزَلَ ابْنُ مَرْيَمَ فِيكُمْ وَإِمَامُكُمْ مِنْكُمْ)

(ਹਵਾਲਾ ਸਹੀ ਅਲਬੁਖਾਰੀ ਕਿਤਾਬ ਅਹਾਦੀਸੁਲ ਅੰਬਿਆ ਬਾਬ ਨਜ਼ੂਲਿ ਈਸਾ ਬਿਨ ਮਰਯੱਮ)

ਅਰਥਾਤ ਈਸਾ ਬਿਨ ਮਰਯੱਮ ਹੀ ਇਮਾਮ ਮਹਦੀ ਹੋਣਗੇ ਅਤੇ ‘ਹਕਮ’ (ਆਦੇਸ਼ਕ) ਤੇ ਨਿਆਂਕਾਰ ਹੋਣਗੇ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡਾ ਇਮਾਮ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ ਅਰਥਾਤ ਉਮੱਤੇ ਮੁਹੱਦੀਆ (ਇਸਲਾਮ) ਵਿੱਚੋਂ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ ।

ਇਹਨਾਂ ਉਪਰੋਕਤ ਹਦੀਸਾਂ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਮਹੁਦ ਇਕ ਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਇਮਾਮ ਮਹਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਈਸਾ ਬਿਨ ਮਰਯੱਮ ਦਾ ਸਮਰੂਪ (ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬ) ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਜਾ ਚੁਕਿਆ ਹੈ ਕਿ ਈਸਾ ਬਿਨ ਮਰਯੱਮ ਬਨੀ ਇਸਰਾਈਲ ਦੇ ਰਸੂਲ ਸਨ ਉਹ ਮੌਤ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਚੁਕੇ ਹਨ । ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਮੁੜ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅਉਣ ਦਾ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ।

(2) ਰੱਬ ਵੱਲੋਂ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਰਸੂਲ ਦੇ ਦਾਵੇ ਦੀ ਸਚਾਈ ਲਈ ਜਿੱਥੇ ਹੋਰ ਦਲੀਲਾਂ ਤੇ ਗਵਾਹੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਓਥੇ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਦਲੀਲ ਇਹ ਵੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਦਾਵੇ ਪੂਰੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਤੇ ਵਸੂਕ (ਭਰੋਸੇ) ਨਾਲ ਰੱਬ ਨੂੰ ਗਵਾਹ ਬਣਾਉਂਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਰੱਬ ਸੱਚੇ ਤੇ ਝੂਠੇ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹੈ । ਝੂਠਾ ਤੇ ਝੂਠ ਘੜਨ ਵਾਲਾ ਕਦੇ ਵੀ ਰੱਬ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ । ਇਲਾਹੀ ਫ਼ਰਮਾਨ ‘ਕਦ ਖ਼ਾਬਾ ਮਨਿਫ਼ਤਰਾ’ (قَدْ حَابَ مَنْ افترى) (ਸੂਰਤ ਤਾਹਾ 62) ਅਨੁਸਾਰ ਰੱਬ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਤੇ ਸਹਾਇਤਾ ਤੋਂ ਵਾਂਝਿਆਂ ਹੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਸਗੋਂ ਅਸਫ਼ਲ ਤੇ

ਨਾਮੁਰਾਦ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਰੱਬ ਦੇ ਕਹਿਰ ਦਾ ਕੁਰਆਨ ਕਰੀਮ ਦੀ ਇਸ ਆਇਤ

وَلَوْ تَقَوَّلَ عَلَيْنَا بَعْضَ الْأَقَاوِيلِ ۚ لَأَخَذْنَا مِنْهُ بِالْيَمِينِ ۚ ثُمَّ لَقَطَعْنَا مِنْهُ الْوَتِينَ
(الحاقة 45-47)

‘ਵਲੋ ਤਕਵਾਲਾ ਅਲੈਨਾ ਬਾਜ਼ਲ ਅਕਾਵੀਲ ० ਲਾ ਅਖਜ਼ਨਾ ਮਿਨਹੁ ਬਿਲ
ਯਮੀਨ ० ਸੁਮਾ ਲ-ਕਤਾਨਾ ਮਿਨਹੁਲ ਵਤੀਨ ०

(ਸੂਰਤੁਲ ਹਾਕਾਹ ਆਇਤ 45 ਤੋਂ 47) ਅਨੁਸਾਰ ਦੰਡ ਦਾ ਭਾਰੀ ਬਣਦਾ ਹੈ ।

(3) ਨਬੀ ਕਰੀਮ ਦੀ ਹਦੀਸ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਕ ਵਾਰ ਇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਮਦੀਨੇ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਸਹਾਬਾ ਦੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿੱਚ ਹਜ਼ਰਤ ਮੁਹੱਮਦ ਸਲਲੱਹੁ ਅਲੈਹਿ ਵਸਲਮ ਨੂੰ ਅਰਜ਼ ਕੀਤਾ ਕਿ ਆਪ ਆਪਣੇ ਰਸੂਲ ਹੋਣ ਦੇ ਦਾਵੇ ਨੂੰ ਰੱਬ ਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾਕੇ ਵਰਨਣ ਕਰਨ ਅਤੇ ਜੱਦ ਆਪ ਹਜ਼ਰਤ ਮੁਹੱਮਦ ਸਲਲੱਹੁ ਅਲੈਹਿ ਵਸਲਮ ਨੇ ਆਪਣੇ ਰਸੂਲ ਹੋਣ ਦੇ ਦਾਵੇ ਨੂੰ ਸਹੁੰ ਖਾਕੇ ਵਰਨਣ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਉਸੇ ’ਤੇ ਉਹ ਈਮਾਨ ਲੈ ਆਇਆ । ਇਉਂ ਬੁਖਾਰੀ ਸ਼ਰੀਫ਼ ਦੀ ਇਹ ਹਦੀਸ ਅਨੁਵਾਦ ਸਹਿਤ ਹੇਠਾਂ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ।

عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ يَقُولُ بَيْنَمَا نَحْنُ جُلُوسٌ مَعَ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فِي
الْمَسْجِدِ دَخَلَ رَجُلٌ عَلَى بَيْتِ فَاتَاخَهُ فِي الْمَسْجِدِ ثُمَّ عَقَلَهُ ثُمَّ قَالَ لَهُمْ أَيُّكُمْ مُحَمَّدٌ
وَالنَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ مُتَّكِيٌّ بَيْنَ ظَهْرَانِيهِمْ فَقُلْنَا هَذَا الرَّجُلُ الْأَبْيَضُ
الْمُتَّكِيٌّ فَقَالَ لَهُ الرَّجُلُ يَا ابْنَ عَبْدِ الْمُطَّلِبِ فَقَالَ لَهُ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَدْ
أَجَبْتُكَ فَقَالَ الرَّجُلُ لِلنَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِنِّي سَأَلْتُكَ فَمَشَدِدٌ عَلَيْكَ فِي
الْمَسْأَلَةِ فَلَا تَجِدُ عَلَيَّ فِي نَفْسِكَ فَقَالَ سَلْ عَمَّا بَدَا لَكَ فَقَالَ أَسَأَلُكَ بِرَبِّكَ وَرَبِّ مَنْ
قَبْلَكَ اللَّهُ أَرَسَلَكِ إِلَى النَّاسِ كُلِّهِمْ فَقَالَ اللَّهُمَّ نَعَمْ قَالَ أَنْشُدَكَ بِاللَّهِ أَللَّهُ أَمَرَكَ

أَنْ نُصَلِّحَ الصَّلَوَاتِ الْحَمْسَ فِي الْيَوْمِ وَاللَّيْلَةِ قَالَ اللَّهُ نَعَمْ قَالَ أَنْشُدَكَ بِاللَّهِ اللَّهُ
 أَمْرَكَ أَنْ نَصُومَ هَذَا الشَّهْرَ مِنَ السَّنَةِ قَالَ اللَّهُ نَعَمْ قَالَ أَنْشُدَكَ بِاللَّهِ اللَّهُ أَمْرَكَ
 أَنْ تَأْخُذَ هَذِهِ الصَّدَقَةَ مِنْ أَعْيَانِنَا فَتَقْسِمَ بِهَا عَلَيَّ فَقَرَأْنَا فَقَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ
 وَسَلَّمَ اللَّهُمَّ نَعَمْ فَقَالَ الرَّجُلُ آمَنْتُ بِمَا جِئْتُ بِهِ وَأَنَا رَسُولٌ مَنْ وَرَائِي مِنْ قَوْمِي
 وَأَنَا حَمَامٌ بَنُ ثَعْلَبَةَ أَخُو بَنِي سَعْدِ بْنِ بَكْرِ

(صحيح البخارى، كتاب العلم باب ما جاء في العلم وقوله تعالى وقل رب زدنى علماً القراء)

(ਸਹੀ ਬੁਖਾਰੀ ਕਿਤਾਬੁਲ ਇਲਮ ਬਾਬ ਮਾ ਜਾਆ ਫਿਲ ਇਲਮ ਵ ਕੋਲੁਹੁ ਤਆਲਾ
 ਵਕੁਲ ਰੱਬਿ ਜ਼ਿਦਨੀ ਇਲਮਾ)

“ਅਨਸ ਬਿਨ ਮਾਲਕ ਤੋਂ ਸੁਣਿਆ ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਨਬੀ ਕਰੀਮ ਸਲਲੱਹੁ ਅਲੈਹਿ ਵਸਲੱਮ ਦੇ ਨਾਲ ਮਸਜਿਦ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹੋਏ ਸਨ ਕਿ ਇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਉਠ ਉੱਪਰ ਸਵਾਰ ਹੋਕੇ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਸ (ਉਠ) ਨੂੰ ਮਸਜਿਦ ਦੇ ਅਹਾਤੇ ਵਿੱਚ ਬਿਠਾ ਦਿੱਤਾ ਫਿਰ ਉਸ ਨੂੰ ਰੱਸੀ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਦੇ ਬਾਦ ਪੁੱਛਣ ਲਗਾ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਮੁਹੱਮਦ ਕੌਣ ਹੈ ? ਨਬੀ ਕਰੀਮ ਸਲਲੱਹੁ ਅਲੈਹਿ ਵਸਲੱਮ ਸਹਾਬਾ ਕਰਾਮ ਵਿੱਚਕਾਰ ਸਰਾਹਣਾ ਲਾਈ ਬੈਠੇ ਸਨ, ਇਸ’ਤੇ ਅਸੀਂ ਕਿਹਾ ਇਹ ਸਾਹਬ ਜੋ ਚਿੱਟੇ ਰੰਗ ਦਾ ਸਰਾਹਣਾ ਲਈ ਬੈਠੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੇ, ਅਬਦੁਲ ਮੁਤਲਿਬ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ! ਨਬੀ ਕਰੀਮ ਸਲਲੱਹੁ ਅਲੈਹਿ ਵਸਲੱਮ ਨੇ ਫ਼ਰਮਾਇਆ, (ਹਾਂ ਕਹੋ) ਮੈਂ ਉੱਤਰ ਦਿਆਂਗਾ, ਇਸ’ਤੇ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪ ਤੋਂ ਕੁਝ ਪੁੱਛਣ ਵਾਲਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਛਣ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸਖ਼ਤੀ ਨਾਲ ਕੰਮ ਲਿਆਂਗਾ, ਤਾਂ ਆਪ ਮੇਰੇ ਉੱਪਰ ਨਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ । ਆਪ ਨੇ ਫ਼ਰਮਾਇਆ, ਪੁੱਛੋ ਜੋ ਤੁਹਾਡੀ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਆਏ, ਉਹ ਬੋਲਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਰੱਬ ਦੀ ਅਤੇ ਆਪ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਰੱਬ ਦੀ ਸਹੁੰ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ (ਸੱਚ ਦੱਸੀਏ) ਕਿ ਕੀ ਰੱਬ ਨੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਲੋਕਾਂ ਵੱਲ ਆਪਣਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਹੈ ?

ਆਪ ਨੇ ਫ਼ਰਮਾਇਆ ਰੱਬ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਾਂ, (ਇਹੀ ਗੱਲ ਹੈ) ਫਿਰ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਮੈਂ ਆਪ ਨੂੰ ਰੱਬ ਦੀ ਸਹੁੰ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ, (ਦੱਸੋ) ਕਿ ਕੀ ਰੱਬ ਨੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦਿਨ ਰਾਤ ਵਿੱਚ ਪੰਜ ਨਮਾਜ਼ਾਂ ਪੜ੍ਹਨ ਦਾ ਹੁਕਮ (ਆਦੇਸ਼) ਦਿੱਤਾ ਹੈ ? ਆਪ ਨੇ ਫ਼ਰਮਾਇਆ ਰੱਬ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਾਂ (ਇਹੋ ਗੱਲ ਹੈ) ਫਿਰ ਉਹ ਬੋਲਿਆ ਮੈਂ ਆਪ ਨੂੰ ਰੱਬ ਦੀ ਸਹੁੰ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ (ਦੱਸੋ) ਕਿ ਰੱਬ ਨੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਇਸ (ਰਮਜ਼ਾਨ) ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਰੋਜ਼ੇ (ਵਰਤ) ਰਖਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ? ਆਪ ਨੇ ਫ਼ਰਮਾਇਆ ਕਿ ਰੱਬ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਾਂ (ਇਹੋ ਗੱਲ ਹੈ) ਫਿਰ ਉਹ ਬੋਲਿਆ ਮੈਂ ਆਪ ਨੂੰ ਰੱਬ ਦੀ ਸਹੁੰ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਕੀ ਰੱਬ ਨੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਮਾਲਦਾਰਾਂ ਤੋਂ ਸਦਕਾ (ਦਾਨ) ਲੈਕੇ ਸਾਡੇ ਗਰੀਬਾਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡ ਦਿਓ ? ਆਪ ਨੇ ਫ਼ਰਮਾਇਆ ਰੱਬ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਾਂ (ਇਹੋ ਗੱਲ ਹੈ) ਇਸ ਤੋਂ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਜੋ ਕੁਝ ਆਪ (ਰੱਬ ਵੱਲੋਂ ਆਦੇਸ਼) ਲੈਕੇ ਆਏ ਹਨ, ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਤੋਂ ਇਮਾਨ ਲਿਆਇਆ ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਕੌਮ ਦਾ ਜੋ ਪਿੱਛੇ ਰਹਿ ਗਈ ਹੈ ਦੂਤ (ਸੰਦੇਸ਼ਵਾਹਕ) ਹਾਂ । ਮੈਂ ਜ਼ਮਾਮ ਹਾਂ ਸਾਲਬਾ ਦਾ ਲੜਕਾ ਬਨੀ ਸਾਅਦ ਬਿਨ ਬਕਰ ਦੇ ਭਰਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ। (ਪੰਨਾ 29,7,13,1321,63, 62 ਬ ਖ) ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਹਦੀਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਾਦਾ ਵੀ ਆਇਆ ਹੈ ਕਿ :

(الْيَمِينُ الْفَاجِرُ تَدْعُ الدِّيَارَ بِعَلَاقِعِ) (مسند الشهاب باب اليمين)

‘ਅਲ-ਯਮੀਨੁਲ ਫ਼ਾਜ਼ਿਰਾਤੁ ਤਦਾਉਦੱਯਾਰਾ ਬਿਅਲਾਕੀਆ’

(ਮਸਨਦ ਅਸ਼ਹਾਬ ਬਾਬੁਲ ਯਮੀਨ) ਕਿ ਝੂਠੀ ਸਹੁੰ ਖੇਤਰਾਂ ਨੂੰ ਤਬਾਹ ਤੇ ਬਰਬਾਦ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਝੂਠੀ ਸਹੁੰ ਖਾਣ ਵਾਲਾ ਨ ਕੇਵਲ ਰੱਬ ਦੀ ਬਰਕਤ ਤੋਂ ਵਾਂਝਿਆਂ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਸਗੋਂ ਉਸ ਦੇ ਦੰਡ ਦਾ ਪਾਤਰ ਬਣਦਾ ਹੈ ।

(4) ਚੌਦਵੀਂ ਸਦੀ ਹਿਜਰੀ ਵਿੱਚ ਹਜ਼ਰਤ ਮਿਰਜ਼ਾ ਗ਼ੁਲਾਮ ਅਹਮਦ ਕਾਦੀਆਨੀ ਅਲੈਹਿ ਸਲਾਮ ਬਾਨੀ ਜਮਾਤ ਅਹਮਦੀਆ ਨੇ ਦਾਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ:

(ੳ) “ਮੈਂਨੂੰ ਰੱਬ ਦੀ ਪਵਿੱਤਰ ਤੇ ਪਾਕ ਵਹੀ (ਈਸ਼ਵਾਲੀ) ਰਾਹੀਂ ਸੂਚਨਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਮਸੀਹ ਮੋਊਦ ਅਤੇ ਮਹਦੀ ਮਾਹੂਦ ਹਾਂ ਅਤੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਤੇ ਬਾਹਰੀ ਮਤਿਭੇਦਾਂ ਦਾ ‘ਹਕਮ’ (ਆਦੇਸ਼ਕ ਤੇ ਨਿਆਂਕਾਰ) ਹਾਂ । ਇਹ ਜੋ ਮੇਰਾ ਨਾਂ ਮਸੀਹ ਮੋਊਦ ਅਤੇ ਮਹਦੀ ਮਾਹੂਦ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਇਹਨਾਂ ਦੋਹਾਂ ਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਰਸੂਲੇ ਕਰੀਮ ਸਲਲੱਹੁ ਅਲੈਹਿ ਵਸਲਮ ਨੇ ਮੈਂਨੂੰ ਸਨਮਾਨਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਰੱਬ ਨੇ ਮੈਂਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਲਾਮ ਰਾਹੀਂ ਵੀ ਮੇਰਾ ਨਾਂ ਰੱਖਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਸਮੇਂ ਦੀ ਵਰਤਮਾਨ ਸਿਥਿਤੀ ਨੇ ਵੀ ਇਹੋ ਤਕਾਦਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮੇਰਾ ਨਾਂ ਇਹੋ ਹੋਵੇ । ਭਾਵ ਮੇਰਾ ਨਾਂ ਤੇ ਇਹ ਤਿੰਨ ਗਵਾਹ ਹਨ । ਮੇਰਾ ਰੱਬ ਜੋ ਅਕਾਸ਼ਾਂ ਤੇ ਧਰਤੀ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈ ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਗਵਾਹ ਰਖਕੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਆਇਆ ਹਾਂ ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਨਿਸ਼ਾਨੀਆਂ ਨਾਲ ਮੇਰੀ ਗਵਾਹੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ।”

(ਰੂਹਾਨੀ ਖਜ਼ਾਇਨ, ਜਿਲਦ 17, ਪੰਨਾ 345, ਅਰਬਾਈਨ ਨੰਬਰ ਅਵੱਲ ਪੰਨਾ 3)

(ਅ) ਬ੍ਰੇਲੀ ਦੇ ਇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਹਜ਼ਰਤ ਮਿਰਜ਼ਾ ਗੁਲਾਮ ਅਹਮਦ ਕਾਦੀਆਨੀ ਅਲੈਹਿ ਸਲਾਮ ਬਾਨੀ ਜਮਾਤ ਅਹਮਦੀਆ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਲਿੱਖਿਆ ਕਿ, ਕੀ ਆਪ ਉਹੋ ਮਸੀਹ ਮੋਊਦ ਹਨ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਰਸੂਲੇ ਖੁਦਾ ਸਲਲੱਹੁ ਅਲੈਹਿ ਵਸਲਮ ਨੇ ਹਦੀਸ ਵਿੱਚ ਖ਼ਬਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਰੱਬ ਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾਕੇ ਇਸਦਾ ਉਤਰ ਲਿਖਣ । ਇਸ ਤੇ ਹਜ਼ੂਰ ਅਲੈਹਿ ਸਲਾਮ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸਹੁੰ ਖਾਕੇ ਲਿੱਖਿਆ ਕਿ :

“ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਇਸ ਇਕਰਾਰ ਨੂੰ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਆਪਣੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚ ‘ਸਹੁੰ’ ਨਾਲ ਲੋਕਾਂ ਤੇ ਪ੍ਰਕਟ ਕਰ ਚੁੱਕਿਆ ਹਾਂ । ਅਤੇ ਹੁਣ ਵੀ ਇਸ ਪਤਰ ਵਿੱਚ ਰੱਬ ਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾਕੇ ਲਿਖਦਾ ਹਾਂ । ਜਿਸ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਜਾਨ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਉਹੋ ਮਸੀਹ ਮੋਊਦ ਹਾਂ, ਜਿਸ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਰਸੂਲੁਲੱਹੁ ਸਲਲੱਹੁ ਅਲੈਹਿ ਵਸਲਮ ਨੇ ਇਹਨਾਂ ਹਦੀਸਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਜੋ ਸਹੀ

ਬੁਖਾਰੀ ਅਤੇ ਸਹੀ ਮੁਸਲਿਮ ਅਤੇ ਹੋਰਨਾ ‘ਸਹਾ ਸਿਤੱ’ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਹਨ ।
(ਵ-ਕਫ਼ਾ ਬਿਲੱਹਿ ਸ਼ਹੀਦਾ) ।”

(ਲੇਖਕ, ਮਿਰਜ਼ਾ ਗੁਲਾਮ ਅਹਮਦ ਅਫ਼ਾਉਲੱਹ ਅਨਹੁ ਵ ਅਯੱਦਾਹੂ 17 ਅਗਸਤ 1899 ਈ.)

(ਰੂਹਾਨੀ ਖ਼ਜ਼ਾਇਨ ਜਿਲਦ 3, ਮਲਫੂਜ਼ਾਤ ਜਿਲਦ ਅਵੱਲ ਪੰਨਾ 326-327)

ਹਜ਼ਰਤ ਮਿਰਜ਼ਾ ਗੁਲਾਮ ਅਹਮਦ ਸਾਹਬ ਕਾਦੀਆਨੀ ਮਸੀਹ ਮੋਊਦ ਵ ਮਹਦੀ ਮਾਹੂਦ ਅਲੈਹਿ ਸਲਾਮ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦਾਵਿਆਂ ਬਾਰੇ ਆਪਣੀਆਂ ਵੱਖ ਵੱਖ ਕਿਤਾਬਾਂ ਤੇ ਰਚਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਜੋ ਰੱਬ ਦੀਆਂ ਸਹੁੰਆਂ ਖਾਧੀਆਂ ਹਨ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਮਾਨਯੋਗ ਮਿਤੱਰ ਬਸ਼ੀਰੁੱਦੀਨ ਅਲਾਹਦੀਨ ਸਾਹਬ ਸੈਕ੍ਰੇਟਰੀ ਤਬਲੀਗ਼ ਅਹਮਦੀਆ ਮੁਸਲਿਮ ਜਮਾਤ ਸਿਕੰਦਰਾਬਾਦ ਨੇ ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਇਕਤੱਰ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ । ਇਸ ਸੋਚ ਤੇ ਨਜ਼ਰੀਏ ਹੇਠ ਕਿ ਨੇਕ ਸੁਭਾਵ ਰਖੱਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਹਜ਼ਰਤ ਮਿਰਜ਼ਾ ਗੁਲਾਮ ਅਹਮਦ ਸਾਹਬ ਦੇ ਦਾਵਿਆਂ ਉਪੱਰ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਗੌਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਤੇ ਸਹਾਇਤਾ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਜਮਾਤ ਦੀ ਸਫ਼ਲਤਾ ਤੇ ਜਿੱਤ ਵਿੱਚ ਇਲਾਹੀ ਵਰਤਾਉ ਦਾ ਲੋਕ ਅਵਲੋਕਣ ਕਰਨ ਤਾਂ ਜੋ ਆਪ ਦੇ ਮਸੀਹ ਤੇ ਮਹਦੀ ਹੋਣ ਦੇ ਦਾਵੇ ਨੂੰ ਪਰਵਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਸੰਜੋਗ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਧਰਮ ਦੀ ਸੇਵਾ ਅਤੇ ਇਸਲਾਮ ਦੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਤੇ ਪ੍ਰਸਾਰ ਦਾ ਸੁਅਵਸਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ । ਰੱਬ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਪ੍ਰਤੀਫ਼ਲ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੇ । ਦੁਆ ਹੈ ਕਿ ਅਲੱਹ ਤਆਲਾ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਬਸ਼ੀਰੁੱਦੀਨ ਅਲਾਹਦੀਨ ਸਾਹਬ ਦੇ ਇਹਨਾਂ ਜਤਨਾਂ ਨੂੰ ਪਰਵਾਨ ਕਰੇ ਅਤੇ ਇਸ ਨੇਕ ਕੰਮ ਦੇ ਸੋਹਣੇ ਤੇ ਮਨਮੋਹਕ ਸਿਟੇ ਪ੍ਰਕਟ ਹੋਣ ।

ਸ਼ਰੀਫ਼ ਅਹਮਦ ਅਮੀਨੀ

ਐਡੀਸ਼ਨਲ ਨਾਜ਼ਿਰ ਦਾਵਤ ਵ ਤਬਲੀਗ਼

ਕਾਦੀਆਂ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَعَلَىٰ عِبَادِهِ الْمَسِيحِ الْمَوْعُودِ مُحَمَّدٌ وَنُصَّبِي عَلَىٰ رَسُولِهِ الْكَرِيمِ

ਬਿਸਮਿਲੱਹਿਰ ਰਹਮਾਨਿਰ ਰਹੀਮ

ਨਹਮੁਦੁਦੁ ਵ ਨੁਸੱਲੀ ਅਲਾ ਰਸੂਲਿਹਿਲ ਕਰੀਮ

ਵ ਅਲਾ ਅਬਦਿਹਿਲ ਮਸੀਹਿਲ ਮੋਉਦ

لا اله الا الله محمد رسول الله

ਲਾ ਇਲਾਹਾ ਇਲੱਲੱਹੁ ਮੁਹਮੱਦੁਰ ਰਸੂਲੁਲੱਹਿ

آزمائش کے لئے کوئی نہ آیا ہرچند

ہر مخالف کو مقابل پر بلایا، ہم نے

(در ثمین)

ਆਜ਼ਮਾਇਸ਼ ਕੇ ਲੀਏ ਕੋਈ ਨ ਆਇਆ ਹਰ ਚੰਦ

ਹਰ ਮੁਖਾਲਿਫ਼ ਕੋ ਮੁਕਾਬਿਲ ਪਰ ਬੁਲਾਇਆ ਹਮਨੇ

(ਦੁੱਰੇ ਸਮੀਨ)

ਹਜ਼ਰਤ ਇਮਾਮ ਜਮਾਤ ਅਹਮਦੀਆ ਵੱਲੋਂ ਸਾਰੇ ਓਲਮਾਵਾਂ

(ਧਾਰਕਮਕ ਵਿਦਵਾਨਾ) ਨੂੰ ਸਹੁੰ ਚੁਕੱਣ ਦਾ

ਚੈਲੰਜ

ਮੌਲਵੀਆਂ ਨੇ ਜਮਾਤ ਅਮਹਦੀਆ ਬਾਰੇ ਜੋ ਵੱਖ ਵੱਖ ਅਣਉਚਿਤ ਤੇ ਅਵਾਸਤਵਿਕ ਅਕੀਦਿਆਂ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਕਰਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਵਿੱਚ ਜੋ ਕੁਧਾਰਣਾਵਾਂ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਦੇ ਜਤਨ ਕੀਤੇ ਹਨ । ਉਸ ਦੇ ਇਕ ਪੱਕੇ ਹੱਲ ਲਈ ਹਜ਼ਰਤ ਇਮਾਮ ਜਮਾਤ ਅਹਮਦੀਆ ਨੇ 6 ਮਾਰਚ 1987 ਈ. ਦੇ ਜੁਮਏ ਦੇ ਖੁਤਬੇ ਵਿੱਚ ਫ਼ਰਮਾਇਆ :

ਹਜ਼ਰਤ ਮਸੀਹ ਮੋਊਦ ਅਲੈਹਿ ਸਲਾਮ ਨੇ ਜਮਾਤ ਅਹਮਦੀਆ ਨੂੰ ਕੀ ਨਸੀਹਤ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਆਪ ਦਾ ਕੀ ਧਰਮ ਸੀ ਅਤੇ ਕੀ ਕਲਮਾ ਸੀ ਇਹ ਆਪ ਲੋਕ ਆਪ ਅਲੈਹਿ ਸਲਾਮ ਦੇ ਆਪਣੇ ਸ਼ਬਦਾ ਵਿੱਚ ਸੁਣੋ :

“ਅਸੀਂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਹਨ ਅਤੇ ਇੱਕੋ ਇਕ ਰੱਬ ਉੱਪਰ ਇਮਾਨ ਲਿਆਉਂਦੇ ਹਾਂ ਜਿਸਦਾ ਕੋਈ ਭਾਗੀਦਾਰ ਨਹੀਂ।”

ਹਾਂ, ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਇਸ ਕਿਤਾਬ 'ਚੋਂ ਇਕ ਹੋਰ ਸਿੱਟਾ ਇਹ ਕੱਢਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹਨਾ ਅਨੁਸਾਰ ਸ਼ਰੀਅਤ ਰੱਬ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਹੁਣ ਮਿਰਜ਼ਾ ਗੁਲਾਮ ਅਹਮਦ ਦਾ ਕਲਾਮ ਹੀ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸ਼ਰੀਅਤ ਹੈ। ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਉਹਨਾ ਦੇ ਫਿਤਨੇ ਪਾਉਣ 'ਤੇ, ਰੱਬ ਦਾ ਰਤਾ ਵੀ ਡਰ ਨਹੀਂ ਰਖਦੇ ਕਿਵੇਂ ਕਿਵੇਂ ਵੱਡੇ ਵੱਡੇ ਝੂਠ ਬੋਲਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕਿੰਨੀ ਨਿਡਰਤਾ ਨਾਲ ਬੋਲਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਜੇਕਰ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਇਹੋ ਗੱਲ ਸੱਚੀ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਮਿਰਜ਼ਾ ਗੁਲਾਮ ਅਹਮਦ ਕਾਦੀਆਨੀ ਨੇ ਜੋ ਸ਼ਰੀਅਤ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸੀ ਹੈ ਉਹ ਸੁਣ ਲਓ, ਫਿਰ ਇਸ ਨੂੰ ਵੀ ਮੰਨੋ, ਕਿਸੇ ਥਾਂ ਠਹਿਰੋ ਤਾਂ ਸਹੀ। ਜੇਕਰ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਉਹੋ ਵਰਤਾਉ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜੋ ਹਜ਼ਰਤ ਮਸੀਹ ਮੋਊਦ ਅਲੈਹਿ ਸਲਾਮ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਲੋਕ ਸਾਡੀ ਸ਼ਰੀਅਤ ਮੰਨ੍ਹਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹਨ ਤਾਂ ਫਿਰ ਉਹ ਸ਼ਰੀਅਤ ਸੁਣ ਲਓ, ਉਹ ਕੀ ਹੈ, ਉਹਨ ਸ਼ਰੀਅਤ ਇਹ ਹੈ :

“ਅਸੀਂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਹਨ, ਇੱਕੋ ਇਕ ਰੱਬ 'ਤੇ ਇਮਾਨ ਲਿਆਉਂਦੇ ਹਾਂ, ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਭਾਗੀਦਾਰ ਨਹੀਂ, ਅਤੇ ਕਲਮਾ $\text{لا اله الا الله محمد رسول الله}$ 'ਲਾ ਇਲਾਹਾ ਇਲੱਲਾਹੁ ਮੁਹਮੱਦੁਰ ਰਸੂਲੁਲੱਹਿ' ਦੇ ਇਕਰਾਰੀ ਹਨ ਅਤੇ ਰੱਬ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਰਸੂਲ ਮੁਹਮੱਦ ਸਲੱਲੱਹੁ ਅਲੈਹਿ ਵਸਲੱਮ ਨੂੰ ਖ਼ਾਤਮਨ ਨਬੀੱਯੀਨ ਮੰਨ੍ਹਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਫ਼ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਜੀਉਂਦੇ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਅਤੇ ਸਵਰਗ ਤੇ ਨਰਕ ਉੱਪਰ ਇਮਾਨ ਰਖਦੇ ਹਾਂ। ਨਮਾਜ਼ਾਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ, ਰੋਜ਼ੇ ਰਖਦੇ ਹਾਂ। ਕਿਬਲੇ ਵੱਲ ਮੂੰਹ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਝ ਰੱਬ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਰਸੂਲ

ਸਲਲੱਹੁ ਅਲੈਹਿ ਵਸਲੱਮ ਨੇ ਹਰਾਮ ਕੀਤਾ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਹਰਾਮ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਝ ਹਲਾਲ ਕੀਤਾ ਹੈ ਉਸਦੇ ਹਲਾਲ ਦੇ ਇਕਰਾਰੀ ਹਾਂ । ਅਸੀਂ ਸ਼ਰੀਅਤ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਵਧਾਉਂਦੇ ਜਾਂ ਘਟਾਉਂਦੇ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਇਕ ਕਿਣਕਾ ਵੀ ਘਾਟਾ ਵਾਧਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਝ ਰਸੂਲੁਲੱਹੁ ਸਲਲੱਹੁ ਅਲੈਹਿ ਵਸਲੱਮ ਰਾਹੀਂ ਸਾਨੂੰ ਪਹੁੰਚਿਆ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਕੁਬੂਲ ਕਰਦੇ ਹਾਂ । ਭਾਵੇਂ ਅਸੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਸਮਝੀਏ ਜਾਂ ਉਸ ਭੇਦ ਨੂੰ ਨ ਸਮਝ ਸਕੀਏ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਵਾਸਤਵਿਕਤਾ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚੀਏ ਜਾਂ ਨ ਪਹੁੰਚ ਸਕੀਏ, ਅਸੀਂ ਰੱਬ ਦੀ ਮਿਹਰ ਨਾਲ ਇਕ ਰੱਬ ਉੱਪਰ ਇਮਾਨ ਰਖਣ ਵਾਲੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਹਨ ।”

(ਨੂਰੁਲਹਕ ਭਾਗ ਪਹਿਲਾ, ਰੂਹਾਨੀ ਖਜ਼ਾਇਨ ਭਾਗ 8 ਪੰਨਾ 7)

ਸੋ, ਜੇਕਰ ਉਹਨਾ ਨੇੜੇ ਅਹਮਦੀਆਂ ਦੀ ਸ਼ਰੀਅਤ ਉਹੋ ਹੈ ਜੋ ਹਜ਼ਰਤ ਮਸੀਹ ਮੋਊਦ ਅਲੈਹਿ ਸਲਾਮ ਨੇ ਵਰਨਣ ਕੀਤੀ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਉਹ ਸ਼ਰੀਅਤ ਤਾਂ ਇਹ ਹੈ । ਪਰ ਝੂਠ ਦੇ ਪੈਰੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ, ਉਹ ਕਦੇ ਇਸ ਪੈਰੀਂ ਖੜਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਦੇ ਦੂਜੇ ਪੈਰੀਂ ਖੜਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ । ਕੋਈ ਇਕ ਗੱਲ ਤਾਂ ਸਪਸ਼ਟ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮੰਨੋ ਅਤੇ ਵਾਦਾ ਕਰੋ ਕਿ ਹਾਂ ਅਸੀਂ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਹਟਾਂਗੇ ।

ਫਿਰ ਹਜ਼ਰਤ ਮਸੀਹ ਮੋਊਦ ਅਲੈਹਿ ਸਲਾਮ ਫ਼ਰਮਾਉਂਦੇ ਹਨ :-

“ਮੈਂ ਸੱਚ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਰੱਬ ਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾਕੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਜਮਾਤ ਮੁਸਲਮਾਨ ਹੈ ਅਤੇ ਹਜ਼ਰਤ ਮੁਹੰਮਦ ਸਲਲੱਹੁ ਅਲੈਹਿ ਵਸਲੱਮ ਅਤੇ ਕੁਰਆਨ ਕਰੀਮ ਉੱਪਰ ਉਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਇਮਾਨ ਰਖਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਇਕ ਸੱਚੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਨੂੰ ਲਿਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ।”

(ਲੈਕਚਰ ਲੁਧਿਆਣਾ, ਰੂਹਾਨੀ ਖਜ਼ਾਇਨ ਭਾਗ 20 ਪੰਨਾ 260)

ਹੁਣ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਇਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਆਰੋਪ ਘੜਨੇ ਅਰੰਭ ਰਹਿਣ ਅਤੇ ਆਖਣ ਅਤੇ ਬਣਾਉਣੀ ਕਿੱਸੇ ਜਮਾਤ ਅਹਮਦੀਆ ਵੱਲ ਮੜ੍ਹਦੇ ਰਹਿਣ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਬੋਲਣ ਦੀ ਵੀ ਆਗਿਆ ਨ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਜਮਾਤ ਅਹਮਦੀਆ ਦੇ ਬੋਲਣ ਉੱਪਰ ਵੀ ਇਕ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਪਾਬੰਦੀ ਲੱਗੀ ਹੋਵੇ ਅਤੇ

ਲੇਖਣੀ ਉੱਪਰ ਵੀ ਪਾਬੰਦੀ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੀ ਗੱਲ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦਾ ਜਤਨ ਕਰੇ ਤਾਂ ਕਿਵੇਂ । ਸਪਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਅਨੇਕਾਂ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਹੋਣਗੀਆਂ ਔਕੁੜਾਂ ਹੋਣਗੀਆਂ । ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਵਧੀਕੀਆਂ, ਬਣਾਉਣੀ ਝੂਠ ਅਤੇ ਫਿਤਨਿਆਂ ਦਾ ਗੰਦ ਫੈਲ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਗੰਦ ਪਹੁੰਚ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜਮਾਤ ਲਈ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਆਪਣੇ ਸੀਮਿਤ ਸਾਧਨਾਂ ਦੇ ਹੁੰਦਿਆਂ ਹੋਇਆ ਇਹਨਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਥਾਵਾਂ ਤੱਕ ਆਪਣਾ ਜਵਾਬੀ ਸੰਦੇਸ਼ ਪਹੁੰਚਾ ਦੇਵੇ । ਫਿਰ ਇਸ ਦਾ ਕੀ ਹਲ ਹੈ ? ਇਕ ਹੀ ਹਲ ਹੈ, ਮੈਂ ਸਾਰੀ ਜਮਾਤ ਅਮਹਦੀਆ ਵੱਲੋਂ ਉਹਨਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਓਲਮਾਵਾਂ (ਮੌਲਵੀਆਂ) ਨੂੰ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਕਿਤੇ ਵੀ ਵਸੋਣ ਵਾਲੇ ਹੋਣ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਭਾਰਤ ਜਾਂ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਵਸੋਣ ਵਾਲੇ ਹੋਣ ਜਾਂ ਹੋਰਨਾ ਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਵਸੋਣ ਵਾਲੇ ਹੋਣ :

ਇਹ ਚੈਲੰਜ ਕਰਦਾ ਹਾਂ

ਕਿ ਹਜ਼ਰਤ ਮਸੀਹ ਮੌਊਦ ਅਲੈਹਿ ਸਲਾਮ ਨੇ ਜਿਵੇਂ ਰੱਬ ਦੇ ਪਾਕ ਨਾਂ ਦੀਆਂ ਸਹੁੰਆਂ ਖਾਕੇ ਇਹ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰਾ ਕਲਮਾ ਉਹੋ ਹੈ ਜੋ ਸਾਰਿਆਂ ਮੁਸਲਮਾਨਾ ਦਾ ਕਲਮਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਰਸੂਲ ਹਜ਼ਰਤ ਮੁਹੱਮਦ ਸਲਲੱਹੁ ਅਲੈਹਿ ਵਸਲਮ ਹਨ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਉਹਨਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਗਲ਼ਾਂ ਉੱਪਰ ਇਮਾਨ ਹੈ ਜੋ ਇਸਲਾਮ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਜਿੰਨ੍ਹਾ ਗੱਲਾਂ'ਤੇ ਇਮਾਨ ਲਿਆਉਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ । ਜਿਸ ਮਹਾਨਤਾ ਤੇ ਜਿਸ ਸ਼ਾਨ ਨਾਲ ਆਪਨੇ ਸਹੁੰ ਖਾਧੀ ਹੈ ਅਤੇ ਝੂਠਿਆਂ'ਤੇ ਲਾਨੂਤ ਪਾਈ ਹੈ, ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੇਕਰ ਇਹ ਆਪਣੇ ਦਾਵੇ ਵਿੱਚ ਸੱਚੇ ਹਨ ਤਾਂ ਇਹ ਸਾਰੇ ਓਲਮਾ ਰੱਲਕੇ ਸਹੁੰ ਚੁਕੱਣ ਅਤੇ ਇਹ ਹਲਫ਼ੀਆ ਬਿਆਨ ਦੇਣ ਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਕਰਨ । ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਸੰਸਾਰ ਭਰ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦੇ ਅਨੁਵਾਦ ਕਰਾਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਕਰਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਰੱਬ ਨੂੰ ਹਾਜ਼ਰ ਨਾਜ਼ਰ ਜਾਣਕੇ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰਖੱਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਕਿ ਝੂਠਿਆਂ ਉੱਪਰ ਉਸਦੀ ਲਾਨੂਤ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਦੁਆ ਕਰਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਕਿ ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਝੂਠੇ ਹਾਂ

ਤਾਂ ਰੱਬ ਸਾਡੇ ਉੱਪਰ ਲਾਨੂਤ ਪਾਏ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਅਪਮਾਨਤ ਕਰੇ ਤੇ ਰੁਸਵਾਈ ਕਰੇ, ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਤੇ ਆਖਰਤ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਤੇ ਇਹ ਐਲਾਨ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਜਮਾਤ ਅਹਮਦੀਆ ਦਾ ਕਲਮਾ ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ ਵਖਰਾ ਹੈ, ਹੋਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੱਦ ਇਹ ਕਲਮਾ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜੱਦ ਮੁਹੱਮਦ ਰਸੂਲੁਲੱਹ ਸਲਲੱਹੁ ਅਲੈਹਿ ਵਸਲਮ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਮੁਰਾਦ ਮਿਰਜ਼ਾ ਗ਼ੁਲਾਮ ਅਹਮਦ ਕਾਦੀਆਨੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਦੀ ਸ਼ਰੀਅਤ ਹੋਰ ਹੈ ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਰੱਬ ਹੋਰ ਹੈ ਅਤੇ ਹਜ਼ਰਤ ਮਿਰਜ਼ਾ ਗ਼ੁਲਾਮ ਅਹਮਦ ਸਾਹਬ ਨੂੰ ਇਹ ਲੋਕ (نعوذبالله من ذالك) 'ਨਉਜ਼ ਬਿਲੱਹਿ ਮਿਨ ਜ਼ਾਲਿਕ' ਹਜ਼ਰਤ ਮੁਹੱਮਦ ਸਲਲੱਹੁ ਅਲੈਹਿ ਵਸਲਮ ਤੋਂ ਹਰ ਪੱਖੋਂ ਵਡਾ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ।

ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਜਿੰਨ੍ਹੇ ਵੀ ਝੂਠ ਇਹ ਘੜ੍ਹ ਰਹੇ ਹਨ ਜੇਕਰ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਗ਼ੈਰਤ ਤੇ ਇਮਾਨ ਹੈ ਤਾਂ ਹਜ਼ਰਤ ਮਸੀਹ ਮੌਊਦ ਅਲੈਹਿ ਸਲਾਮ ਤਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸਹੁੰ ਚੁੱਕ ਚੁਕੇ ਹਨ ਇਹ ਵੀ ਆਣਕੇ ਸਹੁੰ ਚੁੱਕ ਜਾਣ ਅਤੇ ਫਿਰ ਦੇਖਣ ਰੱਬ ਦੀ ਤਕਦੀਰ ਕੀ ਰੰਗ ਲਿਆਉਂਦੀ ਹੈ ।

ਬਦ ਦੁਆਵਾਂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਰੋਕਦਾ ਹਾਂ ਪਰ ਇਹ ਲੋਕ ਅਜਿਹੇ ਜ਼ਾਲਮ ਹਨ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਨੀਚਤਾ ਤੇ ਹੇਰਾਫੇਰੀ ਇਹਨਾ ਵਿੱਚ ਪਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਝੂਠ ਤੇ ਮਨਘੜੰਤ ਗਲਾਂ ਵਿੱਚ ਐਨ੍ਹਾ ਸਾਹਸ ਹੈ ਕਿ ਹੋਰ ਕੋਈ ਮਾਰਗ ਹੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਜਾਂਦਾ ਛੁੱਟ ਇਸਦੇ ਕਿ ਹਜ਼ਰਤ ਮਸੀਹ ਮੌਊਦ ਅਲੈਹਿ ਸਲਾਮ ਦੇ ਇਸ ਚੈਲੰਜ ਨੂੰ ਜੋ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਇਕ ਗੁਪਤ ਚੈਲੰਜ ਰਖਦਾ ਹੈ ਉਹਨਾਂ ਵੱਲ ਸੁੱਟੀਏ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਖੀਏ ਕਿ ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਸਾਹਸ ਹੈ ਅਤੇ ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀ ਮੁਤੱਕੀ (ਸੰਜਮੀ) ਹੋ ਅਤੇ ਰੱਬ ਉੱਪਰ ਇਮਾਨ ਰਖਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਸਾਹਸ ਦਿਖਾਓ । ਹਜ਼ਰਤ ਮਸੀਹ ਮੌਊਦ ਅਲੈਹਿ ਸਲਾਮ ਨੇ ਜਿਸ ਸ਼ਾਨ ਨਾਲ ਰੱਬ ਨੂੰ ਗਵਾਹ ਤੇ ਹਾਜ਼ਰ ਨਾਜ਼ਰ ਜਾਣਕੇ ਦਾਵਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਮੁਕਾਬਲੇ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਹੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰ ਦਿਓ ਕਿ ਇਹ ਲੋਕ ਝੂਠੇ, ਪਾਪੀ, ਵਿਭਚਾਰੀ, ਘੱਟੀਆ ਤੇ

ਫ਼ਰਸਾਦੀ ਅਤੇ ਹਜ਼ਰਤ ਮੁਹਮੱਦ ਸਲਲੱਹੁ ਅਲੈਹਿ ਵਸਲਮ ਦੇ ਗੁਸਤਾਖ ਅਤੇ ਦੀਨਿ ਇਸਲਾਮ ਤੋਂ ਵਿਮੁੱਖ ਅਤੇ ਬਹਾਈਆਂ ਵਾਂਗ ਨਵਾਂ ਧਰਮ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹਨ । ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਗਲਾਂ ਜੋ ਆਰੋਪ ਲਾਏ ਗਏ ਹਨ ਇਹ ਇਸ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰ ਦੇਣ ਫਿਰ ਦੇਖਣ ਰੱਬ ਦੀ ਤਕਦੀਰ ਕੀ ਨਿਰਣਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ।

ਹਜ਼ਰਤ ਮਸੀਹ ਮੌਊਦ ਅਲੈਹਿ ਸਲਾਮ ਫ਼ਰਮਾਉਂਦੇ ਹਨ :-

“ਅਖੀਰ ਮੈਂ ਫਿਰ ਸਾਧਾਰਣ ਲੋਕਾਂ’ਤੇ ਸਪਸ਼ਟ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂਨੂੰ ਉਸ ਮਹਾਪ੍ਰਤਾਪੀ ਰੱਬ ਦੀ ਸਹੁੰ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਕਾਫ਼ਰ ਨਹੀਂ ।

(لا اله الا الله محمد رسول الله) ‘ਲਾ ਇਲਾਹਾ ਇਲਲੱਹੁ ਮੁਹਮੱਦੁਰ ਰਸੂਲੁਲੱਹਿ’ ਮੇਰਾ ਅਕੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ (وَلَكِنْ رَسُولَ اللَّهِ وَخَاتَمَ النَّبِيِّينَ (الأحزاب : 41) ‘ਵਲਾ ਕਿਨ ਰਸੂਲੁਲੱਹਿ ਵ ਖ਼ਾਤਮਨ ਨਬੀਯੀਨਾ’ (ਅਲ ਅਹਜ਼ਾਬ : 41) ਉਪਰ ਹਜ਼ਰਤ ਮੁਹਮੱਦ ਰਸੂਲੁਲੱਹਿ ਸਲਲੱਹੁ ਅਲੈਹਿ ਵਸਲਮ ਬਾਰੇ ਮੇਰਾ ਇਮਾਨ ਹੈ । ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਇਮਾਨ ਦੀ ਪੱਕਿਆਈ ਉਪਰ ਐਨ੍ਹੀਆਂ ਸਹੁੰਆ ਖਾਂਦਾ ਹਾਂ ਜਿੰਨ੍ਹੇ ਰੱਬ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਨਾਂ ਹਨ ਅਤੇ ਜਿੰਨ੍ਹੇ ਕੁਰਆਨ ਕਰੀਮ ਦੇ ਅਖੱਰ ਹਨ ਅਤੇ ਜਿੰਨ੍ਹੇ ਰੱਬ ਕੋਲ ਹਜ਼ਰਤ ਮੁਹਮੱਦ ਸਲਲੱਹੁ ਅਲੈਹਿ ਵਸਲਮ ਦੇ ਰਮਤਕਾਰ ਹਨ । ਕੋਈ ਅਕੀਦਾ ਮੇਰਾ ਰੱਬ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਰਸੂਲ ਸਲਲੱਹੁ ਅਲੈਹਿ ਵਸਲਮ ਦੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇ ਵਿਪਰੀਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਸੋਚਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਉਸ ਦੀ ਆਪਣੀ ਗ਼ਲਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਮੈਂਨੂੰ ਹੁਣ ਵੀ ਕਾਫ਼ਰ ਸਮਝਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਮੁੜਦਾ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਨਿਸ਼ਚੇ ਹੀ ਰੇਤੇ ਰੱਖੇ ਕਿ ਮਰਨ ਦੇ ਬਾਦ ਵੀ ਉਸ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ।”

(ਕਰਾਮਾਤੁਸੱਇਕੀਨ, ਰੂਹਾਨੀ ਖ਼ਜ਼ਾਇਨ ਭਾਗ-7, ਪੰਨਾ 67)

ਉਤਰ ਵਿੱਚ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਤਾ ਹੈ, ਸ਼ਕਤੀ ਤੇ ਸ਼ਾਨ ਹੈ ਪਰ ਨਾਲ ਹੀ ਇਕ ਦਇਆ ਦਾ ਪੱਖ ਵੀ ਹੈ ‘ਮਰਨ ਦੇ ਬਾਦ ਵੀ ਉਸ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਜਾਵੇਗਾ’ ਪਰ ਇਹ ਲੋਕ ਕਿੰਨੇ ਮੂੰਹਫੱਟ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਹਨ ਕਿ ਹੁਣ ਇਹਨਾ ਨੂੰ ਇਹ ਆਖਣਾ

ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਝੂਠੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਰੱਬ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪੁੱਛੇ । ਹੁਣ ਤਾਂ ਉਸ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਰਾਹੇ ਤੁਰ ਪਏ ਹਨ ਜਿਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਾਡੇ ਉੱਪਰ ਪਥੱਰਾਉ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਅਕਾਸ਼ ਵੀ ਪਥੱਰ ਵਰ੍ਹਾਏ ।

ਇਸ ਲਈ ਜੱਦ ਐਨ੍ਹਾਂ ਮੂੰਹਫੱਟ ਹੋ ਚੁਕੇ ਹਨ ਤਾਂ ਫਿਰ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਅਤੇ ਰੱਬ ਦੀਆਂ ਸਹੁੰਆ ਚੁੱਕ ਕੇ ਇਹ ਐਲਾਨ ਕਰਨ, ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਝੂਠੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਰੱਬ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਉੱਪਰ ਲਾਨੂਤ ਪਾਏ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਬਰਬਾਦ ਤੇ ਅਪਮਾਨਤ ਕਰੇ, ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਝੂਠੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅਮਹਦੀ ਮੁਹੱਮਦ ਮੁਸਤਫਾ ਸਲਲੱਹੁ ਅਲੈਹਿ ਵਸਲਮ ਦਾ ਕਲਮਾ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਸਗੋਂ ਮਿਰਜ਼ਾ ਗੁਲਾਮ ਅਮਹਦ ਦਾ ਕਲਮਾ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ, ਮੁਹੱਮਦ ਸਲਲੱਹੁ ਅਲੈਹਿ ਵਸਲਮ ਦੇ ਦੀਨ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਨ੍ਹਦੇ ਸਗੋਂ ਵਖੱਰਾ ਧਰਮ ਬਣਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਕੁਰਆਨ ਕਰੀਮ ਨੂੰ ਮਨ੍ਹਣ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਇਕ ਹੋਰ ਕਿਤਾਬ ਹੈ ਜੋ ਕੁਰਆਨ ਕਰੀਮ ਦੇ ਵਿਪਰੀਤ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਵਖੱਰੀ ਇਕ ਕਿਤਾਬ ਬਣਾ ਲਈ ਹੈ । ਇਹਨਾਂ ਦੀ ਸ਼ਰੀਅਤ ਬਹਾਈਆਂ ਵਾਂਗ ਵਖੱਰੀ ਸ਼ਰੀਅਤ ਹੈ, ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਰੱਬ ਹੋਰ ਹੈ, ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਰਸੂਲ ਹੋਰ ਹੈ ਸਗੋਂ ਮਿਰਜ਼ਾ ਗੁਲਾਮ ਅਹਮਦ ਕਾਦੀਆਨੀ ਨੂੰ ‘ਨਉਜ਼ਬਿੱਲਾਹਿ ਮਿਨ ਜ਼ਾਲਿਕ’ ਇਹ ਮੁਹੱਮਦ ਰਸੂਲੁੱਲੱਹੁ ਸਲਲੱਹੁ ਅਲੈਹਿ ਵਸਲਮ ਤੋਂ ਵਡਾ ਨਬੀ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਰੱਬ ਮਨੰਦੇ ਹਨ । ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਇਹ ਸਾਰੀ ਬਕਵਾਸ ਇਸੇ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਹੈ ।

ਤਾਂ ਫਿਰ ਇਹ ਕਰ ਲੈਣ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਇਹ ਕਰਕੇ ਦਿਖਾਉਣ ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਪ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੁਆਉਂਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਕਿ ਰੱਬ ਦਾ ਕਹਿਰੀ ਪ੍ਰਕੋਪ ਅਵਸ਼ ਪ੍ਰਕਟ ਹੋਵੇਗਾ । ਆਪ ਆਪਣੀਆਂ ਅਖੱਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਦੇਖੋਗੇ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਰੱਬ ਦੀ ਤਕਦੀਰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪਤੌਰੇ ਉਡਾਕੇ ਰੱਬ ਦੇਵੇਗੀ ਅਤੇ ਅਪਮਾਨਤ ਤੇ ਖਿੰਡ ਪੁੰਡਕੇ ਰਖੱ ਦੇਵੇਗੀ । ਅਸਫਲਤਾ ਤਾਂ ਹਰ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਮੁਕਦੱਰ ਵਿੱਚ ਹੈ ਪਰ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਇਹ ਮਿੰਨਤਾਂ (ਤਰਲੇ ਮਾਰਦੇ ਹਾਂ) ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਉਸੇ ਦੀ

ਹਮੇਸ਼ਾ ਰੱਬ ਤੋਂ ਇਹ ਆਸ ਰਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਰੱਬ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸੁਮਾਰਗ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੇ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਹਿਦਾਇਤ ਬਖਸ਼ੇ, ਰੱਬ ਇਹਨਾਂ'ਤੇ ਆਪਣੀ ਮਿਹਰ ਕਰੇ, ਇਹ ਆਪਣੀਆਂ ਬਦੀਆਂ ਤੋਂ ਬਾਜ਼ ਆ ਜਾਣ ਅਤੇ ਇਹ ਅਸੀਂ ਇਸ ਲਈ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਖੁਦਾਈ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੇ । ਹਜ਼ਰਤ ਮੁਹੰਮਦ ਸਲਲੱਹੁ ਅਲੈਹਿ ਵਸਲਮ ਨੂੰ ਤਾਂ ਰੱਬ ਨੇ ਆਪ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਣ ਅਜਿਹੇ ਹਨ ਜੋ ਪ੍ਰਕੋਪੀ ਹਨ ਅਤੇ ਕੋਣ ਅਜਿਹੇ ਹਨ ਜੋ ਵਿੱਚੋਂ ਨੇਕ ਸੁਭਾਵੀ ਹਨ, ਸਾਨੂੰ ਉਸਦਾ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ । ਇਸ ਲਈ ਮਨ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਸਾਰਿਆਂ'ਤੇ ਅਜਿਹੀ ਲਾਨੂਤ ਪਾਈ ਜਾਵੇ, ਪਰ ਹੁਣ ਜੋ ਮੈਂ ਪੇਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਹਸ ਹੈ ਤਾਂ ਆਪ ਅੱਗੇ ਆਉਣ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਉੱਪਰ ਲਾਨੂਤ ਪਾਉਣ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਦਾਵੇ ਦੇ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਉੱਪਰ ਜੇਕਰ ਝੂਠਾ ਹੈ ਤਾਂ ਲਾਨੂਤ ਪਾਏ । ਜੇਕਰ ਉਸ ਵਿੱਚ ਜੁਰੱਤ ਤੇ ਸਾਹਸ ਹੈ ਤਾਂ ਆਵੇ ਅਤੇ ਆਪ ਦੇਖੇ ਕਿ ਰੱਬ ਦੀ ਤਕਦੀਰ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਅਪਮਾਨਤ, ਜ਼ਲੀਲ ਤੇ ਰੁਸਵਾ ਕਰਕੇ ਦਿਖਾਉਂਦੀ ਹੈ ।”

(ਖ਼ੁਤਬਾ ਜੁਮਆ 6 ਮਾਰਚ 1987 ਈ.)

ਇਬਨੇ ਮਰਿਯੱਮ ਮਰ ਗਿਆ ਹੱਕ ਕੀ ਕਸਮ
ਦਾਖਿਲੇ ਜਨੱਤ ਹੁਆ ਵੋਹ ਮੁਹਤਰਮ
(ਦੁੱਰੇ ਸਮੀਨ)

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

وَعَلَىٰ عِبْدِهِ الْمَسِيحِ الْمَوْعُودِ نَحْمَدُكَ وَنُصَلِّي عَلَىٰ رَسُولِكَ الْكَرِيمِ

خدا کے فضل اور رحمت کے ساتھ

هو الناصر

ਆਇਨਾਇ ਕਮਾਲਾਤਿ ਇਸਲਾਮ

ਸਹੁੰ ਖਾਣ ਦਾ ਉਦੇਸ਼

“ਸਹੁੰ (ਕਸਮ) ਬਾਰੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੇਤੇ ਰਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਜਲਾਲ ਵਾਲੇ (ਮਹਾਪ੍ਰਤਾਪੀ) ਰੱਬ ਦੀਆਂ ਸਹੁੰਆਂ ਦਾ ਮਨੁੱਖ ਦੀਆਂ ਸਹੁੰਆਂ ਤੇ ਅਨੁਮਾਨ ਲਾਉਣਾ ਇਕ ਅਨੁਮਾਨਤ ਫ਼ਰਕ (ਅੰਤਰ) ਹੈ, ਰੱਬ ਨੇ ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਰੱਬ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਹੋਰਨਾ ਦੀਆਂ ਸਹੁੰਆਂ ਖਾਣ ਤੋਂ ਮੋੜਿਆ ਹੈ ਉਸ ਦਾ ਸਬਬ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਜੱਦ ਸਹੁੰ ਚੁਕਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਦਾ ਨਿਸ਼ਚਾ ਇਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾਧੀ ਗਈ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਇਕ ਅਜਿਹੇ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਖੜਾ ਕਰੇ ਕਿ ਜੋ ਆਪਣੀ ਵਿਅਕਤੀਗੱਤ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਾਲ ਉਸ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦੀ ਪੱਖਤਾ ਜਾਂ ਵਿਪੱਖਤਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਜੇਕਰ ਸੋਚਕੇ ਦੇਖੀਏ ਤਾਂ ਸਹੁੰ ਦਾ ਵਾਸਤਵਕ ਭਾਵ ਗਵਾਹੀ ਹੀ ਹੈ । ਜੱਦ ਮਨੁੱਖ ਸਾਧਾਰਣ ਗਵਾਹੀਆਂ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਤੋਂ ਅਸਮਰਥ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਸਹੁੰਆਂ ਦਾ ਮੁਥਾਜ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸ ਤੋਂ ਲਾਭ ਉਠਾਏ । ਜੋ ਇਕ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਨਾਲ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਵਿਉਂਤ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਆਸਥਾ ਰਖਣੀ ਕਿ ਰੱਬ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਹੋਰ ਵੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਹਾਜ਼ਰ ਨਾਜ਼ਰ ਹੈ ਅਤੇ ਪੱਖ ਜਾਂ ਵਿਪੱਖ ਜਾਂ ਦੰਡ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਾਰਜ ਉੱਪਰ ਕਾਦਰ ਹੈ, ਸਪਸ਼ਟ ਕੁਫ਼ਰ ਦੀ

ਗੱਲ ਹੈ । ਇਸ ਲਈ ਰੱਬ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖ ਲਈ ਇਹੋ ਸਿੱਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਰੱਬ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੀ ਸਹੁੰ ਉਕਾ ਹੀ ਨ ਖਾਧੀ ਜਾਵੇ ।

ਹੁਣ ਸਪਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਰੱਬ ਦੀਆਂ ਸਹੁੰਆਂ ਦਾ ਮਨੁੱਖ ਦੀਆਂ ਸਹੁੰਆਂ ਨਾਲ ਅਨੁਮਾਨ ਲਾਉਣਾ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ । ਕਿਉਂਕਿ ਰੱਬ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖ ਵਾਂਗ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਕੋਈ ਅਜਿਹੀ ਔਕੁੜ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ, ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਸਹੁੰ ਚੁਕਣ ਸਮੇਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਉਸ ਦਾ ਸਹੁੰ ਚੁਕਣਾ ਇਕ ਹੋਰ ਰੂਪ ਰਖਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਦੀ ਸ਼ਾਨ ਯੋਗ ਤੇ ਉਸ ਦੀ ਕੁਦਰਤ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ ।”

(ਰੂਹਾਨੀ ਖਜ਼ਾਇਨ ਭਾਗ 5, ਆਇਨਾਇ ਕਮਾਲਾਤਿ ਇਸਲਾਮ ਪੰਨਾ 95-96)

ਦਿਲਬਰਾ ਮੁੜ ਕੋ ਕਸਮ ਤੇਰੀ ਯਕਤਾਈ ਕੀ

ਆਪ ਕੋ ਤੇਰੀ ਮੁਹਬੱਤ ਮੇਂ ਭੁਲਾਯਾ ਹਮਨੇ

(ਰੂਹਾਨੀ ਖਜ਼ਾਇਨ ਭਾਗ 5, ਆਇਨਾਇ ਕਮਾਲਾਤਿ ਇਸਲਾਮ ਪੰਨਾ 225)

وَاللّٰهُ اِنِّيْ قَدْ رَأَيْتُ جَمَالَهُ

ਵਲੱਹਿ ਇਨੀ ਕਦ ਰਾਇਤੁ ਜਮਾਲਾਹੁ

(ਰੱਬ ਦੀ ਸਹੁੰ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਦੇਖੀ ਹੈ)

بُعْيُونِ جَسْمِيْ قَاعِدًا مِّمَّكَانِيْ

ਬਿ-ਉਯੂਨਿ ਜਿਸਮੀ ਕਾਇਦਨ ਬਿ-ਮਕਾਨੀ

(ਅਪਣੀਆਂ ਸ਼ਰੀਰਕ ਅਖੌਂ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ)

(ਰੂਹਾਨੀ ਖਜ਼ਾਇਨ ਭਾਗ 5, ਆਇਨਾਇ ਕਮਾਲਾਤਿ ਇਸਲਾਮ ਪੰਨਾ 593)

ਹਕੀਕਾਤੁਲ ਵਹੀ

“ਇਸ ਉਮੱਤ (ਇਸਲਾਮ) ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਲੋਕ ਅਜਿਹੇ ਹੋਣਗੇ ਜਿੰਨ੍ਹਾ ਦਾ ਨਾਂ ਯਹੂਦ ਰੱਖਿਆ ਜਾਏਗਾ । ਇਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਇਸ ਉਮੱਤ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਪੈਦਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਂ ਈਸਾ ਅਤੇ ਮਸੀਹ ਮੋਉਦ ਰੱਖਿਆ ਜਾਏਗਾ। ਕੀ

ਲੋੜ ਹੈ ਕਿ ਹਜ਼ਰਤ ਈਸਾ ਨੂੰ ਆਕਾਸ਼ ਤੋਂ ਉਤਾਰਿਆ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸਥਾਈ ਨਬੂਵਤ ਦਾ ਜਾਮਾ ਲਾਹਕੇ ਉਮੱਤੀ ਬਣਾਇਆ ਜਾਵੇ । ਜੇਕਰ ਆਖਿਆ ਜਾਵੇ ਕਿ ਇਹ ਕਾਰਵਾਈ ਦੰਡ ਵੱਜੋਂ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਕੌਮ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਰੱਬ ਬਣਾਇਆ ਸੀ ਤਾਂ ਇਹ ਉਤਰ ਵੀ ਬੇਹੂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਹਜ਼ਰਤ ਈਸਾ ਅਲੈਹਿ ਸਲਾਮ ਦਾ ਕੀ ਕਸੂਰ ਹੈ ।

ਮੈਂ ਇਹ ਗਲਾਂ ਕਿਸੇ ਅਨੁਮਾਨ ਜਾਂ ਕਲਪਨਾ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦਾ ਸਗੋਂ ਮੈਂ ਰੱਬ ਕੋਲੋਂ ਵਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਕੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾਕੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਸੇ ਨੇ ਮੈਂਨੂੰ ਇਹ ਸੂਚਨਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ । ਸਮਾਂ ਮੇਰੀ ਗਵਾਹੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ । ਰੱਬ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਮੇਰੀ ਗਵਾਹੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ।”

(ਬੁਹਾਨੀ ਖ਼ਜ਼ਾਇਨ ਭਾਗ 22, ਪੰਨਾ 33, ਹਕੀਕਾਤੁਲ ਵਹੀ ਪੰਨਾ 30,31)

“ਮੇਰੇ ਹੀ ਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਰਮਜ਼ਾਨ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਵਿੱਚ ‘ਕੁਸੂਫ਼ ਵ ਖੁਸੂਫ਼’ (ਸੂਰਜ ਤੇ ਚੰਨ ਨੂੰ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਅਨੁਸਾਰ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਮਿੱਥੀਆਂ ਮਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਗ੍ਰਹਿਣ ਲਗਣਾ) ਹੋਇਆ, ਮੇਰੇ ਹੀ ਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਕੁਰਆਨ ਕਰੀਮ, ਸਹੀ ਹਦੀਸਾਂ ਤੇ ਪਹਿਲੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਤਾਊਨ (ਪਲੇਗ) ਫੈਲਿਆ, ਮੇਰੇ ਹੀ ਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਨਵੀਆਂ ਕਾਫ਼ਾਂ ਦੀ ਸਵਾਰੀ ਅਰਥਾਤ ਰੇਲ ਗੱਡੀ ਆਈ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਹੀ ਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀਆਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਅਨੁਸਾਰ ਭਿਆਨਕ ਭੁਰਾਲ ਆਏ ਤਾਂ ਫਿਰ ਕੀ ਸੰਜਮਤਾ ਦਾ ਇਹ ਤਕਾਦਾ ਨਹੀਂ ਕਿ ਮੇਰੇ ਬੁਠਲਾਉਣ ਦਾ ਸਾਹਸ ਨ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ?

ਦੇਖੋ ਮੈਂ ਰੱਬ ਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾਕੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਹੀ ਨਿਸ਼ਾਨ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਮਾਣ ਲਈ ਪ੍ਰਕਟ ਹੋਏ ਹਨ ਅਤੇ ਹੋ ਰਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ । ਜੇਕਰ ਇਹ ਮਨੁੱਖੀ ਯੋਜਨਾ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਐਨ੍ਹਾ ਸਮਰਥਨ ਤੇ ਸਹਾਇਤਾ ਉਸਦੀ ਉਕਾ ਹੀ ਨ ਹੁੰਦੀ ਅਤੇ ਇਹ ਗੱਲ ਨਿਆਏ ਤੇ ਇਮਾਨ ਦੇ ਵਿਰੁਧ ਹੈ ਕਿ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਨਿਸ਼ਾਨੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜੋ ਪ੍ਰਕਟ ਹੋ ਚੁੱਕੀਆਂ ਹਨ ਕੇਵਲ ਇਕ ਜਾਂ ਦੋ ਗਲਾਂ ਨੂੰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦੇਣ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਕਿ ਫ਼ਲਾਣੀ

ਪੇਸ਼ਗੋਈ ਪੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋਈ । ਹੇ, ਮੂਰਖੋ, ਅਕਲ ਦੇ ਅੰਨਿਓ ! ਨਿਆਏ ਤੇ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲਿਓ !! ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਹੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜੇਕਰ ਇਕ ਜਾਂ ਦੋ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਦਾ ਪੂਰਾ ਹੋਣਾ ਤੁਹਾਡੀ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਿਆ ਤਾਂ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਬਹਾਨੇ ਨਾਲ ਰੱਬ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਸਮਰਥ ਠਹਿਰ ਜਾਓਗੇ । ਤੋਬਾ ਕਰੋ ਕਿ ਰੱਬ ਦੇ ਦਿਨ ਨੇੜੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਨਿਸ਼ਾਨ ਪ੍ਰਕਟ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਹਨ ਜੋ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਹਿਲਾ ਦੇਣਗੇ ।”

(ਰੁਹਾਨੀ ਖ਼ਜ਼ਾਇਨ ਭਾਗ 22, ਪੰਨਾ 48, ਹਕੀਕਾਤੁਲਵਹੀ ਪੰਨਾ 45-46)

ਹਾਸ਼ੀਆ

“ਜੇਕਰ ਰੱਬ ਦੀਆਂ ਨਿਸ਼ਾਨੀਆਂ ਨੂੰ ਜੋ ਮੇਰੇ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਟ ਹੋਈਆਂ ਹਨ ਅੱਜ ਦੇ ਦਿਨ ਤੱਕ ਗਿਣਤੀ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਉਹ ਤਿੰਨ ਲੱਖ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਹੋਣਗੀਆਂ, ਫਿਰ ਜੇਕਰ ਐਨ੍ਹੀਆਂ ਨਿਸ਼ਾਨੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੋ ਤਿੰਨ ਨਿਸ਼ਾਨ ਕਿਸੇ ਵਿਰੋਧੀ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ੰਕਾ ਵਿੱਚ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਬਾਰੇ ਰੋਲ੍ਹਾ ਪਾਉਣਾ ਅਤੇ ਐਨ੍ਹੀਆਂ ਬਹੁਤੀਆਂ ਨਿਸ਼ਾਨੀਆਂ ਤੋਂ ਲਾਭ ਨ ਉਠਾਉਣਾ, ਕੀ ਇਹੋ ਇਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸੰਜਮਤਾ ਹੈ, ਕੀ ਨਬੀਆਂ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਉਧਾਰਣ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ਜਾਂਦੀ ।”

“ਹੁਣ ਮੈਂ ਕੁਰਆਨ ਕਰੀਮ ਦੀ ਆਇਤ (وَأَمَّا بِنِعْمَةِ رَبِّكَ فَحَدِّثْ) ਵ-ਅਮੱ ਬਿਨਿ-ਮਤਿਕਾ ਫ਼-ਹੱਦਿਸ) ਅਨੁਸਾਰ ਆਪਣੇ ਬਾਰੇ ਦਸੱਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਰੱਬ ਨੇ ਮੈਂਨੂੰ ਉਸ ਤੀਜੇ ਦਰਜੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਕਰਕੇ ਉਹ ਨੇਮਤ ਬਖਸ਼ੀ ਹੈ ਜੋ ਮੇਰੇ ਜਤਨ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਮਾਂ ਦੀ ਕੁੱਖ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮੈਂਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਮੇਰੇ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਉਹ ਨਿਸ਼ਾਨ ਪ੍ਰਕਟ ਕੀਤੇ ਹਨ ਕਿ ਅੱਜ ਦੀ ਮਿਤੀ ਜੋ 16 ਜੁਲਾਈ 1906 ਈ. ਹੈ ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖਰਿਆਂ ਵੱਖਰਿਆਂ ਗਿਣਤੀ ਕਰਾਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਰੱਬ ਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾਕੇ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਤਿੰਨ ਲੱਖ ਤੋਂ ਵੀ

ਵੱਧ ਹਨ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਮੇਰੀ ਸਹੁੰ ਉੱਪਰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨ ਕਰੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਸਬੂਤ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ।”

(ਰੂਹਾਨੀ ਖਜ਼ਾਇਨ ਭਾਗ 22, ਪੰਨਾ 70, ਹਕੀਕਾਤੁਲ ਵਹੀ ਪੰਨਾ 67)

“ਤਾਉਨ (ਪਲੇਗ) ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਜੱਦ ਕਿ ਕਾਦੀਆਂ ਵਿੱਚ ਤਾਉਨ ਜ਼ੋਰਾਂ ਤੇ ਸੀ, ਮੇਰਾ ਲੜਕਾ ਸ਼ਰੀਫ਼ ਅਹਮਦ ਬਿਮਾਰ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਇਕ ਤੇਜ਼ ਤਾਪ ਟਾਇਫਾਇਡ ਰੂਪੀ ਚੜ੍ਹਿਆ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਲੜਕਾ ਬੋਹੋਸ਼ (ਮੂਰਛਿਤ) ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਬੋਹੋਸ਼ੀ ਵਿਚ ਦੋਵੇਂ ਹੱਥ ਮਾਰਦਾ ਸੀ ਮੈਂਨੂੰ ਵਿਚਾਰ ਆਇਆ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਮੌਤ ਤੋਂ ਗੁਰੇਜ਼ ਨਹੀਂ ਪਰ ਜੇਕਰ ਲੜਕਾ ਇਹਨਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਜੱਦ ਕਿ ਤਾਉਨ ਦਾ ਜ਼ੋਰ ਹੈ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਇਸ ਬੁਖਾਰ ਨੂੰ ਤਾਉਨ ਠਹਿਰਾਉਣਗੇ ਅਤੇ ਰੱਬ ਦੀ ਉਸ ਪਾਕ ਵਹੀ ਨੂੰ ਬੁਠਲਾਉਣਗੇ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਫ਼ਰਮਾਇਆ ਸੀ (الّٰهٖ اِحْفَظْ كَلَّ مِنْ فِى الدَّارِ) ‘ਇਨੀ ਉਹਾਫ਼ਿਜ਼ੁ ਕੁਲੱ ਮਨ ਫ਼ਿਦੱਰਿ’ ਅਰਥਾਤ ਮੈਂ ਹਰ ਇਕ ਨੂੰ ਜੋ ਤੇਰੇ ਘਰ ਦੀ ਚਾਰ ਦਿਵਾਰੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੈ ਤਾਉਨ ਤੋਂ ਬਚਾਵਾਂਗਾ । ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਮਨ ਉੱਪਰ ਉਹ ਸਦਮਾ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਵਰਨਣ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ । ਲਗਭਗ ਰਾਤ ਦੇ ਬਾਰ੍ਹਾਂ ਵਜੇ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ ਕਿ ਜੱਦ ਬੱਚੇ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਹੋਰ ਖਰਾਬ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਖੌਫ਼ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਹ ਸਾਧਾਰਣ ਤਾਪ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਹ ਹੋਰ ਹੀ ਬਲਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਮੈਂ ਕੀ ਦਸਾਂ ਕਿ ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੀ ਕੀ ਹਾਲਤ ਸੀ, ਰੱਬ ਨ ਕਰੇ ਜੇਕਰ ਬੱਚੇ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਤਾਂ ਜ਼ਾਲਮ ਸੁਭਾਵੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸਚੱਈ ਲੁਕਾਉਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸਮਾਨ ਹੱਥ ਲੱਗ ਜਾਏਗਾ । ਇਸੇ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਵਜ਼ੂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਨਮਾਜ਼ ਲਈ ਖੜਾ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਨਮਾਜ਼ ਲਈ ਖੜੇ ਹੁੰਦਿਆਂ ਛੇਤੀ ਹੀ ਮੈਂਨੂੰ ਉਹ ਅਵਸਥਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਗਈ ਜੋ ਦੁਆ ਦੀ ਪਰਵਾਨਗੀ ਲਈ ਇਕ ਪ੍ਰਤਖ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ । ਮੈਂ ਉਸ ਰੱਬ ਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾਕੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਜਿਸ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਜਾਨ ਹੈ ਕਿ ਅਜੇ ਮੈਂ ਕੇਵਲ ਤਿੰਨ

ਰਕਅਤਾਂ ਪੜ੍ਹ ਚੁੱਕਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੇਰੇ ਉੱਪਰ ਕਸ਼ਫ਼ੀ ਅਵਸਥਾ ਛਾ ਗਈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਸ਼ਫ਼ੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਲੜਕਾ ਬਿਲਕੁਲ ਠੀਕ ਹੈ ਫਿਰ ਉਹ ਕਸ਼ਫ਼ੀ ਅਵਸਥਾ ਜਾਂਦੀ ਰਹੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਲੜਕਾ ਹੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਚਾਰਪਾਈ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਪਾਣੀ ਮੰਗ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਚਾਰ ਰਕਅਤਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰ ਚੁਕਾ ਸੀ । ਝੱਟ ਉਸ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਸ਼ਰੀਰ ਉੱਪਰ ਹੱਥ ਲਾਕੇ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਤਾਪ ਦਾ ਨਾਂ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ।”

(ਰੂਹਾਨੀ ਖ਼ਜ਼ਾਇਨ ਭਾਗ 22, ਪੰਨਾ 87-88, ਹਕੀਕਾਤੁਲ ਵਹੀ ਪੰਨਾ 85-86)

“21ਵਾਂ ਨਿਸ਼ਾਨ : ਇਹ ਕਿ ਸਮਾਂ ਲਗਭਗ ਤੀਹ ਸਾਲ ਦਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜੱਦ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਰੱਬ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਰਹਿਮਤਾਂ ਵਿੱਚ ਅਸਥਾਨ ਬਖਸ਼ੇ ਆਪਣੀ ਅਖੀਰੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਬਿਮਾਰ ਹੋਏ ਤਾਂ ਜਿਸ ਦਿਨ ਉਹਨਾ ਦੀ ਮੌਤ ਮੁਕਦੱਰ ਸੀ ਦੁਪਹਿਰ ਸਮੇਂ ਮੈਂਨੂੰ ਇਲਹਾਮ ਹੋਇਆ (وَالسَّيِّئَاتُ وَالطَّارِقُ) ‘ਵਸੱਮਾਇ ਵਤੱਰਿਕਿ’ ਨਾਲ ਹੀ ਮਨ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਵੱਲ ਸੰਕੇਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਇਹੋ ਅਰਥ ਹਨ ਕਿ ਸਹੁੰ ਹੈ ਆਕਾਸ਼ ਦੀ ਅਤੇ ਸਹੁੰ ਹੈ ਉਸ ਘਟਨਾ ਦੀ ਜੋ ਸੂਰਜ ਦੇ ਡੁਬੱਣ ਬਾਦ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਹ ਰੱਬ ਵੱਲੋਂ ਆਪਣੇ ਬੰਦੇ ਲਈ ਸੋਗ ਦਿਲਾਸਾ ਸੀ । ਫਿਰ ਮੈਂ ਸਮਝ ਲਿਆ ਕਿ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਸੂਰਜ ਡੁਬੱਣ ਦੇ ਬਾਦ ਸਵਰਗ ਸਿਧਾਰ ਜਾਣਗੇ ਅਤੇ ਕਈ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਇਲਹਾਮ ਦੀ ਸੂਚਨਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਮੈਂਨੂੰ ਰੱਬ ਦੀ ਸਹੁੰ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਜਾਨ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ’ਤੇ ਝੂਠ ਬੋਲਣਾ ਇਕ ਸ਼ੈਤਾਨ ਤੇ ਲਾਨੂਤੀ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਪ੍ਰਕਟ ਹੋਇਆ ।”

(ਰੂਹਾਨੀ ਖ਼ਜ਼ਾਇਨ ਭਾਗ 22, ਪੰਨਾ 218, ਹਕੀਕਾਤੁਲ ਵਹੀ ਪੰਨਾ 209)

“ਫਿਰ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਉੱਘ ਜਿਹੀ ਅਵਸਥਾ ਹੋਕੇ ਇਹ ਦੂਜਾ ਇਲਹਾਮ ਹੋਇਆ (اليس الله بكافٍ عبدًا) ‘ਅਲੈਸਲੱਹੁ ਬਿਕਾਫ਼ਿਨ ਅਬਦੁਹੁ’ ਅਰਥਾਤ

‘ਕੀ ਰੱਬ ਆਪਣੇ ਬੰਦੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਨਹੀਂ ਹੈ’ । ਇਸ ਇਲਹਾਮ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਦਿਲ ਐਨ੍ਹਾ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਖਤ ਪੀੜਾਦਾਇਕ ਜ਼ਖਮ ਮਰਹਮ ਲਾਉਣ ਨਾਲ ਇਕ ਵਾਰ’ਚ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ । ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਵਾਰ ਵਾਰ ਪ੍ਰੀਖਣ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਲਾਹੀ ਕਲਾਮ ਵਿੱਚ ਦਿਲ ਦੀ ਤਸੱਲੀ ਦੇਣ ਲਈ ਇਹ ਵਿਅਕਤੀਗੱਤ ਗੁਣ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਗੁਣ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਉਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ ਜੋ ਇਲਾਹੀ ਵਹੀ ਉੱਪਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ । ਦੁੱਖ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਇਲਹਾਮ ਕਿਹੋ ਜਿਹੇ ਹਨ ਕਿ ਇਲਹਾਮ ਦਾ ਦਾਵਾ ਕਰਨ ਦੇ ਬਾਦ ਵੀ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਸਾਡੇ ਇਲਹਾਮ ਗੁਮਾਨੀ ਗਲ਼ਾਂ ਹਨ, ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਇਹ ਸ਼ੈਤਾਨੀ ਹਨ ਜਾਂ ਰਹਿਮਾਨੀ, ਅਜਿਹੇ ਇਲਹਮਾਂ ਦਾ ਹਾਣ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਲਾਭ ਤੋਂ ਬਹੁਤਾ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਂ ਰੱਬ ਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾਕੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਇਹਨਾਂ ਇਲਹਮਾਂ ਉੱਪਰ ਉਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਇਮਾਨ ਰਖਦਾ ਹਾਂ ਜਿਵੇਂ ਕੁਰਆਨ ਕਰੀਮ ਉੱਪਰ ਅਤੇ ਰੱਬ ਦੀਆਂ ਦੂਜੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਉੱਪਰ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕੁਰਆਨ ਕਰੀਮ ਨੂੰ ਯਕੀਨੀ ਤੇ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਰੱਬ ਦਾ ਕਲਾਮ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਉਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਉਸ ਕਲਾਮ ਨੂੰ ਵੀ ਜੋ ਮੇਰੇ ਉੱਪਰ ਨਾਜ਼ਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਰੱਬ ਦਾ ਕਲਾਮ ਯਕੀਨ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।”

(ਰੁਹਾਨੀ ਖ਼ਜ਼ਾਇਨ ਭਾਗ 22, ਪੰਨਾ 219-220, ਹਕੀਕਾਤੁਲ ਵਹੀ ਪੰਨਾ 210-211)

“105 : ਇਕ ਸੌ ਪੰਜਵਾਂ ਨਿਸ਼ਾਨ : ਇਕ ਵਾਰ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਸਵਰਗੀ ਮਿਰਜ਼ਾ ਗੁਲਾਮ ਕਾਦਰ ਸਾਹਬ ਬਾਰੇ ਮੈਂਨੂੰ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਜੀਨ ਦੇ ਹੁਣ ਥੋੜੇ ਦਿਨ ਰਹਿ ਗਏ ਹਨ, ਜੋ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪੰਦਰਾਂ (15) ਦਿਨ ਹਨ । ਮਗਰੋਂ ਉਹ ਬਿਮਾਰ ਹੋ ਗਏ ਏਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਕੇਵਲ ਹੱਡੀਆਂ ਦਾ ਢਾਂਚਾ ਰਹਿ ਗਿਆ ਅਤੇ ਐਨ੍ਹੇ ਸੁੱਕ ਗਏ ਕਿ ਮੰਜੀ’ਤੇ ਪਏ ਮਲੂਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਕੋਈ ਹੈ ਜਾਂ ਮੰਜੀ ਖਾਲ਼ੀ ਹੈ ਪੇਸ਼ਾਬ ਪਖ਼ਾਨਾ ਵੀ ਉੱਪਰ ਹੀ ਨਿਕਲ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮੂਰਛਾ ਜਿਹੀ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ । ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਮਿਰਜ਼ਾ ਗੁਲਾਮ

ਮੁਰਤਜ਼ਾ ਸਾਹਬ ਚੰਗੇ ਮੰਨ੍ਹੇ ਹਕੀਮ ਸਨ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਕਹਿ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਹੁਣ ਇਹ ਅਵਸਥਾ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਤੇ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਹੈ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ । ਉਸ ਸਮੇਂ ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਜਵਾਨੀ ਦੀ ਤਾਕਤ ਮੌਜੂਦ ਸੀ ਅਤੇ ਮੁਜਾਹਿਦੇ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸੀ, ਮੇਰਾ ਸੁਭਾਵ ਅਜਿਹਾ ਬਣਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਹਰ ਇਕ ਗਲ ਲਈ ਰੱਬ ਨੂੰ ਕਾਦਰ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੀਆਂ ਕੁਦਰਤਾਂ ਦਾ ਅੰਤ ਕੋਣ ਪਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਅੱਗੇ ਕੋਈ ਗੱਲ ਅਣਹੋਣੀ ਨਹੀਂ ਸਿਵਾਏ ਉਹਨਾਂ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਵਾਦੇ ਦੇ ਵਿਪਰੀਤ ਜਾਂ ਉਸ ਦੀ ਪਵਿੱਤਰ ਸ਼ਾਨ ਦੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਤੋਹੀਦ ਦੀ ਰੋਕ ਵਿੱਚ ਹਨ । ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਇਸ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਦੁਆ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਧਾਰ ਲਿਆ ਕਿ ਇਸ ਦੁਆ ਰਾਹੀਂ ਤਿੰਨ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਮੁਆਰਫ਼ਤ (ਗਿਆਨ) ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ । ਇਕ ਇਹ ਕਿ ਮੈਂ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਕੀ ਮੈਂ ਰੱਬ ਦੀ ਦਰਗਾਹ ਵਿੱਚ ਇਸ ਯੋਗ ਹਾਂ ਕਿ ਮੇਰੀ ਦੁਆ ਕੁਬੂਲ ਹੋ ਜਾਏ, ਦੂਜਾ ਇਹ ਕਿ ਕੀ ਸੁਪਨੇ ਅਤੇ ਇਲਹਾਮ ਜੋ ਵਾਦੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਤੀਜਾ ਇਹ ਕਿ ਕੀ ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਬਿਮਾਰ ਜਿਸ ਦਾ ਕੇਵਲ ਢਾਂਚਾ ਬਾਕੀ ਰਹਿ ਗਿਆ ਹੈ ਦੁਆ ਰਾਹੀਂ ਠੀਕ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ । ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਦੁਆ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ । ਸੋ, ਸਹੁੰ ਹੈ ਉਸ ਰੱਬ ਦੀ ਜਿਸ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਜਾਨ ਹੈ ਦੁਆ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਪਰਿਵਰਤਨ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਮੈਂ ਇਕ ਹੋਰ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪੈਰ੍ਹਾਂ ਤੇ ਚੱਲ ਰਹੇ ਹਨ ਜੱਦ ਕਿ ਅਵਸਥਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਦੂਜਾ ਵਿਅਕਤੀ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਪਾਸਾ ਪਰਤਦਾ ਸੀ । ਜੱਦ ਦੁਆ ਕਰਦਿਆਂ ਕਰਦਿਆਂ ਪੰਦਰ੍ਹਾਂ ਦਿਨ ਲੰਘ ਗਏ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸਵਾਸਥ ਵਿੱਚ ਠੀਕ ਹੋਣ ਦੇ ਇਕ ਜ਼ਾਹਿਰੀ ਲਛਣ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਇਛਾ ਪ੍ਰਕਟ ਕੀਤੀ ਕਿ ਮੇਰਾ ਦਿਲ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਪੈਰ੍ਹਾਂ ਚਲਾਂ ਸੋ, ਉਹ ਕਿਸੇ ਦੇ ਸਹਾਰੇ ਨਾਲ ਉੱਠੇ ਅਤੇ ਸੋਟੇ ਦੇ ਸਹਾਰੇ ਨਾਲ ਚਲ੍ਹਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ

ਅਤੇ ਫਿਰ ਸੋਟਾ ਵੀ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ ਪੂਰੇ ਠੀਕ ਹੋ ਗਏ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਬਾਦ ਪੰਦਰ੍ਹਾਂ ਸਾਲ ਤੱਕ ਜੀਉਂਦੇ ਰਹੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਫ਼ੌਤ ਹੋਏ।”

(ਬੁਹਾਨੀ ਖ਼ਜ਼ਾਇਨ ਭਾਗ 22, ਪੰਨਾ 265-266, ਹਕੀਕਾਤੁਲ ਵਹੀ ਪੰਨਾ 253-254)

“135ਵਾਂ ਨਿਸ਼ਾਨ : ਇਕ ਵਾਰ ਮਧੁਮੇਹ ਰੋਗ ਦੇ ਸਬਬ ਜੋ ਮੈਂਨੂੰ ਲਗਭਗ 20 ਸਾਲ ਤੋਂ ਹੈ ਅਖ਼ਾਂ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਸੰਦੇਹ ਹੋਇਆ ਕਿਉਂਕਿ ਅਜਿਹੇ ਰੋਗਾਂ ਵਿੱਚ ਮੋਤੀਆਬੰਦ ਦਾ ਬਹੁਤ ਖ਼ਤਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤੱਦ ਰੱਬ ਨੇ ਆਪਣੀ ਮਿਹਰ ਤੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਾਲ ਮੈਂਨੂੰ ਆਪਣੀ ਉਸ ਵਹੀ ਰਾਹੀਂ ਤਸੱਲੀ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਤੇ ਸਕੂਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਵਹੀ ਇਹ ਹੈ (نزلت

الرحمة على ثلاث العيون وعلى الآخرين) ਨਜ਼ਲਤਰ ਰਹਮਾਤਾ ਅਲਾ ਸਲਾਸਿ, ਅਲਐਨਾ ਵ ਅਲਲ ਉਖ਼ਰੈਨਾ’ ਅਰਥਾਤ ਤਿੰਨਾਂ ਅੰਗਾਂ ਉੱਪਰ ਰਹਿਮਤ ਉਤਾਰੀ ਗਈ ਇਕ ਅਖ਼ਾਂ’ਤੇ ਅਤੇ ਦੋ ਹੋਰ ਅੰਗ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਮੈਂ ਰੱਬ ਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾਕੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਪੰਦਰ੍ਹਾਂ ਵੀਹ ਵਰ੍ਹੇ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਜੋ ਮੇਰੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਸੀ ਅਜਿਹੀ ਹੀ ਇਸ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਲਗਭਗ 70 ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਨੂੰ ਪਹੁੰਚ ਗਈ ਹੈ, ਉਹੋ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਹੈ। ਸੋ, ਇਹ ਉਹੋ ਰਹਿਮਤ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਵਾਦਾ ਰੱਬ ਦੀ ਵਹੀ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।”

(ਬੁਹਾਨੀ ਖ਼ਜ਼ਾਇਨ ਭਾਗ 22, ਪੰਨਾ 319, ਹਕੀਕਾਤੁਲ ਵਹੀ ਪੰਨਾ 306)

138ਵਾਂ ਨਿਸ਼ਾਨ : ਚੇਤੇ ਰਹੇ ਕਿ ਰੱਬ ਦੇ ਬੰਦਿਆਂ ਦੀ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਪਛਾਨਣ ਲਈ ਦੁਆ ਦਾ ਪ੍ਰਵਾਨ ਹੋਣਾ ਵੀ ਇਕ ਵੱਡਾ ਨਿਸ਼ਾਨ (ਚਮਤਕਾਰ) ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਸਗੋਂ ਦੁਆ ਦੀ ਪਰਵਾਨਗੀ ਵਾਂਗ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂਕਿ ਦੁਆ ਦੀ ਪਰਵਾਨਗੀ ਨਾਲ ਪ੍ਰਮਾਣਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਕ ਬੰਦੇ ਨੂੰ ਇਲਾਹੀ ਦਰ ਵਿੱਚ ਮਾਨ ਸਤਿਕਾਰ ਹੈ। ਜੱਦ ਕਿ ਦੁਆ ਦਾ ਪ੍ਰਵਾਨ ਹੋ ਜਾਣਾ ਹਰ ਥਾਂ ਲਾਜ਼ਮੀ ਨਹੀਂ ਕਦੇ ਕਦੇ ਰੱਬ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਵੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸੰਦੇਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਲਈ ਦੁਆ ਦੀ ਪਰਵਾਨਗੀ ਵੀ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨੀ

ਹੈ ਕਿ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਦੁਆਵਾਂ ਬਹੁਤੀਆਂ ਪਰਵਾਨ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਉਹਨਾ ਦੀ ਦੁਆ ਦੀ ਪਰਵਾਨਗੀ ਵਿੱਚ ਮੁਕਾਬਲਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਮੈਂ ਰੱਬ ਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾਕੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੇਰੀਆਂ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਹੀ ਦੁਆਵਾਂ ਕੁਬੂਲ ਹੋਈਆਂ ਹਨ । ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਸਾਰੀਆਂ ਲਿਖਾਂ ਤਾਂ ਇਕ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਕਿਤਾਬ ਬਣ ਜਾਵੇ ।”

(ਬੁਹਾਨੀ ਖ਼ਜ਼ਾਇਨ ਭਾਗ 22, ਪੰਨਾ 334, ਹਕੀਕਾਤੁਲ ਵਹੀ ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਸਦਾਕਤ, ਪੰਨਾ 321)

“ਮੈਂ ਰੱਬ ਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾਕੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਜਿਸ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਜਾਨ ਹੈ ਕਿ ਉਸੇ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸੇ ਨੇ ਮੇਰਾ ਨਾਂ ਨਬੀ ਰੱਖਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸੇ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਮਸੀਹ ਮਹਿੰਦ ਦੇ ਨਾਂ ਨਾਲ ਪੁਕਾਰਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਮਾਣ ਲਈ ਵੱਡੇ ਵੱਡੇ ਚਮਤਕਾਰ ਪ੍ਰਕਟ ਕੀਤੇ ਹਨ ਜੋ ਤਿੰਨ ਲੱਖ ਨੂੰ ਪਹੁੰਚਦੇ ਹਨ, ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਨਮੂਨੇ ਲਈ ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਵੀ ਲਿਖੇ ਗਏ ਹਨ।”

(ਬੁਹਾਨੀ ਖ਼ਜ਼ਾਇਨ ਭਾਗ 22, ਪੰਨਾ 503, ਤਤਕਰਾ ਹਕੀਕੀਤੁਲ ਵਹੀ ਪੰਨਾ 68)

“ਡਾਕਟਰ ਜਾਨ ਅਲੈਗਜ਼ੈਂਡਰ ਡੋਈ ਅਮਰੀਕਾ ਦਾ ਝੂਠਾ ਨਬੀ

ਮੇਰੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਅਨੁਸਾਰ ਮਰ ਗਿਆ”

ਨਿਸ਼ਾਨ ਨੰਬਰ 196 : ਸਪਸ਼ਟ ਹੋਵੇ ਕਿ ਇਹ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਸਦਾ ਨਾਂ ਸਿਰਲੇਖ ਵਿੱਚ ਹੈ ਇਸਲਾਮ ਦਾ ਕਟੜ ਦੁਸ਼ਮਣ ਸੀ ਅਤੇ ਛੁੱਟ ਇਸਦੇ ਉਸ ਨੇ ਪੈਗੰਬਰੀ ਦਾ ਝੂਠਾ ਦਾਵਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਹਜ਼ਰਤ ਸਯੱਦੁਲ ਅੰਬਿਆ ਸੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਮਹਾ ਸਤਿਆਵਾਦੀ ਰਸੂਲਾਂ ਲਈ ਰਹਿਮਤ ਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਇਮਾਮ ਹਜ਼ਰਤ ਮੁਹੰਮਦ ਮੁਸਤਫਾ ਸਲਲੱਹੁ ਅਲੈਹਿ ਵਸਲਮ ਨੂੰ ਝੂਠਾ ਤੇ ਝੂਠ ਘੜਨ ਵਾਲਾ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦਾ ਸੀ । ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਦੁਸ਼ਟਤਾ ਕਰਕੇ ਗੰਦੀਆਂ ਗਾਲ੍ਹਾਂ ਅਤੇ ਅਸ਼ਲੀਲ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਾ ਸੀ । ਭਾਵ ਪਵਿੱਤਰ ਧਰਮ ਨਾਲ ਕੀਨੇ ਤੇ ਸਾੜੇ ਕਰਕੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਅਤਿਅੰਤ ਮਲੀਨ ਆਦਤਾਂ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ

ਕਿ ਸੂਰਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਮੋਤੀਆਂ ਦਾ ਕੋਈ ਮਹਤੱਵ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਉਹ ਇਸਲਾਮ ਦੀ ਤੋਹੀਦ (ਇਕ ਈਸ਼ਵਰਵਾਦ) ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਘਿਣਾ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਦੇਖਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਹਜ਼ਰਤ ਈਸਾ ਨੂੰ ਰੱਬ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਰੱਬ ਹੋਣ ਦੀ ਆਸਥਾ ਨੂੰ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਫੈਲਾਉਣ ਲਈ ਐਨ੍ਹਾ ਜੋਸ਼ ਰਖਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਬਾਵਜੂਦ ਇਸਦੇ ਕਿ ਸੈਂਕੜਿਆਂ ਪਾਦਰੀਆਂ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੇਖੀਆਂ ਹਨ ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਜੋਸ਼ ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ।”

(ਰੂਹਾਨੀ ਖਜ਼ਾਇਨ ਭਾਗ 22, ਪੰਨਾ 504-505, ਤਤਕਰਾ ਹਕੀਕਾਤੁਲ ਵਹੀ ਪੰਨਾ 69)

“ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰਾ ਅਸਲ ਕੰਮ ਸਲੀਬ ਤੋੜਨਾ ਹੈ, ਸੋ, ਉਸ ਦੇ ਮਰਨ ਨਾਲ ਸਲੀਬ ਦਾ ਇਕ ਵੱਡਾ ਭਾਗ ਟੁੱਟ ਗਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਪੂਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੇ ਦਰਜੇ ਦਾ ਸਲੀਬ ਦਾ ਸਮਰਥਕ ਸੀ ਜੋ ਪੈਗੰਬਰ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਵਾ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੇਰੀ ਦੁਆ ਨਾਲ ਸਾਰੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਤਬਾਹ ਹੋ ਜਾਣਗੇ ਅਤੇ ਇਸਲਾਮ ਮਿੱਟ ਜਾਏਗਾ ਅਤੇ ਖਾਨਾ ਕਾਬਾ ਉਜੜ ਜਾਵੇਗਾ । ਇਸ ਕਰਕੇ ਰੱਬ ਨੇ ਮੇਰੇ ਰਾਹੀਂ ਉਸ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਕੀਤਾ । ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਮੌਤ ਨਾਲ ‘ਕਤਲੇ ਖੰਜੀਰ’ (ਸੂਰ ਦਾ ਵੱਧ ਕਰਨ) ਵਾਲੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਬਹੁਤ ਸਪਸ਼ਟਤਾ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਹੋ ਗਈ । ਕਿਉਂਕਿ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਤੋਂ ਵੱਧ ਖਤਰਨਾਕ ਕੋਣ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਝੂਠੇ ਤੌਰ ’ਤੇ ਪੈਗੰਬਰੀ ਦਾ ਦਾਵਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਸੂਰ ਵਾਂਗ ਝੂਠ ਦਾ ਗੰਦ ਖਾਧਾ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਆਪ ਲਿਖਦਾ ਹੈ ਉਸ ਨਾਲ ਇਕ ਲੱਖ ਦੇ ਲਗਭਗ ਅਜਿਹੇ ਲੋਕ ਹੋ ਗਏ ਸਨ ਜੋ ਬਹੁਤ ਧੰਨਵਾਨ ਸਨ ਸਗੋਂ ਸੱਚ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ‘ਮੁਸੈਲਮਾ ਕਜ਼ਾਬ’ ਅਤੇ ‘ਅਸਵਦ ਅੰਸੀ’ ਦਾ ਵਜੂਦ ਉਸ ਦੇ ਟਾਕਰੇ ’ਤੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ । ਨ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਸੀ ਅਤੇ ਨ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰੋੜਾਂ ਰੁਪਏ ਦੇ ਉਹ ਮਾਲਕ ਸਨ । ਸੋ, ਮੈਂ ਸਹੁੰ ਖਾਕੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਉਹੋ ‘ਖੰਜੀਰ’ (ਸੂਰ)

ਸੀ ਜਿਸ ਦੇ ਕਤਲ ਦੀ ਹਜ਼ਰਤ ਮੁਹੰਮਦ ਸਲਲੱਹੁ ਅਲੈਹਿ ਵਸਲਮ ਨੇ ਖ਼ਬਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਕਿ ਮਸੀਹ ਮੌਊਦ ਦੇ ਹੱਥੀਂ ਮਾਰਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ।”

(ਰੁਹਾਨੀ ਖ਼ਜ਼ਾਇਨ ਭਾਗ 22, ਪੰਨਾ 513, ਤਤਕਰਾ ਹਕੀਕਾਤੁਲ ਵਹੀ ਪੰਨਾ 77)

ਤੀਜੀ ਵਾਰ ਤਿੰਨ ਹਜ਼ਾਰ ਰੁਪਏ ਦਾ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰੀ ਪੁਰੁਸਕਾਰ

ਆਥਮ ਬਾਰੇ ਆਪ ਫ਼ਰਮਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ :

“ਉਹ ਸਾਧਾਰਣ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਇਕੱਠ ਵਿੱਚ ਸਾਡੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਸਮੇਂ ਇਹਨਾ ਸਾਫ਼ ਤੇ ਸਪਸ਼ਟ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਸਹੁੰ ਖਾ ਜਾਣ ਕਿ ਮੈਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਮਿਆਦ ਵਿੱਚ ਇਸਲਾਮ ਵੱਲ ਇਕ ਰਤਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਰਤਿਆ ਅਤੇ ਨ ਹੀ ਇਸਲਾਮ ਦੀ ਸਚਾਈ ਅਤੇ ਵੱਡਿਆਈ ਨੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਡਰ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਾਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਨ ਹੀ ਇਸਲਾਮ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਆਤਮਕ ਖ਼ੌਫ਼ ਨੇ ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਇਕ ਰਤਾ ਵੀ ਫੜਿਆ ਹੈ ਸਗੋਂ ਮੈਂ ਮਸੀਹ ਦੀ ਖ਼ੁਦਾਈ, ਉਸ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਹੋਣ ਤੇ ਕਛੱਰੇ ਉੱਪਰ ਪੂਰਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰਖਦਾ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਸਚਾਈ ਦੇ ਵਿਰੁਧ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਸਚਾਈ ਨੂੰ ਲੁਕਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਹੇ, ਸਰਬ ਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਖ਼ੁਦਾ ! ਮੈਂਨੂੰ ਇਕ ਸਾਲ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਜਿਹੀ ਮੌਤ ਦੇ ਅਜ਼ਾਬ (ਪ੍ਰਕੋਪ) ਨਾਲ ਨਸ਼ਟ ਭਰਸ਼ਟ ਕਰ ਜੋ ਝੂਠਿਆਂ ਉੱਪਰ ਉਤਰਨਾ ਰਾਹੀਦਾ ਹੈ । ਇਹ ਸਹੁੰ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਅਸੀਂ ਉਹਨਾਂ ਤੋਂ ਮੰਗ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਜਿਸ ਦੇ ਲਈ ਅਸੀਂ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਕਰਦਿਆਂ ਕਰਦਿਆਂ ਅੱਜ ਤਿੰਨ ਹਜ਼ਾਰ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚੇ ਹਾਂ । ਅਸੀਂ ਹਲਫ਼ੀਆ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਾਨੂਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਰਥਾਤ ਸ਼ਰਤਾਂ ਅਨੁਸਾਰ 9 ਸਤੰਬਰ 1894 ਈ. ਨੂੰ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਲਿਖਵਾਕੇ ਇਹ ਤਿੰਨ ਹਜ਼ਾਰ ਰੁਪਏ ਸਹੁੰ ਖਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਦਿਆਂਗੇ ਅਤੇ ਬਾਦ ਵਿੱਚ ਸਹੁੰ ਰੁਕਾਵਾਂਗੇ , ਕੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਆਸ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਹੁੰ ਖਾਣ ਲਈ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਆਉਣਗੇ, ਉਕਾ ਹੀ

ਨਹੀਂ, ਉਕਾ ਹੀ ਨਹੀਂ । ਉਹ ਤਾਂ ਝੂਠ ਦੀ ਮੌਤ ਮਰ ਗਏ ਹੁਣ ਕਬਰ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਵੇਂ ਨਿਕਲਣ ।”

(ਮਜ਼ਹੂਆ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰਾਤ ਭਾਗ ਦੂਜਾ ਪੰਨਾ 64-66, ਛਾਪਾ ਅਲ ਸ਼ਿਰਕਾਤੁਲ ਇਸਲਾਮੀਆ ਰਬਵਾਹ, ਇਨਾਮੀ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਤਿੰਨ ਹਜ਼ਾਰ ਪੰਨਾ 203 ਤੀਜੀ ਵਾਰ)

ਤਜੱਲੀਯਾਤਿ ਇਲਾਹੀਯਹ

(ਰੱਬੀ ਚਮਤਕਾਰ)

“ਇਹ ਹਨ ਸਾਡੇ ਵਿਰੁਧ ਮੌਲਵੀਆਂ ਦੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਜਿੰਨ੍ਹਾ ਨੇ ਕੁਰਆਨ ਕਰੀਮ ਤੇ ਹਦੀਸਾਂ ਦੇ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਕੇ ਡੋਬ ਦਿੱਤਾ । ਹੁਣ ਤੱਕ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਤਾੜਨਾ ਦੇ ਵਾਦੇ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਤੇ ਵਾਦੇ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਵਿੱਚ ਕੀ ਅੰਤਰ ਹੈ ?

... ਆਥਮ ਦੀ ਘਟਨਾ ਜੋ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਲੇਖਰਾਮ ਬਾਰੇ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਵੀ ਸ਼ਰਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਪਸ਼ਟ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਮਾਂ ਤੇ ਮੌਤ ਦੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੱਸੀ ਹੋਈ ਸੀ ਇਸ’ਤੇ ਗੌਰ ਕਰਦੇ ਕਿ ਕਿੰਨੀ ਸਪਸ਼ਟਤਾ ਨਾਲ ਉਹ ਪੂਰੀ ਹੋਈ, ਪਰ ਕੌਣ ਗੌਰ ਕਰੇ, ਜੱਦ ਮਨ ਪੱਖਪਾਤ ਕਰਕੇ ਅੰਨ੍ਹੇ ਹੋ ਗਏ ਹੋਣ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਇਕ ਰਤਾ ਵੀ ਮਨ ਵਿੱਚ ਨਿਆਏ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਇਕ ਅਤਿਅੰਤ ਸੌਖਾ ਤਰੀਕਾ ਉਹਨਾ ਲਈ ਸੀ ਕਿ ਜਿੰਨ੍ਹਾ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਦੇ ਪੂਰਾ ਨ ਹੋਣ’ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਤਰਾਜ਼ ਹੈ ਉਹ ਲਿਖਕੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਕਿ ਉਹ ਕਿੰਨੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸਬੂਤ ਲੈਂਦੇ ਕਿ ਉਹ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਜੋ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋ ਗਈਆਂ ਹਨ ਉਹ ਕਿੰਨੀਆਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਇਸ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪਰਦੇ ਖੁੱਲ੍ਹ ਜਾਂਦੇ ਅਤੇ ਮੈਂ ਰੱਬ ਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾਕੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਸੰਭਾਵਤ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਹਨਾਂ ਕੋਲ ਕੇਵਲ ਇਕ ਦੋ ਤਾੜਨਾ

ਵਾਲੀਆਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਹਨ ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸ਼ਰਤਾਂ ਲੱਗੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਖੋਫ਼ ਤੇ ਡਰ ਦੇ ਸਬਬ ਦੇਰੀ ਹੋ ਗਈ । ਅਤੇ ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਰੱਬ ਦਾ ਆਦਿ ਦਾ ਨੀਯਮ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਤੋਬਾ (ਪਸ਼ਚਾਤਾਪ), ਅਸਤਗਫ਼ਾਰ (ਖਿਮਾ ਯਾਰਨਾ), ਸਦਕਾ (ਦਾਨ ਪੁੰਨ) ਅਤੇ ਦੁਆਵਾਂ ਨਾਲ ਟਲ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ ।”

(ਰੁਹਾਨੀ ਖ਼ਜ਼ਾਇਨ ਭਾਗ 20, ਪੰਨਾ 406-408, ਤਜੱਲੀਯਾਤਿ ਇਲਾਹੀਯਹ ਪੰਨਾ 17-19)

“ਮੇਰੇ ਭੋਲੇ ਵਿਰੋਧੀਆਂ ਨੂੰ ਰੱਬ ਦਿਨ ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਦਿਖਾਕੇ ਅਪਮਾਨਤ ਕਰਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸੇ ਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾਕੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਇਬਰਾਹੀਮ ਨਾਲ ਕਲਾਮ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਸਹਾਕ^{ਅ.ਸ.} ਨਾਲ ਫਿਰ ਇਸਮਾਈਅਲ^{ਅ.ਸ.} ਨਾਲ, ਯਾਕੂਬ^{ਅ.ਸ.} ਨਾਲ, ਮੂਸਾ^{ਅ.ਸ.} ਅਤੇ ਮਸੀਹ^{ਅ.ਸ.} ਇਬਨੇ ਮਰਯੋਮ ਨਾਲ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਬਾਦ ਸਾਡੇ ਨਬੀ ਮੁਹਮੱਦ ਰਸੂਲੁਲੱਹ ਸਲਲੱਹੁ ਅਲੈਹਿ ਵਸਲਮ ਨਾਲ ਅਜਿਹਾ ਵਾਰਤਾਲਾਪੀ ਹੋਇਆ ਕਿ ਆਪ^{ਸ.ਅ.ਵ.} ਉਪਰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਰੋਸ਼ਨ ਤੇ ਪਾਕ ਵਰੀ ਨਾਜ਼ਲ ਹੋਈਆਂ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਉਸ ਨੇ ਮੈਂਨੂੰ ਵੀ ਆਪਣੇ ਕਲਾਮ ਨਾਲ ਨਿਵਾਜਿਆ, ਪਰ ਇਹ ਸੁਭਾਗ ਮੈਂਨੂੰ ਕੇਵਲ ਹਜ਼ਰਤ ਮੁਹਮੱਦ ਰਸੂਲੁਲੱਹ ਸਲਲੱਹੁ ਅਲੈਹਿ ਵਸਲਮ ਦੀ ਪੈਰੂਵੀ ਕਰਕੇ ਹਾਸਲ ਹੋਇਆ । ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਹਜ਼ਰਤ ਮੁਹਮੱਦ ਰਸੂਲੁਲੱਹ ਸਲਲੱਹੁ ਅਲੈਹਿ ਵਸਲਮ ਦੀ ਉਮੱਤ ਵਿੱਚੋਂ ਨ ਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਆਪ ਦੀ ਪੈਰੂਵੀ ਨ ਕਰਦਾ ਤਾਂ ਜੇਕਰ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪਹਾੜਾਂ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਮੇਰੇ ਕਰਮ ਹੁੰਦੇ ਤਾਂ ਵੀ ਮੈਂ ਇਹ ਕਲਾਮ ਦਾ ਸੁਭਾਗ ਉਕਾ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਹੁਣ ਕੇਵਲ ਮੁਹਮੱਦੀ ਨਬੁਵੱਤ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਸਾਰੀਆਂ ਨਬੁਵੱਤਾਂ ਬੰਦ ਹਨ । ਸ਼ਰੀਅਤ ਵਾਲਾ ਨਬੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਬਿਨਾ ਸ਼ਰੀਅਤ ਦੇ ਨਬੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪਰ ਉਹੋ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਉਮੱਤੀ ਹੋਵੇ।”

(ਰੁਹਾਨੀ ਖ਼ਜ਼ਾਇਨ ਭਾਗ 20, ਪੰਨਾ 411-412, ਤਜੱਲੀਯਾਤਿ ਇਲਾਹੀਯਹ ਪੰਨਾ 24-25)

ਸਿਰਾਜੇ ਮੁਨੀਰ

“ਸਾਡੇ ਮਨ ਦੀ ਇਸ ਸਮੇਂ ਅਦਭੁਤ ਅਵਸਥਾ ਹੈ, ਪੀੜਾ ਵੀ ਹੈ ਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਵੀ । ਪੀੜਾ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਲੇਖਰਾਮ ਮੁੜ੍ਹ ਜਾਂਦਾ ਬਹੁਤਾ ਨਹੀਂ ਕੇਵਲ ਐਨ੍ਹਾ ਹੀ ਕਰਦਾ ਕਿ ਆਪਣੇ ਕੁਬੋਲਾਂ ਤੋਂ ਮੁੜ੍ਹ ਜਾਂਦਾ ਤਾਂ ਮੈਂਨੂੰ ਰੱਬ ਦੀ ਸਹੁੰ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸ ਲਈ ਦੁਆ ਕਰਦਾ ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਸ ਰਖਦਾ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਹ ਟੋਟੇ ਟੋਟੇ ਵੀ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਤਾਂ ਵੀ ਜੀਉਂਦਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ । ਉਹ ਰੱਬ ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਉਸ ਲਈ ਕੋਈ ਗੱਲ ਵੀ ਅਣਹੋਣੀ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪੇਸ਼ਗੋਈ (ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ) ਅਤਿਅੰਤ ਪ੍ਰਤਖ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ।”

(ਰੂਹਾਨੀ ਖਜ਼ਾਇਨ ਭਾਗ 12, ਪੰਨਾ 28, ਸਿਰਾਜੇ ਮੁਨੀਰ ਪੰਨਾ 24)

“ਬਾਰੂਵੀ ਪੇਸ਼ਗੋਈ ਜੋ ਬ੍ਰਾਹੀਨ ਅਹਮਦੀਆ ਦੇ ਪੰਨਾ 238 ਤੇ 239 ਵਿੱਚ ਲਿੱਖੀ ਹੈ ਕੁਰਆਨ ਦਾ ਗਿਆਨ ਹੈ ਉਸ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦਾ ਸਾਰ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਰੱਬ ਫ਼ਰਮਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੈਂਨੂੰ ਕੁਰਆਨ ਕਰੀਮ ਦਾ ਗਿਆਨ ਦਿਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਜਿਹਾ ਗਿਆਨ ਜੋ ਝੂਠ ਨੂੰ ਨਸ਼ਟ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਇਸ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਵਿੱਚ ਫ਼ਰਮਾਇਆ ਕਿ ਦੋ ਇਨਸਾਨ ਹਨ ਜਿੰਨ੍ਹਾ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਬਰਕਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਇਕ ਉਹ ਅਧਿਆਪਕ (ਅਧਿਆਤਮਕ ਗੁਰੂ) ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਂ ਮੁਹੰਮਦ ਮੁਸਤਫ਼ਾ ਸਲਲੱਹੁ ਅਲੈਹਿ ਵਸਲਮ ਹੈ ਅਤੇ ਇਕ ਇਹ ਵਿਦਿਆਰਥੀ (ਅਧਿਆਤਮਕ ਚੇਲਾ) ਅਰਥਾਤ ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਦਾ ਲਿਖਣ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਇਹ ਇਸ ਆਇਤ ਵੱਲ ਵੀ ਸੰਕੇਤ ਹੈ ਜੋ ਕੁਰਆਨ ਕਰੀਮ ਵਿੱਚ ਜਲਾਲ ਵਾਲਾ ਰੱਬ ਫ਼ਰਮਾਉਂਦਾ ਹੈ :

وَأَخْرَيْنَ مِنْهُمْ لَمَّا يَلْحَقُوا بِهِمْ

‘ਵ ਆਖਰੀਨਾ ਮਿਨਹੁਮ ਲਮੱ ਯਲਹਕੂ ਬਿਹਿਮ’

ਅਰਥਾਤ ਉਸ ਨਬੀ ਦੇ ਹੋਰ ਵੀ ਚੇਲੇ ਹਨ ਜੋ ਹੁਣ ਤੱਕ ਪ੍ਰਕਟ ਨਹੀਂ ਹੋਏ ਅਤੇ ਅੰਤਮ ਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਹੋਵੇਗਾ । ਇਹ ਆਇਤ ਇਸੇ ਨਿਮਾਣੇ ਵੱਲ ਸੰਕੇਤ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹੁਣ ਇਲਹਾਮ ਵਿਚ ਵਰਨਣ ਹੋ ਚੁਕਿਆ ਹੈ ਇਹ ਨਿਮਾਣਾ ਰੂਹਾਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹਜ਼ਰਤ ਮੁਹੰਮਦ ਸਲਲੱਹੁ ਅਲੈਹਿ ਵਸਲਮ ਦੇ ਸ਼ਗਿਰਦਾਂ (ਚੇਲਿਆਂ) ਵਿੱਚੋਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਜੋ ਕੁਰਆਨ ਕਰੀਮ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਵੱਲ ਸੰਕੇਤ ਕਰਦੀ ਹੈ ਇਸ ਦੇ ਪ੍ਰਮਾਣ ਲਈ ਕਿਤਾਬ 'ਕਰਾਮਾਤੁਸੱਦਿਕੀਨ' ਲਿਖੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿਸ ਵੱਲ ਕਿਸੇ ਵਿਰੋਧੀ ਨੇ ਮੂੰਹ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਮੈਂਨੂੰ ਰੱਬ ਦੀ ਸਹੁੰ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਜਾਨ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂਨੂੰ ਕੁਰਆਨ ਕਰੀਮ ਦੀ ਸਚਾਈ ਤੇ ਮਆਰਫ਼ਤ (ਅਧਿਆਤਮਕਤਾ) ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਹਰ ਇਕ ਰੂਹ 'ਤੇ ਗ਼ਲਬਾ ਬਖ਼ਸ਼ਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਮੌਲਵੀ ਵਿਰੋਧੀ ਮੇਰੇ ਮੁਕਾਬਲੇ 'ਤੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਕੁਰਆਨ ਕਰੀਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਲਈ ਵਾਰ ਵਾਰ ਉਹਨਾ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਤਾਂ ਰੱਬ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਅਪਮਾਨਤ ਤੇ ਸ਼ਰਮਿੰਦਿਆਂ ਕਰਦਾ । ਸੋ, ਕੁਰਆਨ ਕਰੀਮ ਦਾ ਗਿਆਨ ਜੋ ਮੈਂਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਇਹ ਉਸ ਜਲਾਲ ਵਾਲੇ ਰੱਬ ਦਾ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨ ਹੈ ।”

ਰੂਹਾਨੀ ਖ਼ਜ਼ਾਇਨ ਭਾਗ 12, ਪੰਨਾ 40-41, ਸਿਰਾਜੇ ਮੁਨੀਰ ਪੰਨਾ 34-35)

ਬ੍ਰਾਹੀਨ ਅਹਮਦੀਆ ਦੇ ਪੰਨਾ 227 ਵਿੱਚ ਇਕ ਆਰਿਆ ਬਾਰੇ ਇਕ ਪੇਸ਼ਗੋਈ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਂ ਮਲਾਵਾਮਲ ਹੈ । ਉਹ ਹੁਣ ਤੱਕ ਜੀਉਂਦਾ ਹੈ ਇਹ ਵਿਅਕਤੀ ਤਪੇਦਿਕ (ਟੀਬੀ) ਦੇ ਰੋਗ ਵਿੱਚ ਗ੍ਰਿਸਤ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਕ ਦਿਨ ਉਹ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਣਕੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਤੋਂ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋਕੇ ਬਹੁਤ ਬੇਕਰਾਰੀ ਨਾਲ ਰੋਣ ਲਗਾ ਅਤੇ ਮੈਂਨੂੰ ਚੇਤੇ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦਿਨ ਉਸ ਨੇ ਭਿਆਨਕ ਸੁਪਨਾ ਵੀ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂਨੂੰ ਚੇਤੇ ਹੈ ਸੁਪਨਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਇਕ ਵਿਸ਼ੈਲੇ ਸੱਪ ਨੇ ਕੱਟਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ ਫੈਲ ਗਿਆ ਹੈ । ਇਸ ਸੁਪਨੇ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਅਤਿਅੰਤ ਦੁਖੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਇਕ

ਤਾਪ ਜੋ ਖਾਣਾ ਖਾਣ ਦੇ ਬਾਦ ਤੇਜ਼ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਬਹੁਤ ਬੇ ਚੈਨੀ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਬਹੁਤ ਬੇਕਰਾਰੀ ਤੇ ਲਗਭਗ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਣਕੇ ਰੋਇਆ, ਇਸ ਲਈ ਮੇਰਾ ਦਿਲ ਉਸ ਦੀ ਹਾਲਤ ਦੇਖਕੇ ਨਰਮ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮੈਂ ਰੱਬ ਦੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਵਿੱਚ ਇਸ ਆਰੀਆ ਦੇ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਦੁਆ ਕੀਤੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਕ ਆਰੀਆ ਦੇ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਦੁਆ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਂ ਸ਼ਰਮਪੱਤ ਹੈ । ਉਸ ਸਮੇਂ ਮੈਂਨੂੰ ਇਲਹਾਮ ਹੋਇਆ ਜੋ ਬ੍ਰਾਹੀਨ ਅਹਮਦੀਆ ਦੇ ਪੰਨਾ 227 ਵਿੱਚ ਹੈ (قُلْنَا يَا نَارُ كُونِي بَرْدًا وَسَلَامًا) ‘ਕੁਲਨਾ ਯਾ ਨਾਰੁਕੁਨੀ ਬਰਦੰਵ ਵ ਸਲਾਮਾ’ ਅਰਥਾਤ ਅਸੀਂ ਤਾਪ ਦੀ ਅੱਗ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਠੰਡ ਤੇ ਸਲਾਮਤੀ ਹੋਵੇ, ਸੋ, ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਉਸ ਨੂੰ ਜੋ ਓਥੇ ਮੌਜੂਦ ਸੀ ਇਸ ਇਲਹਾਮ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸੂਚਨਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਕਿ ਉਹ ਅਵਸ਼ ਹੀ ਮੇਰੀ ਦੁਆ ਦੀ ਬਰਕਤ ਕਰਕੇ ਸਵਸਥ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ, ਸੋ, ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਦ ਅਜੇ ਹਫ਼ਤਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲੰਘਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਆਰੀਆ ਰੱਬ ਦੀ ਮਿਹਰ ਨਾਲ ਸਵਸਥ ਹੋ ਗਿਆ।

..... ਮੈਂ ਰੱਬ ਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾਕੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਗੱਲ ਪੂਰਨਤਾ ਸੱਚੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਕ ਰੱਤੀ ਵੀ ਇਸ ਵਿੱਚ ਰਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ।”

(ਰੂਹਾਨੀ ਖ਼ਜ਼ਾਇਨ ਭਾਗ 12, ਪੰਨਾ 62, ਸਿਰਾਜੇ ਮੁਨੀਰ ਪੰਨਾ 53-54)

ਅਸੀਂ ਜੱਦ ਨਿਆ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨਬੀਆਂ ਦੀ ਲੜੀ ਵਿੱਚ ਸਰਬਉੱਤਮ ਮਹਾਪੁਰੁਖ ਤੇ ਜੀਉਂਦਾ ਅਤੇ ਰੱਬ ਦਾ ਅਤਿ ਪਿਆਰਾ ਨਬੀ ਕੇਵਲ ਇਕ ਮਰਦ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਅਰਥਾਤ ਉਹੋ ਜੋ ਨਬੀਆਂ ਦਾ ਸਰਦਾਰ ਰਸੂਲਾਂ ਦਾ ਫ਼ਖ਼ਰ, ਸਾਰਿਆਂ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਦਾ ਸਰਤਾਜ ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਂ ਮੁਹੰਮਦ ਮੁਸਤਫ਼ਾ ਅਹਮਦੇ ਮੁਜ਼ਤਬਾ ਸਲਲੱਹੁ ਅਲੈਹਿ ਵਸਲਮ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਛਤਰ ਛਾਇਆ ਵਿੱਚ ਕੇਵਲ ਦੱਸ ਦਿਨ ਚਲੱਣ ਨਾਲ ਉਹ ਰੋਸ਼ਨੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਉਹ ਕਿਹੋ

ਜਿਹੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਹਨ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਵੀ ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਈਏ ਤਾਂ ਭ੍ਰਸ਼ਟ, ਧਿਕਾਰਿਆ ਤੇ ਕਾਲਾ ਦਿਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ । ਕੀ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਜੀਉਂਦੀ ਨਬੁਵੱਤ ਆਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿੰਨ੍ਹਾ ਦੀ ਪਰਛਾਈ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਆਪ ਮੁਰਦਾ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਨਿਸ਼ਚੇ ਜਾਣੋ ਕਿ ਇਹ ਸਾਰੇ ਮੁਰਦੇ ਹਨ, ਕੀ ਮੁਰਦੇ ਨੂੰ ਮੁਰਦਾ ਰੋਸ਼ਨੀ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ । ਯਿਸੂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਨਾ ਕੇਵਲ ਇਕ ਬੁੱਤ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਨਾ ਹੈ । ਮੈਂਨੂੰ ਸਹੁੰ ਹੈ ਉਸ ਵਜ੍ਹਦ ਦੀ ਜਿਸ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਜਾਨ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਹ ਮੇਰੇ ਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਨਾਲ ਮੇਰੀ ਗਵਾਹੀ ਦੇਣੀ ਪੈਂਦੀ ਕੋਈ ਇਸ ਨੂੰ ਮੰਨੋ ਜਾਂ ਨ ਮੰਨੋ ਪਰ ਸੱਚ ਇਹੋ ਹੈ ਅਤੇ ਸੱਚ ਵਿੱਚ ਬਰਕਤ ਹੈ ਕਿ ਅਖੀਰ ਉਸ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਪਸਰਦਾ ਹੈ ।”

(ਬੁਹਾਨੀ ਖਜ਼ਾਇਨ ਭਾਗ 12, ਪੰਨਾਂ 82, ਸਿਰਾਜੇ ਮੁਨੀਰ ਪੰਨਾ 72-73)

ਬਰਕਾਤੁਦੁਆ

“ਇਸ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਕੇਵਲ ਰੱਬ ਖ਼ਾਤਰ ਆਪਣੀ ਗਵਾਹੀ ਸਯੱਦ ਸਾਹਬ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਸ਼ਾਇਦ ਖੁਦਾ ਤਆਲਾ ਉਹਨਾਂ ਤੇ ਆਪਣੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ । ਸੋ, ਹੇ! ਪਿਆਰੇ ਸਯੱਦ !! ਮੈਂਨੂੰ ਉਸ ਰੱਬ ਦੀ ਸਹੁੰ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਗੱਲ ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ ਠੀਕ ਹੈ ਕਿ ਵਹੀਏ ਇਲਾਹੀ ਅਕਾਸ਼ ਤੋਂ ਦਿਲ ਉੱਪਰ ਅਜਿਹੀ ਡਿੱਗਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੂਰਜ ਦੀਆਂ ਕਿਰਣਾਂ ਕੰਧ ਉੱਪਰ । ਮੈਂ ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਜੱਦ ਇਲਾਹੀ ਕਲਾਮ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਅਵੱਲ ਤਾਂ ਇਕ ਅਜਿਹੀ ਅਵਸਥਾ ਛਾ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਇਕ ਬਦਲੀ ਹੋਈ ਚੀਜ਼ ਵਾਂਗ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਸੰਵੇਦਨਾ, ਮੇਰੇ ਅੰਗ, ਮੇਰੀ ਸੂਝ ਬੂਝ ਅਤੇ ਹੋਸ਼ ਆਖਣ ਨੂੰ ਤਾਂ ਬਾਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਕਿਸੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਵਜ੍ਹਦ ਨੇ ਮੇਰੇ ਸਾਰੇ ਵਜ੍ਹਦ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮੁੱਠੀ ਵਿੱਚ

ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੇਰੇ ਸਾਰੇ ਵਜੂਦ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਰਗਾਂ ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਹਨ ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਝ ਮੇਰਾ ਹੈ ਉਹ ਹੁਣ ਮੇਰਾ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਉਸਦਾ ਹੈ।”

(ਰੂਹਾਨੀ ਖਜ਼ਾਇਨ ਭਾਗ 6 ਪੰਨਾ 22, ਬਕੀਆ ਹਾਸ਼ੀਆ ਬਰਕਾਤੁੱਔਆ ਪੰਨਾ 18)

“ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਹਰ ਇਕ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਨਸੀਹਤ ਵੱਜੋਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸਲਾਮ ਲਈ ਜਾਗੋ ਕਿ ਇਸਲਾਮ ਸਖ਼ਤ ਫ਼ਸਾਦਾਂ ਵਿੱਚ ਘਿਰਿਆ ਹੈ ਇਸ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰੋ ਕਿ ਇਹ ਹੁਣ ਗ਼ਰੀਬ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸੇ ਲਈ ਆਇਆ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮੈਂਨੂੰ ਰੱਬ ਨੇ ਕੁਰਆਨ ਕਰੀਮ ਦਾ ਗਿਆਨ ਬਖ਼ਸ਼ਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਸਚਾਈਆਂ ਤੇ ਮਆਰਫ਼ ਆਪਣੀ ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਦੀਆਂ ਮੇਰੇ ਉੱਪਰ ਖੋਲੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਚਮਤਕਾਰ ਮੈਂਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਸੋ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਆਓ ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਉਸ ਵਿੱਚੋਂ ਹਿੱਸਾ ਪਾਓ। ਮੈਂਨੂੰ ਸਹੁੰ ਹੈ ਉਸ ਜ਼ਾਤ (ਵਜੂਦ) ਦੀ ਜਿਸ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਜਾਨ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਰੱਬ ਵੱਲੋਂ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਹਾਂ। ਕੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਮਹਾਂ ਫ਼ਸਾਦਾਂ ਨਾਲ ਭਰੀ ਅਜਿਹੀ ਸਦੀ ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਤਖ ਮੁਸੀਬਤਾਂ ਹਨ ਦੇ ਸਿਰੇ’ਤੇ ਇਕ ‘ਮੁਜਦਦ’ ਪ੍ਰਤਖ ਚਮਤਕਾਰਾਂ ਦੇ ਦਾਵੇ ਨਾਲ ਆਉਂਦਾ। ਸੋ, ਛੇਤੀ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਮੈਂਨੂੰ ਮੇਰੇ ਕੰਮ ਕਰਕੇ ਸ਼ਨਾਖ਼ਤ ਕਰੋਗੇ।”

(ਰੂਹਾਨੀ ਖਜ਼ਾਇਨ ਭਾਗ 6 ਪੰਨਾ 36, ਬਰਕਾਤੁੱਔਆ ਪੰਨਾ 31)

ਸਨਾਤਨ ਧਰਮ

“ਜੇਕਰ ਮੌਲਵੀ ਅਹਮਦ ਹਸਨ ਇਸ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਦ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਸਹੁੰ ਖਾਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਕਰੇਗਾ, ਅਮਰੋਹਾ ਨੂੰ ਤਾਉਨ (ਪਲੇਗ) ਤੋਂ ਬਚਾ ਸਕਿਆ ਅਤੇ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਤਿੰਨ ਸਰਦੀਆਂ ਅਮਨ ਨਾਲ ਲੰਘ ਗਈਆਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਰੱਬ ਵੱਲੋਂ ਨਹੀਂ। ਸੋ, ਇਸ ਤੋਂ ਵਧੇਰੇ ਹੋਰ ਕੀ ਫੈਸਲਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਵੀ ਰੱਬ ਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾਕੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਮਸੀਹ ਮੌਊਦ ਹਾਂ ਅਤੇ ਉਹੋ ਹਾਂ ਜਿਸ ਦਾ ਨਬੀਆਂ ਨੇ ਵਾਅਦਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਬਾਰੇ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਯੁੱਗ ਬਾਰੇ ਤੌਰੈਤ, ਇੰਜੀਲ ਤੇ ਕੁਰਆਨ ਕਰੀਮ ਵਿੱਚ ਖਬਰ ਮੌਜੂਦ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਅਕਾਸ਼ 'ਤੇ ਸੂਰਜ ਚੰਨ ਗ੍ਰਹਿਣ (ਮਿਥੀਆਂ ਮਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ) ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਤਾਉਨ (ਪਲੇਗ ਦਾ ਪ੍ਰਕੋਪ) ਪਵੇਗਾ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਇਹੋ ਨਿਸ਼ਾਨ ਹੈ।”

(ਰੁਹਾਨੀ ਖ਼ਜ਼ਾਇਨ ਭਾਗ 19, ਪੰਨਾ 238, ਦਾਫ਼ਿਉਲ ਬਲਾ ਤੇ ਮਿਆਰ ਅਹਿਲੇ ਇਸਤਿਫ਼ਾ ਸਿਰਲੇਖ ਤਾਉਨ ਪੰਨਾ 18)

“ਮੈਂ ਰੱਬ ਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾਕੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹੋ ਗੱਲ ਸੱਚੀ ਹੈ ਕਿ ਰੱਬ ਦਾ ਕਲਾਮ ਸਮਝਣ ਲਈ ਅਵੱਲ ਤਾਂ ਮਨ ਨੂੰ ਨਫ਼ਸਾਨੀ ਜੋਸ਼ ਤੋਂ ਪਾਕ ਬਨਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਫਿਰ ਰੱਬ ਵੱਲੋਂ ਮਨ 'ਤੇ ਰੋਸ਼ਨੀ ਉਤਰੇਗੀ। ਬਿਨਾ ਆਂਤਰਕ ਰੋਸ਼ਨੀ ਦੇ ਅਸਲ ਹਕੀਕਤ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਰੱਬ ਕੁਰਆਨ ਕਰੀਮ ਵਿੱਚ ਫ਼ਰਮਾਉਂਦਾ ਹੈ। (لَا يَمَسُّهُ إِلَّا الْمُطَهَّرُونَ) ‘ਲਾ ਯਮਸੁੱਹੁ ਇਲੱਲਮੁਤਹਰੁਨ’ ਅਰਥਾਤ ਇਹ ਪਾਕ ਕਲਾਮ ਹੈ ਜੱਦ ਤੱਕ ਕੋਈ ਪਾਕ ਨ ਹੋ ਜਾਵੇ ਉਹ ਇਸ ਦੇ ਗੁੱਝੇ ਭੇਦਾਂ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚੇਗਾ।”

(ਰੁਹਾਨੀ ਖ਼ਜ਼ਾਇਨ ਭਾਗ 9, ਪੰਨਾ 473-474, ਸਨਾਤਨ ਧਰਮ ਪੰਨਾ 6)

ਹਾਸ਼ੀਆ ਅਰਬਾਈਨ

“ਅਫ਼ਸੋਸ ਕਿ ਗਿਆਨ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਦੇ ਟਾਕਰੇ ਵਿੱਚ ਨਾਦਾਨ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਪੀਰ ਮਿਹਰ ਅਲੀ ਸ਼ਾਹ ਗੋਲੜਵੀ ਬਾਰੇ ਐਂਵੇ ਹੀ ਝੂਠੀ ਜਿੱਤ ਦਾ ਨਗਾਰਾ ਵਜਾ ਦਿਤਾ ਅਤੇ ਮੈਂਨੂੰ ਗੰਦੀਆਂ ਗਾਲ਼ਾਂ ਕੱਢੀਆਂ ਅਤੇ ਮੈਂਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਟਾਕਰੇ’ਤੇ ਜਾਹਲ ਤੇ ਨਾਦਾਨ ਦੱਸਿਆ, ਭਾਵ ਮੈਂ ਇਸ ਨਿਡਰ ਵਾਰ ਤੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਘਟਾ ਦੇ ਰੁਹਬ ਹੇਠ ਆਣਕੇ ਡਰ ਗਿਆ ਵਰਨਾ ਉਹ ਤਾਂ ਸੱਚੇ ਮਨ ਨਾਲ ਟਾਕਰੇ’ਤੇ ਅਰਬੀ ਤਫ਼ਸੀਰ (ਵਿਆਖਿਆ) ਲਿਖਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸੇ ਨੀਯਤ ਨਾਲ ਲਹੌਰ ਆਏ ਸਨ, ਪਰ ਮੈਂ ਆਪਦੀ ਜਲਾਲੀ ਸ਼ਾਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਨੂੰ ਦੇਖਕੇ ਭੱਜ ਗਿਆ, ਹੇ ਆਕਾਸ਼, ਝੂਠਿਆਂ ਉੱਪਰ ਲਾਨੂਤ ਪਾ, ਆਮੀਨ (ਹੇ ਰੱਬਾ ਪਰਵਾਨ ਕਰ) । ਪਿਆਰੇ ਸਰੋਤਿਓ, ਝੂਠੇ ਨੂੰ ਅਪਮਾਨਤ ਕਰਨ ਲਈ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਜੋ 7 ਦਸੰਬਰ 1900 ਈ. ਸ਼ੁਕਰਵਾਰ ਦਾ ਦਿਨ ਹੈ ਰੱਬ ਨੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇਕ ਗੱਲ ਪਾਈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਰੱਬ ਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾਕੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਜਿਸਦਾ ਨਰਕ ਝੂਠਿਆਂ ਲਈ ਭੜਕ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਝੂਠ ਨੂੰ ਦੇਖਕੇ ਆਪ ਇਸ ਵਿਲਖਣ ਮੁਕਾਬਲੇ ਲਈ ਬਿਨਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ । ਜੇਕਰ ਮਿਹਰ ਅਲੀ ਸ਼ਾਹ ਸਾਹਬ ਸ਼ਾਸਤਰੀ ਬਹਿਸ ਅਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਬੈਅਤ ਦੀ ਸ਼ਰਤ ਪੇਸ਼ ਨ ਕਰਦੇ ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੇਰਾ ਉਦੇਸ਼ ਪੂਰਨਤਾ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਜੇਕਰ ਲਹੌਰ ਤੇ ਕਾਦੀਆਂ ਵਿੱਚ ਬਰਫ਼ ਦੇ ਪਹਾੜ ਵੀ ਹੁੰਦੇ ਅਤੇ ਠੰਡ ਦੇ ਦਿਨ ਹੁੰਦੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਫਿਰ ਵੀ ਲਹੌਰ ਪਹੁੰਚਦਾ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਦਿਖਾਉਂਦਾ ਕਿ ਅਕਾਸ਼ੀ ਨਿਸ਼ਾਨ ਕਿਸ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ।”

(ਰੁਹਾਨੀ ਖ਼ਜ਼ਾਇਨ ਭਾਗ 18 ਪੰਨਾ 448,449, ਹਾਸ਼ੀਆ ਅਰਬਾਈਨ ਨੰ 4, ਪੰਨਾ 17-18)

ਜ਼ਮੀਮਾ ਰਸਾਲਾ ਅੰਜਾਮੇ ਆਬਮ

“ਸੋ, ਇਕ ਸੰਜਮੀ ਮਨੁੱਖ ਲਈ ਇਹ ਬਹੁਤ ਸੀ ਕਿ ਰੱਬ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਝੂਠਿਆਂ ਵਾਂਗ ਤਬਾਹ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸਗੋਂ ਮੇਰੇ ਜ਼ਾਹਰ ਤੇ ਮੇਰੇ ਭੀਤਰ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਸ਼ਰੀਰ ਤੇ ਮੇਰੀ ਆਤਮਾ ਉੱਪਰ ਉਹ ਉਪਕਾਰ ਕੀਤੇ ਜਿੰਨ੍ਹਾ ਨੂੰ ਮੈਂ ਗਿਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ । ਮੈਂ ਜਵਾਨ ਸੀ ਜਦ ਰੱਬ ਦੀ ਵਹੀ ਤੇ ਇਲਹਾਮ ਦਾ ਦਾਵਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਹੁਣ ਬੁਢਾ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਅਰੰਭਕ ਦਾਵਿਆਂ ਉੱਪਰ 20 ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਲੰਘ ਗਏ । ਅਨੇਕਾਂ ਹੀ ਮੇਰੇ ਮਿਤਰ ਅਤੇ ਸਜਣ ਜੋ ਮੈਂਥੋਂ ਛੋਟੇ ਸਨ ਫ਼ੌਤ ਹੋ ਗਏ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਲੰਮੀ ਉਮਰ ਬਖ਼ਸ਼ੀ ਅਤੇ ਹਰ ਇਕ ਔਕੜ ਸਮੇਂ ਮੇਰਾ ਰੱਖਿਆਵਾਨ ਤੇ ਸਾਥੀ ਰਿਹਾ । ਸੋ, ਕੀ ਉਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਇਹੋ ਨਿਸ਼ਾਨੀਆਂ ਹੋਇਆ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਰੱਬ ਲਈ ਝੂਠ ਘੜਿਆ ਕਰਦੇ ਹਨ । ਹੁਣ ਵੀ ਜੇਕਰ ਮੌਲਵੀ ਸਾਹਿਬਾਨ ਮੈਨੂੰ ਝੂਠਾ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਵਧਕੇ ਇਕ ਹੋਰ ਫ਼ੈਸਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਇਹ ਕਿ ਮੈਂ ਇਹਨਾਂ ਇਲਹਾਮਾ ਨੂੰ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਲੈਕੇ ਜਿੰਨ੍ਹਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਕਰ ਚੁੱਕਿਆ ਹਾਂ ਮੌਲਵੀ ਸਾਹਿਬਾਨ ਨਾਲ ਮੁਬਾਹਿਲਾ (ਇਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਇਲਾਹੀ ਪ੍ਰਕੋਪ ਲਈ ਦੁਆ ਕਰਨੀ, ਅਨੁਵਾਦਕ) ਕਰਾਂ ।

ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਿ ਮੈਂ ਰੱਬ ਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾਕੇ ਬਿਆਨ ਕਰਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ ਇਲਾਹੀ ਕਲਾਮ ਤੇ ਵਾਰਤਾਲਾਪ ਨਾਲ ਸਨਮਾਨਤ ਹਾਂ ਅਤੇ ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਰੋਦਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਸਿਰ’ਤੇ ਭੇਜਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਉਸ ਫ਼ਿਤਨੇ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਾਂ ਜੋ ਇਸਲਾਮ ਦੇ ਵਿਰੁਧ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧਕੇ ਫ਼ਿਤਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸੇ ਨੇ ਮੇਰਾ ਨਾਂ ‘ਈਸਾ’ ਰੱਖਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਸਲੀਬ ਨੂੰ ਤੋੜਨ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਮਾਮੂਰ (ਨਿਯੁਕਤ) ਕੀਤਾ ਹੈ ਪਰ ਨ ਕਿਸੇ ਸ਼ਰੀਰਕ ਹਰਬਿਆਂ (ਚਾਲਾਂ) ਨਾਲ ।”

(ਰੁਹਾਨੀ ਖ਼ਜ਼ਾਇਨ ਭਾਗ 11, ਪੰਨਾ 50-51, ਅੰਜਾਮੇ ਆਬਮ ਪੰਨਾ 50-51)

“ਸੋ, ਇਹ ਰੱਬ ਦੀ ਰਹਿਮਤ ਅਤੇ ਰੱਬ ਦੀ ਮਿਹਰ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਕਸ਼ਟਾਂ ਤੋਂ ਬਚਾਇਆ, ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਵਿਰੋਧੀ ਗ੍ਰਿੱਸੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਮੈਂ ਉਸ ਇੱਕੋ ਇਕ ਰੱਬ ਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾਕੇ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਜੇਕਰ ਮੁਬਾਹਿਲੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮੇਰਾ ਰੱਖਿਅਵਾਨ ਰਿਹਾ ਪਰ ਮੁਬਾਹਿਲੇ ਦੇ ਬਾਦ ਕੁਝ ਅਜਿਹੀਆਂ ਰੂਹਾਨੀ ਤੇ ਭੌਤਕ ਬਰਕਤਾਂ ਨਾਜ਼ਲ ਹੋਈਆਂ ਕਿ ਪਹਿਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਉਧਾਰਣ ਨਹੀਂ ਦੇਖਦਾ।”

(ਰੂਹਾਨੀ ਖ਼ਜ਼ਾਇਨ ਭਾਗ 11, ਪੰਨਾ 314, ਜ਼ਮੀਮਾ ਰਸਾਲਾ ਅੰਜਾਮੇ ਆਬਮ ਪੰਨਾ 30)

“ਛੇਵਾਂ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਇਹਨਾਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਨ ਕਰੀਏ ਤਾਂ ਮੈਂਹੋਂ ਤੇ ਮੇਰੀ ਜਮਾਤ ਨਾਲ ਸੱਤ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਸੰਧੀ ਕਰ ਲਓ ਕਿ ਕੁਫ਼ਰ, ਝੂਠ ਤੇ ਕੁਬੋਲਾਂ ਤੋਂ ਮੂੰਹ ਬੰਦ ਰਖਣ ਅਤੇ ਹਰ ਇਕ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਤੇ ਅਖਲਾਕ ਨਾਲ ਮਿਲਣ ਅਤੇ ਇਲਾਹੀ ਪ੍ਰਕੋਪ ਤੋਂ ਡਰਕੇ ਮੇਲ ਮਿਲਾਪ ਸਮੇਂ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੇ ਸੁਭਾਵ ਅਨੁਸਾਰ ਪੇਸ਼ ਆਉਣ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਉਪਦਰ ਤੇ ਦੁਸ਼ਟਤਾ ਛੱਡ ਦੇਣ। ਸੋ, ਜੇਕਰ ਇਹਨਾਂ ਸੱਤ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਵੱਲੋਂ ਰੱਬ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਅਤੇ ਇਸਲਾਮ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪ੍ਰਕਟ ਨ ਹੋਣ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮਸੀਹ ਦੇ ਹੱਥੀਂ ਝੂਠੇ ਧਰਮਾਂ ਦਾ ਮਰ ਜਾਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਇਕ ਮੌਤ ਝੂਠੇ ਧਰਮਾਂ ਤੇ ਮੇਰੇ ਰਾਹੀਂ ਨ ਪ੍ਰਕਟ ਹੋਵੇ ਅਰਥਾਤ ਰੱਬ ਮੇਰੇ ਹੱਥੀਂ ਉਹ ਨਿਸ਼ਾਨ ਪ੍ਰਕਟ ਨ ਕਰੇ ਜਿਸ ਨਾਲ ਇਸਲਾਮ ਦਾ ਬੋਲਬਾਲਾ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਜਿਸ ਨਾਲ ਹਰ ਇਕ ਪਾਸਿਓਂ ਇਸਲਾਮ ਵਿੱਚ ਦਾਖ਼ਲ ਹੋਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਏ। ਅਤੇ ਇਸਾਈਯੱਤ ਦਾ ਝੂਠਾ ਮਾਬੂਦ (ਉਪਾਸਿਆ) ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਦੁਨੀਆਂ ਹੋਰ ਰੂਪ ਧਾਰਨ ਕਰ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਰੱਬ ਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾਕੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਝੂਠਾ ਵਿਚਾਰ ਕਰਾਂਗਾ ਅਤੇ ਰੱਬ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਉਕਾ ਹੀ ਝੂਠਾ ਨਹੀਂ।”

(ਰੂਹਾਨੀ ਖ਼ਜ਼ਾਇਨ ਭਾਗ 11, ਪੰਨਾ 311 ਤੋਂ 319, ਅੰਜਾਮੇ ਆਬਮ ਪੰਨਾ 27 ਤੋਂ 35)

“ਇਸ ਲਈ ਉਚਿਤ ਹੈ ਕਿ ਅਬਦੁਲ ਹੱਕ ਗਜ਼ਨਵੀ ਅਤੇ ਅਬਦੁਲ ਜਬੱਰ ਜੋ ਆਪਣੇ ਉਪਦੱਰਾਂ ਤੇ ਦੁਸ਼ਟਤਾ ਨਾਲ ਇਨਕਾਰ ਤੇ ਗਾਲ੍ਹਾਂ ਉੱਪਰ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ । ਆਪਣੇ ਅਕਾਲ ਚਲਾਣਾ ਕਰ ਗਏ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਦੇ ਕਥਨਾਂ ਦੀ ਖੋਜ ਅਵਸ਼ ਕਰ ਲੈਣ । ਅਜਿਹਾ ਨ ਹੋਵੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਵਸੀਯਤ ਦੀ ਨਾਫ਼ਰਮਾਨੀ ਕਰਕੇ ਉਹਨਾ ਦੇ ਅਵਗਿਆਕਾਰ ਠਹਿਰ ਜਾਣ । ਇਸ ਬਜ਼ੁਰਗ ਮੌਲਵੀ ਅਬਦੁਲਹੱਕ ਨੇ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਸਮੇਂ ਮੇਰੇ ਨਾਂ ਦੇ ਪੱਤਰ ਵੀ ਭੇਜੇ ਸਨ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਪੱਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕੁਰਆਨ ਕਰੀਮ ਦੀਆਂ ਆਇਤਾਂ ਦੇ ਇਲਹਾਮਾ ਨਾਲ ਮੈਂਨੂੰ ਖੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕੁਛੌਰ’ਤੇ ਗ਼ਾਲਬ ਰਹੋਗੇ ਅਤੇ ਫ਼ਿਰ ਮੌਤ ਮਗਰੋਂ ਮੇਰੇ ਉੱਪਰ ਪ੍ਰਕਟ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪ ਦੇ ਦਾਵੇ ਦਾ ਮੁਸਦੱਕ (ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ) ਹਾਂ । ਸੋ, ਮੈਂ ਜਲਾਲ ਵਾਲੇ ਰੱਬ ਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾਕੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਦਾਵੇ ਨੂੰ ਸੁਣ ਕੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਸਾਫ਼ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਮੈਂਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ “ਜੱਦ ਮੈਂ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਸੀ ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਸ ਰਖੱਦਾ ਸੀ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ ਰੱਬ ਵੱਲੋਂ ਪ੍ਰਕਟ ਹੋਵੇਗਾ ।” ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਹਨ ਉਹਨਾਂ ਦੇ । ‘ਵ ਲਾਨਾਤੁਲੱਹਿ ਅਲਲ ਕਾਜ਼ਬੀਨ’ ।”

(ਰੂਹਾਨੀ ਖ਼ਜ਼ਾਇਨ ਭਾਗ 11, ਪੰਨ੍ਹਾ 343, ਜ਼ਮੀਮਾ ਰਸਾਲਾ ਅੰਜਾਮੇ ਆਬਮ ਪੰਨ੍ਹਾ 59)

ਰਸਾਲਾ ਆਸਮਾਨੀ ਫ਼ੈਸਲਾ

“ਸੋ, ਸਪਸ਼ਟ ਹੋਵੇ ਕਿ ਮੀਆਂ ਨਜ਼ੀਰ ਹੁਸੈਨ ਨੇ ਸੰਜਮਤਾ ਤੇ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਨੂੰ ਉਕਾ ਹੀ ਛੱਡ ਦਿਤਾ ਮੈਂ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਵਿੱਚ ਵਾਰ ਵਾਰ ਪ੍ਰਕਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਹਾਂ ਅਤੇ ਇਸਲਾਮੀ ਅਕੀਦਾ ਰਖਦਾ ਹਾਂ ਸਗੋਂ ਮੈਂ ਉਸ ਜਲਾਲ ਵਾਲੇ ਰੱਬ ਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾਕੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਕਿ ਮੇਰੀ ਕਿਸੇ ਲੇਖਣੀ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਭਾਸ਼ਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਜਿਹੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਨਉਜ਼ਬਿਲਾਹਿ ਇਸਲਾਮੀ ਅਕੀਦੇ ਦੇ ਵਿਰੁਧ ਹੋਵੇ ਕੇਵਲ ਅਲੋਚਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਆਪਣਾ ਹੀ ਭਰਮ ਹੈ । ਵਰਨਾ ਮੈਂ ਸਾਰਿਆਂ ਇਸਲਾਮੀ ਅਕੀਦਿਆਂ ਉੱਪਰ ਤਨ ਮਨ ਨਾਲ ਇਮਾਨ ਰਖਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਇਸਲਾਮ ਵਿਰੋਧੀ ਅਕੀਦਿਆਂ ਤੋਂ ਅੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹਾਂ ।”

(ਰੁਹਾਨੀ ਖ਼ਜ਼ਾਇਨ ਭਾਗ 4 ਪੰਨਾ 312, ਰਸਾਲਾ ਆਸਮਾਨੀ ਫ਼ੈਸਲਾ ਪੰਨਾ 3)

ਆਪ ਨੇ ਇਸ ਰੁਹਾਨੀ ਮੁਕਾਬਲੇ ਲਈ ਸਾਰਿਆਂ ਸੂਫ਼ੀਆਂ, ਪੀਰ ਜ਼ਾਦਿਆਂ, ਸਜ਼ਾਦਾ ਨਸ਼ੀਨਾ ਅਤੇ ਸਾਰਿਆਂ ਮੌਲਵੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਜਿੰਨ੍ਹਾ ਨੇ ਆਪ ਉੱਪਰ ਕੁਫ਼ਰ ਦੇ ਫ਼ਤਵੇ ਲਾਏ ਸਨ ਮੁਕਾਬਲੇ ਦਾ ਸਦਾ ਦਿਤਾ ਅਤੇ ਫ਼ਰਮਾਇਆ :

“ਮੈਂ ਇਕਰਾਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਜਲਾਲ ਵਾਲੇ ਰੱਬ ਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾਕੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਇਸ ਮੁਕਾਬਲੇ ਵਿੱਚ ਹਾਰ ਗਿਆ ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸਰਾਈ ਉੱਪਰ ਨ ਹੋਣ ਦੇ ਇਕਰਾਰ ਦਾ ਆਪ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਕਰਾਂਗਾ ਅਤੇ ਇਸੇ ਜਲਮੇ ਵਿੱਚ ਇਕਰਾਰ ਵੀ ਕਰਾਂਗਾ ਕਿ ਮੈਂ ਰੱਬ ਵੱਲੋਂ ਨਹੀਂ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਸਾਰੇ ਦਾਵੇ ਝੂਠੇ ਹਨ ਅਤੇ ਰੱਬ ਦੀ ਸਹੁੰ ਮੈਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰਖਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੇਰਾ ਰੱਬ ਉਕਾ ਹੀ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੋਣ ਦੇਵੇਗਾ ਅਤੇ ਕਦੇ ਵੀ ਮੈਂਨੂੰ ਨਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੋਣ ਦੇਵੇਗਾ ।”

(ਰੁਹਾਨੀ ਖ਼ਜ਼ਾਇਨ ਭਾਗ 4, ਪੰਨਾ 330, ਰਸਾਲਾ ਆਸਮਾਨੀ ਫ਼ੈਸਲਾ ਪੰਨਾ 13)

ਹਮਾਮਾਤੁਲ ਬੁਸ਼ਰਾ

وإن إمامي سيد الرسل أحمد

ਅਤੇ ਨਿਰਸੰਦੇਹ ਮੇਰਾ ਪੇਸ਼ਵਾ ਸਾਰਿਆਂ ਰਸੂਲਾਂ ਦਾ ਸਰਦਾਰ ਹੈ

رضينا كما متبعوا وربّي ينظر

ਮੈਂ ਰਾਜ਼ੀ ਹਾਂ ਉਸਦੀ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਤੇ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਰੱਬ ਦੇਖਦਾ ਹੈ

ووالله إنني قد تبعْتُ محمداً

ਸਹੁੰ ਹੈ ਮੈਂਨੂੰ ਰੱਬ ਦੀ ਮੈਂ ਮੁਹਮੱਦ ਸਲਲੱਹੁ ਅਲੈਹਿ ਵਸਲਮ ਦਾ
ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਹਾਂ

وفي كل آن من سناها أنور

ਅਤੇ ਹਰ ਪਲ ਉਸ ਤੋਂ ਨੂਰ ਹਾਸਲ ਕਰਦਾ ਹਾਂ

(ਬੁਹਾਨੀ ਖਜ਼ਾਇਨ ਭਾਗ 7, ਪੰਨਾ 331-332, ਹਮਾਮਾਤੁਲ ਬੁਸ਼ਰਾ ਪੰਨਾ 106 -107)

ਸੁਰਮਾ ਰਸ਼ਮਾ ਆਰਿਆ

“ਅਸੀਂ ਸੱਚ ਸੱਚ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਬਹੁਤੀਆਂ ਗਲਾਂ ਵਿੱਚ ਸਮਾਂ ਗੁਆਉਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਕਿ ਜੋ ਕੁਝ ਕੁਰਆਨ ਕਰੀਮ ਦੇ ਦੱਸ ਪੰਨਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਤੋਹੀਦ (ਇਕ ਈਸ਼ਵਰ) ਦੇ ਮੁਆਰਫ਼ (ਅਧਿਆਤਮਕ ਗਿਆਨ) ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਮਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸੂਰਜ ਵਾਂਗ ਪ੍ਰਕਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਵੇਦਾਂ ਦੇ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਪੰਨਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਵੀ ਕਢਕੇ ਦਿਖਾ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਫਿਰ ਵੀ ਮਨ ਜਾਵਾਂਗੇ ਕਿ ਹਾਂ ਵੇਦਾਂ ਵਿੱਚ ਤੋਹੀਦ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਚਾਹੇ ਸਾਡੀ ਸਮਰਥਾ ਅਨੁਸਾਰ ਸ਼ਰਤ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਵੀ ਕਰਾ ਲਏ । ਅਸੀਂ ਸਹੁੰ ਖਾਕੇ ਬਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਇਕ ਰੱਬ ਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾਕੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਨਿਰਧਾਰਤ

ਸ਼ਰਤ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਲਈ ਜਿਵੇਂ ਫ਼ੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁਣ ਹਾਜ਼ਰ ਹਾਂ, ਪਰ ਸਰੋਤੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੇਤੇ ਰਖਣ ਅਤੇ ਹੇ, ਆਰਿਆਂ ਦੇ ਨਵਜੁਵਕੋ ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਭਾਗ ਲੈਣ ਵਾਲਿਓ ! ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੇਤੇ ਰੱਖੋ ਕਿ ਵੇਦਾਂ ਵਿੱਚ ਉਕਾ ਹੀ ਤੋਹੀਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਉਹ ਥਾਂ ਥਾਂ ਅਨੇਕ ਈਸ਼ਵਰਵਾਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਪਿਆ ਹੈ, ਅਵਸ਼ ਹੀ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕੋਈ ਉਸ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਸਮਾਂ ਆਉਂਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪਰਦੇ ਖੁੱਲ੍ਹ ਜਾਣ, ਸੋ, ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਰੱਬ ਤੋਂ ਡਰੋ ਜਿਸ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਛਿੱਪ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ।”

(ਰੂਹਾਨੀ ਖ਼ਜ਼ਾਇਨ ਭਾਗ 2, ਪੰਨਾ 216, ਸੁਰਮਾ ਰਸਮ ਆਰਿਆ ਪੰਨਾਂ 168)

“ਇਲਾਹੀ ਉਸਤਤੀ ਤੇ ਵੱਡਿਆਈ ਮਗਰੋਂ ਮੈਂ ਰੱਬ ਦਾ ਇਕ ਬੰਦਾ ਵਰਨਣ ਕਰਤਾ ਅਹਮਦ ਸਪੁੱਤਰ ਸਵਰਗੀ ਮਿਰਜ਼ਾ ਗੁਲਾਮ ਮੁਰਤਜ਼ਾ ਸਾਹਬ (ਜੋ ਬ੍ਰਾਹੀਨ ਅਹਮਦੀਆ ਦਾ ਲੇਖਕ ਹੈ) ਉਸ ਮਹਾਂ ਪ੍ਰਤਾਪੀ ਰੱਬ ਤੇ ਉਸਦੇ ਨਾਂ ਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾਕੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਬਹੁਤਾ ਹਿੱਸਾ ਧਰਮ ਦੀ ਖੋਜ ਵਿੱਚ ਖਰਚ ਕਰਕੇ ਸਾਬਤ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ ਕਿ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਸਚਾ ਤੇ ਰੱਬ ਵੱਲੋਂ ਧਰਮ ਇਸਲਾਮ ਧਰਮ ਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਹਜ਼ਰਤ ਮੁਹੰਮਦ ਰਸੂਲੁੱਲਾਹ ਸਲਲੱਹੁ ਅਲੈਹਿ ਵਸਲਮ ਰੱਬ ਦੇ ਰਸੂਲ ਅਤੇ ਸਰਬ ਵਿਆਪਕ ਰਸੂਲ ਹਨ ਅਤੇ ਕੁਰਆਨ ਸ਼ਰੀਫ਼ ਮਹਾਂ ਪ੍ਰਤਾਪੀ ਰੱਬ ਦਾ ਪਵਿੱਤਰ ਕਲਾਮ ਹੈ ਜੋ ਸਾਰੀਆਂ ਪਵਿੱਤਰ ਸਚਾਈਆਂ ਉੱਪਰ ਅਧਾਰਤ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਝ ਇਸ ਪਵਿੱਤਰ ਕਲਾਮ ਵਿੱਚ ਵਰਨਣ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਰੱਬ ਆਪਣੇ ਵਿਅਕਤੀਗੱਤ ਵਜੂਦ ਅਤੇ ਅਨਾਦਿ ਹਸਤੀ ਤੇ ਸੰਪੂਰਨ ਕੁਦਰਤ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਹੋਰਨਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕੋ ਇਕ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਰੀ ਮਖ਼ਲੂਕ ਦਾ ਖ਼ਾਲਕ ਅਤੇ ਸਾਰੀਆਂ ਰੂਹਾਂ (ਆਤਮਾਵਾਂ) ਤੇ ਸ਼ਰੀਰਾਂ ਦਾ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸੱਚਿਆਂ, ਵਫ਼ਦਾਰਾਂ ਤੇ ਇਮਾਨਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਮੁਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਉਹ ਜੋ ਰਹਮਾਨ ਅਤੇ ਰਹੀਮ ਅਤੇ ਤੋਬਾ ਕੁਬੂਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਦੁਜਿਆਂ

ਇਲਾਹੀ ਗੁਣਾ ਤੇ ਹੋਰਨਾ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਜੋ ਕੁਰਆਨ ਕਰੀਮ ਵਿੱਚ ਲਿੱਖੀਆਂ ਹਨ ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਸੱਚੀਆਂ ਤੇ ਠੀਕ ਹਨ ਅਤੇ ਮੈਂ ਦਿਲੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਇਹਨਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਸੱਚ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਤਨ ਮਨ ਨਾਲ ਇਸ ਉੱਪਰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰਖਦਾ ਹਾਂ ।”

(ਬੁਹਾਨੀ ਖ਼ਜ਼ਾਇਨ ਭਾਗ 2, ਪੰਨਾ 302 303, ਸੁਰਮਾ ਰਸ਼ਮਾ ਆਰਿਆ ਪੰਨਾ 252 -253)

ਰਸ਼ਮਾਏ ਮਸੀਹੀ

“ਮੈਂਨੂੰ ਉਸ ਵਜੂਦ ਦੀ ਸਹੁੰ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਜਾਨ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਰੱਬ ਦੇ ਯਕੀਨੀ ਤੇ ਪੱਕੇ ਪਾਕ ਕਲਾਮ ਨਾਲ ਸਨਮਾਨਤ ਹਾਂ ਅਤੇ ਲਗਭਗ ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਸਨਮਾਨਤ ਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਉਹ ਰੱਬ ਜਿਸ ਨੂੰ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੂੰ ਮੈਂਨੂੰ ਕਿਉਂ ਛੱਡ ਦਿਤਾ, ਮੈਂ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਮੈਂਨੂੰ ਨਹੀਂ ਛੱਡਿਆ ।”

(ਬੁਹਾਨੀ ਖ਼ਜ਼ਾਇਨ ਭਾਗ 20 ਪੰਨਾ 353, ਰਸ਼ਮਾਏ ਮਸੀਹੀ ਪੰਨਾ 32)

ਨਸੀਮੇ ਦਾਅਵਤ

“ਹੇ ਲੋਕੋ ! ਮੁਸਲਮਾਨਾ ਦਾ ਇਹ ਅਕੀਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਅਰਸ਼ ਕੋਈ ਭੋਤਕ ਤੇ ਪੈਦਾ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਚੀਜ਼ ਹੈ ਜਿਸ’ਤੇ ਰੱਬ ਬੈਠਾ ਹੋਇਆ ਹੈ । ਸਾਰਾ ਕੁਰਆਨ ਕਰੀਮ ਅਰੰਭ ਤੋਂ ਅੰਤ ਤੱਕ ਪੜ੍ਹ ਲਓ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਵੀ ਉਕਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਦੇਖੋਗੇ ਕਿ ਅਰਸ਼ ਵੀ ਕੋਈ ਸੀਮਤ ਚੀਜ਼ ਤੇ ਪੈਦਾ ਕੀਤੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ ਰੱਬ ਨੇ ਕੁਰਆਨ ਕਰੀਮ ਵਿੱਚ ਵਾਰ ਵਾਰ ਫ਼ਰਮਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਹਰ ਇਕ ਚੀਜ਼ ਜੋ ਵਜੂਦ ਰਖਦੀ ਹੈ ਉਸ ਦਾ ਮੈਂ ਹੀ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹਾਂ । ਮੈਂ ਹੀ ਧਰਤੀ ਤੇ ਆਕਾਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਾ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹਾਂ । ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਕਾਇਮ ਹਾਂ ਅਤੇ ਹਰ ਇਕ ਚੀਜ਼ ਜੋ ਮੇਰੇ

ਕਰਕੇ ਕਾਇਮ ਹੈ । ਹਰ ਇਕ ਕਿਣਕਾ ਤੇ ਹਰ ਇਕ ਚੀਜ਼ ਜੋ ਮੌਜੂਦ ਹੈ ਉਹ ਮੇਰੀ ਪੈਦਾ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਹੈ । ਪਰ ਕਿਤੇ ਨਹੀਂ ਫ਼ਰਮਾਇਆ ਕਿ ਅਰਸ਼ ਵੀ ਕੋਈ ਭੋਤਕ ਚੀਜ਼ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਮੈਂ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹਾਂ । ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਆਰਿਆ ਕੁਰਆਨ ਕਰੀਮ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢ ਦੇਵੇ ਕਿ ਅਰਸ਼ ਕੋਈ ਭੋਤਕ ਤੇ ਪੈਦਾ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਚੀਜ਼ ਹੈ ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਉਹ ਕਾਦੀਆਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਜਾਏ ਇਕ ਹਜ਼ਾਰ ਰੁਪਏ ਪੁਰੁਸਕਾਰ ਵੱਜੋਂ ਦਿਆਂਗਾ । ਮੈਂ ਉਸ ਰੱਬ ਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾਕੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਜਿਸ ਦੀ ਝੂਠੀ ਸਹੁੰ ਖਾਣਾ ਲਾਨੂਤੀਆਂ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਕੁਰਆਨ ਸ਼ਰੀਫ਼ ਦੀ ਆਇਤ ਦਿਖਾਉਂਦਿਆਂ ਹੀ ਹਜ਼ਾਰ ਰੁਪਈਆ ਉਸ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰਾਂਗਾ । ਵਰਨਾ ਮੈਂ ਸਤਿਕਾਰ ਵੱਜੋਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਮਨੁੱਖ ਆਪ ਲਾਨੂਤੀ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਰੱਬ 'ਤੇ ਝੂਠ ਘੜਦਾ ਹੈ ।”

(ਰੂਹਾਨੀ ਖ਼ਜ਼ਾਇਨ ਭਾਗ 19, ਪੰਨਾ 453-454, ਨਸੀਮੇ ਦਾਅਵਤ ਪੰਨਾ 84)

ਨਜ਼ੁਲੁਲ ਮਸੀਹ

“ਜੱਦ ਕਿ ਹਰ ਇਕ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਰੱਬ ਮਾਲਕ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਇਹ ਅਧਿਕਾਰ ਰਖਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਉਤਮ ਵਾਕ ਕਿਸੇ ਕਿਤਾਬ ਦਾ ਜਾਂ ਕੋਈ ਉਤਮ ਸ਼ੇਅਰ ਕਿਸੇ ਦੀਵਾਨ ਦਾ ਵਹੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਉਪਰ ਨਾਜ਼ਲ ਕਰੇ । ਇਹ ਤਾਂ ਅਰਬੀ ਭਾਸ਼ਾ ਬਾਰੇ ਵਰਨਣ ਹੈ ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਵਧਕੇ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਕਈ ਇਲਹਾਮ ਮੈਂਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਹੋਏ ਹਨ ਜਿੰਨ੍ਹਾ ਦੀ ਮੈਂਨੂੰ ਉਕਾ ਹੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਜਿਵੇਂ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ, ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਤੇ ਇਬਰਾਨੀ ਆਦਿ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬ੍ਰਾਹੀਨ ਅਹਮਦੀਆ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਨਮੂਨੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਲਿਖੇ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਮੈਂਨੂੰ ਉਸ ਰੱਬ ਦੀ ਸਹੁੰ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਜਾਨ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਰੱਬ

ਦਾ ਇਹੋ ਵਤੀਰਾ ਅਤੇ ਇਹ ਨਿਸ਼ਾਨਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂਨੂੰ ਦਿਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ।”

(ਰੁਹਾਨੀ ਖ਼ਜ਼ਾਇਨ ਭਾਗ 18, ਪੰਨਾ 435, ਨਜ਼ੁਲੁਲ ਮਸੀਹ ਪੰਨਾ 57)

ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਇਸ ਨਿਮਨ ਵਿਸਥਾਰਪੂਰਨ ਇਕਰਾਰ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚ ਸਹੁੰ ਖਾਕੇ ਲੋਕਾਂ 'ਤੇ ਪ੍ਰਕਟ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹੁਣ ਵੀ ਰੱਬ ਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾਕੇ ਲਿਖਦਾ ਹਾਂ ਜਿਸ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਜਾਨ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਉਹੋ ਮਸੀਹ ਮਉਦ ਹਾਂ, ਜਿਸ ਦੀ ਰਸੂਲੇ ਕਰੀਮ ਸਲਲੱਹੁ ਅਲੈਹਿ ਵਸਲਮ ਨੇ ਇਹਨਾਂ ਹਦੀਸਾਂ ਵਿੱਚ ਖ਼ਬਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਜੋ ਸਹੀ ਬੁਖਾਰੀ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਮੁਸਲਿਮ ਤੇ ਹੋਰਨਾ ਦੂਜੀਆਂ ਹਦੀਸਾਂ (ਸਿਹਾ ਸਿਤਾ) ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਹਨ । ਵ-ਕਫ਼ਾ ਬਿਲੱਹਿ ਸ਼ਹੀਦਾ ।

(ਲੇਖਕ : ਮਿਰਜ਼ਾ ਗ਼ੁਲਾਮ ਅਹਮਦ ਅਫ਼ਾਉਲੱਹ ਅਨਹੁ 17 ਅਗਸਤ 1899 ਈ. ਹਵਲਾ - ਅਕਾਇਦ ਵ ਤਾਲੀਮਾਤ ਪੰਨਾ 137, ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ ਨਜ਼ਾਰਤ ਦਾਅਵਤ ਵ ਤਬਲੀਗ਼ ਕਾਦੀਆਂ ਅਕਤੂਬਰ 1955 ਈ.)

“ਮੈਂਨੂੰ ਉਸ ਰੱਬ ਦੀ ਸਹੁੰ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਮੈਂਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ 'ਤੇ ਝੂਠ ਘੜਨਾ ਲਾਨੂਤੀਆਂ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਮੈਂਨੂੰ ਮਸੀਹ ਮੋਉਦ ਬਣਾਕੇ ਭੇਜਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੁਰਆਨ ਕਰੀਮ ਦੀ ਆਇਤ ਉਪੱਰ ਇਮਾਨ ਰਖਦਾ ਹਾਂ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਬਿਨਾ ਕਿਸੇ ਕਿਣਕੇ ਜਿਹੇ ਅੰਤਰ ਦੇ ਰੱਬ ਦੀ ਉਸ ਖੁੱਲੀ ਤੇ ਸਪਸ਼ਟ ਵਹੀ (ਅਕਾਸ਼ਵਾਣੀ) ਉਪੱਰ ਇਮਾਨ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਮੈਂਨੂੰ ਹੋਈ ਜਿਸ ਦੀ ਸਚੱਈ ਉਸ ਦੇ ਨਿਰੰਤਰ ਨਿਸ਼ਾਨਾਂ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਉਪੱਰ ਖੁੱਲ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਬੈਤੁਲੱਹ ਵਿੱਚ ਖੜੇ ਹੋਕੇ ਇਹ ਸਹੁੰ ਖਾ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਪਾਕ ਵਹੀ ਜੋ ਮੇਰੇ ਉਪੱਰ ਨਾਜ਼ਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਉਹ ਉਸੇ ਰੱਬ ਦਾ ਕਲਾਮ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਹਜ਼ਰਤ ਮੂਸਾ ਅਤੇ ਹਜ਼ਰਤ ਈਸਾ ਅਤੇ ਹਜ਼ਰਤ ਮੁਹੰਮਦ ਸਲਲੱਹੁ ਅਲੈਹਿ ਵਸਲਮ ਉਪੱਰ ਆਪਣਾ ਕਲਾਮ ਨਾਜ਼ਲ ਕੀਤਾ ਸੀ ।”

(ਰੁਹਾਨੀ ਖ਼ਜ਼ਾਇਨ ਭਾਗ 18 ਪੰਨਾ 210, ਏਕ ਗ਼ਲਤੀ ਕਾ ਇਜ਼ਾਲਾ ਪੰਨਾ 3)

ਕਰਾਮਾਤੁਸੱਦਿਕੀਨ

“ਮੈਂਨੂੰ ਜਲਾਲ ਵਾਲੇ ਰੱਬ ਦੀ ਸਹੁੰ ਹੈ, ਮੈਂ ਕਾਫ਼ਰ ਨਹੀਂ,
 (لا اله الا الله محمد رسول الله) ਲਾ ਇਲਾਹਾ ਇਲਲਾਹੁ ਮੁਹਮੱਦੁ ਰਸੂਲੁਲਾਹਿ,
 ਮੇਰਾ ਅਕੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ (وَلَكِنْ رَسُولَ اللَّهِ وَخَاتَمَ النَّبِيِّينَ) ‘ਵਲਾਕਿਨ ਰਸੂਲੁਲਾਹਿ
 ਵ ਖਾਤਾਮਨੱਬੀਯੀਨਾ’ ਉਪੱਰ ਹਜ਼ਰਤ ਮੁਹਮੱਦ ਸਲਲੱਹੁ ਅਲੈਹਿ ਵਸਲੱਮ ਬਾਰੇ
 ਮੇਰਾ ਇਮਾਨ ਹੈ । ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਇਸ ਬਿਆਨ ਦੀ ਪੱਕਿਆਈ’ਤੇ ਐਨ੍ਹੀਆਂ
 ਸਹੁੰਆਂ ਖਾਂਦਾ ਹਾਂ ਜਿੰਨ੍ਹੇ ਰੱਬ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਨਾਂ ਹਨ ਅਤੇ ਜਿੰਨ੍ਹੇ ਕੁਰਆਨ ਕਰੀਮ
 ਦੇ ਅਖੱਰ ਹਨ ਅਤੇ ਜਿੰਨ੍ਹੀਆਂ ਰੱਬ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵਿੱਚ ਹਜ਼ਰਤ ਮੁਹਮੱਦ
 ਸਲਲੱਹੁ ਅਲੈਹਿ ਵਸਲੱਮ ਦੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਹਨ । ਕੋਈ ਮੇਰਾ ਅਕੀਦਾ
 ਰੱਬ ਤੇ ਉਸ ਦੇ ਰਸੂਲ ਦੇ ਫ਼ਰਮਾਨਾਂ ਦੇ ਵਿਪਰੀਤ ਨਹੀਂ । ਅਤੇ ਜੋ ਕੋਈ
 ਅਜਿਹਾ ਵਿਚਾਰ ਰਖਦਾ ਹੈ ਉਹ ਉਸਦਾ ਆਪਣਾ ਭਰਮ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਮੈਂਨੂੰ
 ਹੁਣ ਵੀ ਕਾਫ਼ਰ ਸਮਝਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੁਫ਼ਰ (ਇਨਕਾਰ) ਤੋਂ ਮੁੜਦਾ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਹ
 ਨਿਸ਼ਚੇ ਹੀ ਚੇਤੇ ਰੱਖੇ ਕਿ ਮਰਨ ਦੇ ਬਾਦ ਉਸ ਨੂੰ ਪੱਛਿਆ ਜਾਵੇਗਾ । ਮੈਂ ਮਹਾਂ
 ਪ੍ਰਤਾਪੀ ਰੱਬ ਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾਕੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੇਰਾ ਰੱਬ ਅਤੇ ਰਸੂਲ ਉਪੱਰ ਉਹ
 ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਇਸ ਯੁੱਗ ਦੇ ਸਾਰਿਆਂ ਇਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਤਕੜੀ ਦੇ ਇਕ
 ਪਲੜੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਇਮਾਨ ਦੂਜੇ ਪਲੜੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇ
 ਤਾਂ ਰੱਬ ਦੀ ਮਿਹਰ ਨਾਲ ਇਹੋ ਪਲੜਾ ਭਾਰੀ ਹੋਵੇਗਾ ।”

(ਰੁਹਾਨੀ ਖ਼ਜ਼ਾਇਨ ਭਾਗ 7, ਪੰਨਾ 68, ਕਰਾਮਾਤੁਸੱਦਿਕੀਨ ਪੰਨਾ 25)

ਤਿਰਯਾਕੁਲ ਕੁਲੂਬ

“ਮੈਂਨੂੰ ਉਸ ਰੱਬ ਦੀ ਸਹੁੰ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਮੈਂਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਸਖ਼ਤ ਦਿਲ ਇਸਾਈ ਜਾਂ ਹਿੰਦੂ ਜਾਂ ਆਰਿਆ ਮੇਰੇ ਉਹਨਾਂ ਪਿਛੋਲੇ ਨਿਸ਼ਾਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜੋ ਦਿਨ ਚੜ੍ਹੇ ਵਾਂਗ ਪ੍ਰਤੱਖ ਹਨ ਇਨਕਾਰ ਵੀ ਕਰ ਦੇਵੇ ਅਤੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਹੋਣ ਲਈ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ ਮੰਗੇ ਅਤੇ ਇਸ ਬਾਰੇ, ਮੈਂ ਬਿਨਾ ਕਿਸੇ ਵਿਅਰਥ ਹੁਜ਼ਤਾਂ ਦੇ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬਦਨੀਤੀ ਦੀ ਬੋ ਆਉਂਦੀ ਹੋਵੇ ਸਾਧਾਰਣ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਇਕਰਾਰ ਕਿਸੇ ਅਖ਼ਬਾਰ ਰਾਹੀਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਕਰ ਦੇਵੇ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦੇ ਬਾਦ ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਵੀ ਨਿਸ਼ਾਨ ਹੋਵੇ ਪਰ ਮਨੁੱਖੀ ਸ਼ਕਤੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੋਵੇ, ਇਸਲਾਮ ਨੂੰ ਕੁਬੂਲ ਕਰੇਗਾ ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਸ ਰਖਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਅਜੇ ਇਕ ਸਾਲ ਵੀ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਨਿਸ਼ਾਨ ਦੇਖ ਲਏਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਉਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚੋਂ ਨੂਰ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਮੇਰੇ ਨਬੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਹੈ । ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜੋ ਉਸ ਦਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰ ਸਕੇ ।”

(ਰੂਹਾਨੀ ਖਜ਼ਾਇਨ ਭਾਗ 15, ਪੰਨਾ 140, ਤਿਰਯਾਕੁਲ ਕੁਲੂਬ ਪੰਨਾ 6-7)

“ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਕੇਵਲ ਦੋ ਹੀ ਜੀਵਨ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਯੋਗ ਹਨ । (1) ਇਕ ਉਹ ਜੀਵਨ ਜੋ ਆਪ ਸਦਾ ਸਲਾਮਤ ਰੱਬ ਤੇ ਫ਼ੈਜ਼ ਦੇ ਸੋਮੇ ਦਾ ਜੀਵਨ ਹੈ। (2) ਦੂਜਾ ਉਹ ਜੀਵਨ ਜੋ ਫ਼ੈਜ਼ ਬਖਸ਼ ਅਤੇ ਰੱਬ ਸਰੂਪ ਹੋਵੇ । ਸੋ, ਆਓ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਸੀਂ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਜੀਵਨ ਕੇਵਲ ਸਾਡੇ ਨਬੀ ਮੁਹੰਮਦ ਸਲਲੱਹੁ ਅਲੈਹਿ ਵਸਲਮ ਦਾ ਜੀਵਨ ਹੈ । ਜਿਸ 'ਤੇ ਹਰ ਇਕ ਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਅਕਾਸ਼ ਗਵਾਹੀ ਦਿੰਦਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹੁਣ ਵੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਚੇਤੇ ਰੱਖੋ ਕਿ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਖੁਲਦਿਲਾ ਜੀਵਨ ਨਹੀ ਉਹ ਮੁਰਦਾ ਹੈ ਨ ਕਿ ਜੀਉਦਾ ਅਤੇ ਮੈਂ ਸਹੁੰ ਖਾਕੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਂ ਲੈਕੇ ਝੂਠ ਬੋਲਣਾ ਵੱਡੀ ਨੀਰਤਾ ਹੈ ਕਿ ਰੱਬ ਨੇ ਮੈਂਨੂੰ ਮੇਰੇ ਬਜ਼ੁਰਗ ਅਨੁਸਰਣ ਯੋਗ ਨਬੀ ਸਲਲੱਹੁ ਅਲੈਹਿ ਵਸਲਮ ਦੇ ਰੂਹਾਨੀ ਤੇ ਸਦੈਵੀ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਪੂਰੇ ਜਲਾਲ ਤੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਦਾ ਇਹ

ਪ੍ਰਮਾਣ ਦਿਤਾ ਹੈ ਮੈਂ ਉਸ ਦੀ ਪੈਰੁਵੀ ਨਾਲ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਆਕਾਸ਼ੀ ਨਿਸ਼ਾਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਉੱਪਰ ਉਤਰਦਿਆਂ ਅਤੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਨੂਰ ਨਾਲ ਭਰਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਐਨੇ ਗ਼ੈਬੀ ਨਿਸ਼ਾਨ ਦੇਖੇ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਨੂਰਾਂ ਰਾਹੀਂ ਆਪਣੇ ਰੱਬ ਨੂੰ ਦੇਖ ਲਿਆ ਹੈ ।”

(ਰੂਹਾਨੀ ਖਜ਼ਾਇਨ ਭਾਗ 15 ਪੰਨਾ 140 ਤਿਰਯਾਕੁਲ ਕੁਲੂਬ ਪੰਨਾ 6-7)

ਤੁਹਫ਼ਾ ਗੋਲੜਵੀਆ ਪੰਨਾ 54

“ਮੈਂਨੂੰ ਉਸ ਰੱਬ ਦੀ ਸਹੁੰ ਹੈ ਜਿਸਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਜਾਨ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਮੇਰੀ ਤਸਦੀਕ ਲਈ ਆਕਾਸ਼ ਉੱਪਰ ਨਿਸ਼ਾਨ ਪ੍ਰਕਟ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਕਟ ਕੀਤਾ ਜੱਦ ਮੋਲਵੀਆਂ ਨੇ ਮੇਰਾ ਨਾਂ ਦਜ਼ਾਲ, ਝੂਠਾ ਤੇ ਕਾਫ਼ਰ ਸਗੋਂ ਮਹਾਂਝੂਠਾ ਰੱਖਿਆ ਸੀ । ਇਹ ਉਹੋ ਨਿਸ਼ਾਨ ਹੈ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਅੱਜ ਤੋਂ ਵੀਹ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲਾਂ ਬ੍ਰਾਹੀਨ ਅਹਮਦੀਆ ਵਿੱਚ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵਾਦਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ।

قُلْ عِنْدِي شَهَادَةٌ مِنَ اللَّهِ فَهَلْ أَنْتُمْ مُؤْمِنُونَ.

قُلْ عِنْدِي شَهَادَةٌ مِنَ اللَّهِ فَهَلْ أَنْتُمْ مُسْلِمُونَ

ਅਰਥਾਤ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿ ਦਿਓ ਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਰੱਬ ਦੀ ਇਕ ਗਵਾਹੀ ਹੈ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਮੰਨੋਗੇ ਜਾਂ ਨਹੀਂ । ਫਿਰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿ ਦੇ ਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਰੱਬ ਦੀ ਇਕ ਗਵਾਹੀ ਹੈ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਕੁਬੂਲ ਕਰੋਗੇ ਜਾਂ ਨਹੀਂ । ਚੇਤੇ ਰਹੇ ਕਿ ਜੇਕਰ ਮੇਰੀ ਤਸਦੀਕ ਲਈ ਰੱਬ ਵੱਲੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਗਵਾਹੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਕ ਸੌ ਤੋਂ ਬਹੁਤੀਆਂ ਉਹ ਪੇਸ਼ਗੋਈਆਂ ਹਨ ਜੋ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋ ਚੁਕੀਆਂ ਹਨ ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਖਾਂ ਹੀ ਲੋਕ ਗਵਾਹ ਹਨ, ਪਰ ਇਸ ਇਲਹਾਮ ਵਿੱਚ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦਾ ਵਰਨਣ ਕੇਵਲ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਮੈਂਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਆਦਮ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਹੁਣ ਤੱਕ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ।

ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਮੈਂ ਖ਼ਾਨਾ ਕਾਬਾ ਵਿੱਚ ਖੜੇ ਹੋਕੇ ਕਸਮ (ਸਹੁੰ) ਖਾ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਨਿਸ਼ਾਨ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਮਾਣਕਤਾ ਲਈ ਹੈ ਨ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਪ੍ਰਮਾਣ ਲਈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਹੁਣ ਤੱਕ ਬੁਠਲਾਇਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਅਤੇ ਜਿਸ 'ਤੇ ਇਹ ਕੁਫ਼ਰ ਦਾ ਰੋਲ੍ਹਾ, ਬੁਠਲਾਉਣ ਤੇ ਅਨੈਤਿਕਤਾ ਦਾ ਰੋਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਪਿਆ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਖ਼ਾਨਾ ਕਾਬਾ ਵਿੱਚ ਖੜੇ ਹੋਕੇ ਸਹੁੰ ਖਾਕੇ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਾਲ ਸਦੀ ਦਾ ਨਿਰਧਾਰਣ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ।”

(ਰੂਹਾਨੀ ਖ਼ਜ਼ਾਇਨ ਜਿਲਦ 17, ਪੰਨਾ 143, ਤੁਹਫ਼ਾ ਗੋਲੜਵੀਆ ਪੰਨਾ 33)

ਕਿਤਾਬੁਲ ਬਰੀਯਾਹ

ਮੁਹਮੱਦ ਅਸਤ ਇਮਾਮ ਵ ਚਿਰਾਗ਼ ਬਰ ਦੋ ਜਹਾਂ
ਮੁਹਮੱਦ ਅਸਤ ਫ਼ਰਜੰਦ-ਏ-ਜ਼ਮੀਂ ਵ ਜ਼ਮਾਂ
ਖ਼ੁਦਾ ਨ ਗੋਇਮਿਸ਼ ਅਜ਼ ਤਰਸੇ ਹਕ ਮਗਰ ਬਖ਼ੁਦਾ
ਖ਼ੁਦਾ ਨੁਮਾਸਤ ਵਜ਼ੂਦਸ਼ ਬਰਾਏ ਆਲਮੀਯਾਂ

ਅਰਥ : ਮੁਹਮੱਦ ਸਲਲੱਹੁ ਅਲੈਹਿ ਵਸਲਮ ਦੋਵੇਂ ਜਹਾਨਾ ਦੇ ਇਮਾਮ ਤੇ ਚਿਰਾਗ਼ ਹਨ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਤੇ ਅਕਾਸ਼ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹਨ । ਮੈਂ ਰੱਬ ਦੇ ਖ਼ੌਫ਼ ਕਰਕੇ ਆਪ ਨੂੰ ਰੱਬ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦਾ ਪਰ ਰੱਬ ਦੀ ਸਹੁੰ ਆਪਦਾ ਵਜ਼ੂਦ ਸੰਸਾਰ ਲਈ ਰੱਬ ਦੇ ਰੂਪ ਜਿਹਾ ਹੈ ।

(ਰੂਹਾਨੀ ਖ਼ਜ਼ਾਇਨ ਭਾਗ 13, ਪੰਨਾ 157, ਕਿਤਾਬੁਲ ਬਰੀਯਾਹ ਪੰਨਾ 129)(ਨਕਲ, ਸ਼ਾਨੇ ਰਸੂਲੇ ਅਰਬੀ' ਸੰਪਾਦਕ ਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ ਮੁਹਮੱਦ ਇਲਯਾਸ ਅਮਰਦੀ ਸੈਕ੍ਰੇਟਰੀ ਜਮਾਤ ਅਹਮਦੀਆ ਯਾਦਗੀਰ ਵਿੱਚੋਂ)

ਅਲਹਕਮ 31 ਮਈ 1902 ਈ.

“ਮੈਂ ਸਹੁੰ ਖਾਕੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਕਿ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਅਸਲੀ ਤੇ ਹਕੀਕੀ ਜੋਸ਼ ਇਹੋ ਹੈ ਕਿ ਸਾਰੀਆਂ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਨਾਵਾਂ, ਉਸਤਤੀਆਂ ਤੇ ਸਾਰਿਆਂ ਉਤੱਮ ਗੁਣਾ ਨਾਲ ਹਜ਼ਰਤ ਮੁਹੱਮਦ ਸਲਲੱਹੁ ਅਲੈਹਿ ਵਸਲਮ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਤ ਕਰਾਂ। ਮੇਰੀ ਸਾਰੀ ਦੀ ਸਾਰੀ ਖੁਸ਼ੀ ਇਸੇ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਆਉਣ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਇਹੋ ਹੈ ਕਿ ਰੱਬ ਦੇ ਇਕ ਈਸ਼ਵਰਵਾਦ ਤੇ ਰਸੂਲੇ ਕਰੀਮ ਸਲਲੱਹੁ ਅਲੈਹਿ ਵਸਲਮ ਦੇ ਸਨਮਾਨ ਨੂੰ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਕਾਇਮ ਕਰਾਂ। ਮੈਂ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੇਰੇ ਬਾਰੇ ਜਿੰਨ੍ਹੀਆਂ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਨਾਤਮਕ ਤੇ ਸਨਮਾਨਜਨਕ ਗੱਲਾਂ ਰੱਬ ਨੇ ਵਰਨਣ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ, ਇਹ ਵੀ ਵਾਸਤਵਿਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹਜ਼ਰਤ ਮੁਹੱਮਦ ਸਲਲੱਹੁ ਅਲੈਹਿ ਵਸਲਮ ਵੱਲ ਹੀ ਪਰਤਦੀਆਂ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪ ਦਾ ਦਾਸ ਹਾਂ ਅਤੇ ਆਪ ਹੀ ਦੀ ਨਬੁਵੱਤ ਦੇ ਚਾਨ੍ਹਣੇ’ਚੋਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ (ਨੂਰ) ਹਾਸਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਸਥਾਈ ਤੌਰ’ਤੇ ਸਾਡਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਮੇਰਾ ਇਹ ਪੱਕਾ ਅਕੀਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਹਜ਼ਰਤ ਮੁਹੱਮਦ ਸਲਲੱਹੁ ਅਲੈਹਿ ਵਸਲਮ ਦੇ ਬਾਦ ਇਹ ਦਾਵਾ ਕਰੇ ਕਿ ਮੈਂ ਸਥਾਈ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹਜ਼ਰਤ ਮੁਹੱਮਦ ਸਲਲੱਹੁ ਅਲੈਹਿ ਵਸਲਮ ਤੋਂ ਫ਼ੈਜ਼ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਹਾਂ ਅਤੇ ਰੱਬ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਰਖਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਉਹ ਮੇਰੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵਿੱਚ ਧਿਕਾਰਿਆ ਤੇ ਜ਼ਲੀਲ ਹੈ। ਰੱਬ ਦੀ ਸਥਾਈ ਮੁਹਰ ਲੱਗ ਚੁਕੀ ਹੈ ਇਸ ਗੱਲ’ਤੇ ਕਿ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਹਜ਼ਰਤ ਮੁਹੱਮਦ ਸਲਲੱਹੁ ਅਲੈਹਿ ਵਸਲਮ ਦੀ ਪੈਰੁਵੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਰੱਬ ਦੇ ਦਰ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦਾ।”

(ਅਲਹਕਮ 31 ਮਈ 1902 ਈ.)

ਅਹਮਦੀਆ ਪਾਕੇਟ ਬੁਕ (ਪਹਿਲਾ ਭਾਗ)

(ਲੇਖਕ : ਕਾਜ਼ੀ ਮੁਹੰਮਦ ਨਜ਼ੀਰ ਸਾਹਬ ਫ਼ਾਜ਼ਲ)

ਕੁਰਆਨ ਕਰੀਮ ਵਿੱਚ ਰੱਬ ਯਹੂਦ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਨ ਕਰਕੇ ਫ਼ਰਮਾਉਂਦਾ ਹੈ :

قُلْ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ هَادُوا إِن زَعَمْتُمْ أَنكُمْ أَوْلِيَاءُ لِلَّهِ مِن دُونِ النَّاسِ فَتَمَتَّتُوا الْمَوْتِ إِن كُنْتُمْ صَادِقِينَ (الجمعة 7)

ਅਰਥ : ਹੇ, ਰਸੂਲ ਕਹਿ ਦੇ ਕਿ ਹੇ ਲੋਕੋ ! ਜੋ ਯਹੂਦੀ ਹੋਏ, ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਡਾ ਇਹ ਦਾਵਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਰੱਬ ਦੇ ਪਿਆਰੇ ਹੋ ਸਿਵਾਏ ਉਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ (ਜੋ ਮੁਸਲਮਾਨ ਹਨ) ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਮੌਤ ਦੀ ਇਛਾ ਕਰੋ, ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਸੱਚੇ ਹੋ ।

ਇਸ ਆਇਤ ਤੋਂ ਸਪਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਮੌਤ ਦੀ ਇਛਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਜੇਕਰ ਇਸ ਇਛਾ ਦੇ ਬਾਦ ਛੇਤੀ ਹਲਾਕ ਹੋ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬੱਚ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਇਹ ਗੱਲ ਉਸ ਦੀ ਸਚਾਈ ਉੱਪਰ ਗਵਾਹੀ ਹੋਵੇਗੀ । ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਭਰਮ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਰੱਬ ਦਾ ਪਿਆਰਾ ਸਮਝਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੌਤ ਦੀ ਇਛਾ ਕਰ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਫਿਰ ਉਸ ਦੀ ਮੌਤ ਨਿਸ਼ਾਨ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਅਬੂ ਜਹਲ ਨੇ ਬਦਰ ਦੀ ਜੰਗ ਸਮੇਂ ਇਹ ਇਛਾ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਹੇ ਰੱਬ ! ਜੋ ਸਾਡੇ ਦੋਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਝੂਠਾ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਇਸੇ ਥਾਂ ਮੌਤ ਦੇ ਦੇ । ਸੋ, ਉਹ ਬਦਰ ਦੀ ਜੰਗ ਵਿੱਚ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਮੌਤ ਇਸਲਾਮ ਦੀ ਸਚਾਈ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਬਣ ਗਈ ।

ਹਜ਼ਰਤ ਮਸੀਹ ਮੋਊਦ ਅਲੈਹਿ ਸਲਾਮ ਨੂੰ ਝੂਠਾ ਸਮਝਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਅਤੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਚਾ ਸਮਝਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਜਿੰਨ੍ਹਾ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਆਪ ਲਈ ਬਦ ਦੁਆ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਆਪ ਦੇ ਸਚਾ ਹੋਣ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਮੰਗੀ ਉਹ ਸਾਰੇ ਦੇ ਸਾਰੇ ਹਲਾਕ ਹੋਏ । ਹਜ਼ਰਤ ਮਸੀਹ ਮੋਊਦ ਅਲੈਹਿ ਸਲਾਮ ਨੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੁਆਉਣ ਲਈ ਕਿ ਆਪ ਰੱਬ ਵੱਲੋਂ ਹਨ, ਇਲਾਹੀ ਦਰ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੁਆ ਕੀਤੀ :

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

نُحْمَدُهٗ وَنُصَلِّیْ عَلٰی رَسُوْلِهِ الْکَرِیْمِ

رَبَّنَا افْتَحْ بَيْنَنَا وَبَيْنَ قَوْمِنَا بِالْحَقِّ وَأَنْتَ خَيْرُ الْفَاتِحِينَ

ਬਿਸਮਿਲੱਹਿਰ ਰਹਮਾਨਿਰ ਰਹੀਮ

ਨਹਮੁਦੁਹੁ ਵ ਨੁਸੱਲੀ ਅਲਾ ਰਸੂਲਿਹਿਲ ਕਰੀਮ

ਰਬੱਨਾਫਤਹ ਬੈਨਾ ਬੈਨਾ ਵ ਬੈਨਾ ਕੋਮਿਨਾ ਬਿਲ ਹੱਕਿ ਵ ਅੰਤਾ ਖੈਰੁਲ ਫਤਿਹੀਨ

ਐ ਕਦੀਰ ਵ ਖਾਲਕ ਅਰਜ਼ੋ ਸਮਾਂ

ਐ ਰਹੀਮੋ ਮਿਹਬਾਨ ਵ ਰਹਨੁਮਾ

ਐ ਕਿ ਮੀਦਾਰੀ ਤੂ ਬਰ ਦਿਲਹਾ ਨਜ਼ਰ

ਐ ਕਿ ਅਜ਼ ਤੂ ਨੇਸਤ ਚੀਜ਼ੇ ਮੁਸਤਤਰ

ਗਰ ਤੂ ਮੈ ਬੀਨੀ ਮਿਰਾ ਪੁਰ ਫ਼ਿਸਕੋ ਸ਼ਰ

ਗਰ ਤੂ ਦੀਦ ਅਸਤੀ ਕਿ ਹਸਤਮ ਬਦ ਗੁਹਰ

ਪਾਰਾ ਪਾਰਾ ਕੁਨ ਮਨਿ ਬਦਕਾਰ ਰਾ

ਸ਼ਾਦ ਕੁਨ, ਈਂ ਜੁਮਰਾਏ ਅਗਯਾਰ ਰਾ

ਬਰ ਦਿਲੋ ਸ਼ਾਂ ਅਬਰੇ ਰਹਮਤ ਹਾਬਬਾਰ

ਕਰ ਮੁਰਾਦੇ ਸ਼ਾਂ ਬਫ਼ਜ਼ਲਿ ਖੁਦ ਬਰਆਰ

ਆਤਸ਼ ਅਫ਼ਸ਼ਾਂ ਬਰ ਦਰੋ ਦੀਵਾਰੇ ਮਨ

ਦੁਸ਼ਮਨਮ ਬਾਸ਼ੋ ਤਬਾਹ ਕੁਨ ਕਾਰਿ ਮਨ

ਦਰ ਮਿਰਾ ਅਜ਼ ਬੰਦਗਾਨਤ ਯਾਫ਼ਤੀ

ਕਿਬਲਾਏ ਮਨ ਆਸਤਾਨਤ ਯਾਫ਼ਤੀ

ਦਰ ਦਿਲੇ ਮਨ ਆਂ ਮੁਹਬੱਤ ਦੀਦਏ

ਕਜ਼ ਜਹਾਂ ਆਂ ਰਾਜ਼ ਰਾ ਪੁਸ਼ੀਦਾਏ

ਬਅਮਨ ਅਜ਼ ਰੂਏ ਮੁਹਮੱਤ ਕਾਰਕੁਨ

ਅੰਦਕੇ ਅਫ਼ਸ਼ਾਇ ਆਂ ਇਸਰਾਰ ਕੁਨ

(ਹਕੀਕਾਤੁਲਮਹਦੀ ਪੰਨਾ 1, ਰੂਹਾਨੀ ਖਜ਼ਾਇਨ ਭਾਗ 14, ਪੰਨਾ 434)

ਅਰਥ : ਹੇ ਕਾਦਰ ਤੇ ਧਰਤੀ ਆਕਾਸ਼ ਦੇ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਹੇ ਰਹੀਮ, ਮਿਹਰਬਾਨ ਤੇ ਮਾਰਗ ਦਰਸ਼ਕ, ਹੇ ਉਹ ਜੋ ਦਿਲਾਂ'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਰਖਦਾ ਹੈ, ਹੇ ਉਹ ਹਸਤੀ ਜਿਸ ਤੋਂ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਲੁਕੀ ਹੋਈ ਨਹੀਂ ! ਜੇਕਰ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਅਵਗਿਆਕਾਰ ਤੇ ਸ਼ੋਖੀ ਭਰਿਆ ਦੇਖਦਾ ਹੈਂ, ਜੇਕਰ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਦੇਖ ਲਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ ਬਦ (ਭੈੜਾ) ਹਾਂ ਤਾਂ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਭੈੜੇ ਨੂੰ ਟੋਟੇ ਟੋਟੇ ਕਰ ਦੇ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵਿਰੋਧੀਆਂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰ ਦੇ । ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਰਹਮਤ ਦੇ ਬਦਲ ਵਰ੍ਹਾ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਮਿਹਰ ਨਾਲ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਹਰ ਮੁਰਾਦ ਪੂਰੀ ਕਰ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਘਰਬਾਰ'ਤੇ ਅੱਗ ਵਰ੍ਹਾ । ਮੇਰਾ ਦੁਸ਼ਮਣ ਬਣ ਜਾ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਸਾਰਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਤਬਾਹ ਕਰ ਦੇ, ਪਰੰਤੂ ਜੇਕਰ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣਾ ਆਗਿਆਕਾਰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਉਹ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਭੇਦ ਤੂੰ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਗੁਪਤ ਰੱਖਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਪੂਰਵਕ ਪੇਸ਼ ਆ ਅਤੇ ਉਹਨਾ ਗੁਪਤ ਭੇਦਾਂ ਨੂੰ ਥੋੜਾ ਜਿਹਾ ਪ੍ਰਕਟ ਕਰ ਦੇ ।

ਇਸ ਦੁਆ ਦੇ ਬਾਦ ਆਪ ਅਲੈਹਿ ਸਲਾਮ ਦੇ ਹੱਥੀ ਕਈ ਨਿਸ਼ਾਨ ਪ੍ਰਕਟ ਹੋਏ ਅਤੇ ਰੱਬ ਨੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪਰਵਾਨਗੀ ਬਖਸ਼ੀ ਅਤੇ ਆਪ ਅਲੈਹਿ ਸਲਾਮ ਦੀ ਤਬਾਹੀ ਦੀ ਥਾਂ ਆਪਨੂੰ ਹਰ ਪੱਖੋਂ ਤਰੱਕੀ ਦੇਕੇ ਆਪਣੀ ਮਦਦ ਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਸਬੂਤ ਦੇ ਦਿੱਤਾ । ਇਸ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰਣ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ ਇਕ ਵਡਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਹੈ ।”

(ਨਕਲ : ਅਹਮਦੀਆ ਪਾਕੇਟ ਬੁਕ ਭਾਗ ਪਹਿਲਾ ਪੰਨਾ 210 ਤੋਂ 212 ਵਿੱਚੋਂ)

ਮਹਾਨ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ

ਇਸਲਾਮ ਦਾ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਭਵਿੱਖ ਅੰਤਮ ਤੇ ਸੰਪੂਰਨ ਗ਼ਲਬੇ ਦੇ ਦਿਨ

ਹਜ਼ਰਤ ਅਕਦਸ ਮਸੀਹ ਮੌਊਦ ਅਲੈਹਿ ਸਲਾਮ ਫ਼ਰਮਾਉਂਦੇ ਹਨ :

“ਖ਼ੁਦਾ ਤਆਲਾ ਨੇ ਮੈਂਨੂੰ ਵਾਰ ਵਾਰ ਖ਼ਬਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮੈਂਨੂੰ ਬਹੁਤ ਅਜ਼ਮਤ ਦੇਵੇਗਾ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੇਮ ਦਿਲਾਂ ਵਿੱਚ ਬਠਾਏਗਾ । ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਸਿਲਸਿਲੇ (ਜਮਾਤ) ਨੂੰ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਫੈਲਾਏਗਾ ਅਤੇ ਸਾਰਿਆ ਫ਼ਿਰਕਿਆਂ ਉੱਪਰ ਮੇਰੇ ਫ਼ਿਰਕੇ ਨੂੰ ਗ਼ਲਬ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਫ਼ਿਰਕੇ ਦੇ ਲੋਕ ਗਿਆਨ ਤੇ ਮਮਾਰਫ਼ਤ ਵਿੱਚ ਕਮਾਲ ਹਾਸਲ ਕਰਨਗੇ ਕਿ ਆਪਣੀ ਸਚਾਈ ਦੇ ਨੂਰ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਤੇ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਨਾਲ ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਮੂੰਹ ਬੰਦ ਕਰ ਦੇਣਗੇ । ਅਤੇ ਹਰ ਇਕ ਕੌਮ ਇਸ ਸੇਮੇਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਾਣੀ ਪੀਏਗੀ ਅਤੇ ਇਹ ਸਿਲਸਿਲਾ (ਜਮਾਤ) ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਵਧੇਗਾ ਅਤੇ ਫੱਲੇ ਫੁੱਲੇਗਾ ਏਥੋਂ ਤੱਕ ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚ ਫੈਲ ਜਾਏਗਾ । ਅਨੇਕਾਂ ਰੋਕਾਂ ਪੈਣਗੀਆਂ, ਔਕੁੜਾਂ ਆਉਣਗੀਆਂ ਪਰ ਰੱਬ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਵਿੱਚੋਂ ਦੂਰ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਵਾਦੇ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰੇਗਾ । ਰੱਬ ਨੇ ਮੈਂਨੂੰ ਸੰਬੋਧਨ ਕਰਕੇ ਫ਼ਰਮਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਤੈਂਨੂੰ ਬਰਕਤ ਤੇ ਬਰਕਤ ਦਿਆਂਗਾ ਏਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਤੇਰੇ ਕਪੜਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਰਕਤ ਫੁੰਡਣਗੇ ।

ਸੇ, ਹੇ ਸੁਣਨ ਵਾਲਿਓ ! ਇਹਨਾਂ ਗਲਾਂ ਨੂੰ ਚੇਤੇ ਰੱਖੋ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸੰਦੂਕਾਂ ਵਿੱਚ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖ ਲਓ ਕਿ ਇਹ ਰੱਬ ਦਾ ਕਲਾਮ ਹੈ ਜੋ ਇਕ ਦਿਨ ਪੂਰਾ ਹੋਵੇਗਾ ।”

(ਤੁਹਾਨੀ ਖ਼ਜ਼ਾਇਨ ਭਾਗ 20, ਪੰਨਾ 409, ਤਜੱਲੀਯਾਤਿ ਇਲਾਹੀਯਹ ਪੰਨਾ 21)

ਫਿਰ ਫ਼ਰਮਾਉਂਦੇ ਹਨ :

“ਹੇ ਸਾਰੇ ਲੋਕੋਂ ਸੁਣ ਰੱਬੋ ਕਿ ਇਹ ਉਸ ਦੀ ਪੇਸ਼ਗੋਈ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਧਰਤੀ ਤੇ ਆਕਾਸ਼ ਬਣਾਏ ਉਹ ਆਪਣੀ ਇਸ ਜਮਾਤ ਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਫੈਲਾ ਦੇਵੇਗਾ ਅਤੇ ਸਬੂਤਾਂ ਤੇ ਦਲੀਲਾਂ ਰਾਹੀਂ ਸਾਰਿਆਂ ਉੱਪਰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਜਿੱਤ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੇਗਾ । ਉਹ ਦਿਨ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਸਗੋਂ ਨੇੜੇ ਹਨ ਕਿ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਕੇਵਲ ਇਹੋ ਇਕ ਧਰਮ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਸਨਮਾਨ ਨਾਲ ਚੇਤੇ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ । ਰੱਬ ਇਸ ਧਰਮ ਅਤੇ ਇਸ ਜਮਾਤ ਵਿੱਚ ਅਤਿਅੰਤ ਦਰਜੇ ਅਤੇ ਸੁਭਾਵਕ ਬਰਕਤ ਪਾਏਗਾ ਅਤੇ ਹਰ ਇਕ ਜੋ ਇਸ ਨੂੰ ਢਾਹੁਣ ਦੀ ਸੋਚ ਰਖਦਾ ਹੈ ਨਾਮੁਰਾਦ ਰੱਖੇਗਾ ਤੇ ਇਹ ਗ਼ਲਬਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਰਹੇਗਾ ਏਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਕਯਾਮਤ ਆ ਜਾਵੇਗੀ ਅਜੇ ਤੀਜੀ ਸਦੀ ਅੱਜ ਦੇ ਦਿਨ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿ ਈਸਾ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕੀ ਮੁਸਲਮਾਨ ਕੀ ਇਸਾਈ ਅਤਿਅੰਤ ਨਿਰਾਸ਼ ਤੇ ਬਦਜ਼ਨ ਹੋਕੇ ਇਸ ਝੂਠੇ ਅਕੀਦੇ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਣਗੇ ਅਤੇ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਇਕ ਹੀ ਧਰਮ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਇਕ ਹੀ ਪੇਸ਼ਵਾ । ਮੈਂ ਬੀਜ ਬੀਜਣ ਆਇਆ ਹਾਂ, ਸੋ, ਮੇਰੇ ਹੱਥੀ ਉਹ ਬੀਜ ਬੀਜਿਆ ਗਿਆ, ਹੁਣ ਉਹ ਵਧੇਗਾ ਫੁੱਲੇਗਾ ਤੇ ਫਲੇਗਾ ਅਤੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜੋ ਉਸ ਨੂੰ ਰੋਕ ਸਕੇ ।”

(ਰੂਹਾਨੀ ਖਜ਼ਾਇਨ ਭਾਗ 20, ਪੰਨਾ 66-67, ਤਜ਼ਕਰਾ-ਤੁਸ਼-ਸ਼ਾਹਾਦਾਤੈਨ ਪੰਨਾ 64-65)

ਸੱਚੇ ਦਾਵੇ'ਤੇ ਲਲਕਾਰ

“ਜੇਕਰ ਮੇਰੇ ਮੁਕਾਬਲੇ'ਤੇ ਦੁਨੀਆ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਜਾਤੀਆਂ ਇਕੱਤਰ ਹੋ ਜਾਣ ਅਤੇ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਤੁਲਨਾਤਮਕ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਹੋਵੇ ਕਿ ਕਿਸ ਨੂੰ ਰੱਬ ਗ਼ੈਬ ਦੀਆਂ ਗਲਾਂ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸ ਦੀਆਂ ਦੁਆਵਾਂ ਕੁਬੂਲ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸ ਦੇ ਲਈ ਆਪਣੇ ਵੱਡੇ ਵੱਡੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਦਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮੈਂ ਰੱਬ ਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾਕੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਹੀ ਗ਼ਲਬ ਰਹਾਂਗਾ । ਕੀ ਕੋਈ ਹੈ !! ? ਇਸ

ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਮੁਕਾਬਲੇ 'ਤੇ ਆਏ । ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਹੀ ਨਿਸ਼ਾਨ ਰੱਬ ਨੇ ਕੇਵਲ ਇਸ ਲਈ ਮੈਂਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਕਿ ਦੁਸ਼ਮਣ ਜਾਣ ਜਾਏ ਕਿ ਇਸਲਾਮ ਧਰਮ ਸਚਾ ਹੈ । ਮੈਂ ਅਪਣਾ ਕੋਈ ਸਨਮਾਨ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸਗੋਂ ਉਸ ਦਾ ਸਨਮਾਨ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਹਾਂ ।”

(ਰੁਹਾਨੀ ਖ਼ਜ਼ਾਇਨ ਭਾਗ 22 ਪੰਨਾ 181, ਹਕੀਕਾਤੁਲ ਵਹੀ ਪੰਨਾ 176)

ਖੁਲ੍ਹਾ ਚੈਲੰਜ

“ਮੈਂਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਮੂੰਹ ਦੀ ਸਹੁੰ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਹੁਣ ਵੀ ਉਸ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹਾਂ । ਦੁਨੀਆ ਮੈਂਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਛਾਣਦੀ ਪਰ ਉਹ ਮੈਂਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਮੈਂਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਹੈ । ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਗ਼ਲਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਰਾਸਰ ਦੁਰਭਾਗ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੀ ਤਬਾਹੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ । ਮੈਂ ਉਹ ਰੁੱਖ ਹਾਂ ਜਿਸ ਨੂੰ ਹਕੀਕੀ ਮਾਲਕ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥੀ ਲਾਇਆ ਹੈ, ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਮੈਂਨੂੰ ਕਟੌਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਸ ਦਾ ਸਿਰਾ ਸਿਵਾਏ ਇਸ ਦੇ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਹ ਕਾਰੂਨ ਅਤੇ ਯਹੂਦਾ ਇਸਕਰਯੂਤੀ ਤੇ ਅਬੂਜਹਲ ਦੇ ਨਸੀਬਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਹਿੱਸਾ ਲੈਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ । ਮੈਂ ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਇਸ ਗੱਲ ਲਈ ਭਿੱਜੀਆਂ ਅਖੌਂ ਨਾਲ ਤਿਆਰ ਹਾਂ ਕਿ ਕੋਈ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਨਿਕਲੇ ਅਤੇ ਮਿਨਹਾਜੇ ਨਬੁਵੱਤ (ਨਬੁਵੱਤ ਦੇ ਮਾਰਗ) ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਫ਼ੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੇ ਫਿਰ ਦੇਖੋ ਕਿ ਰੱਬ ਕਿਸ ਨਾਲ ਹੈ । ਪਰ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਨਿਕਲਣਾ ਕਿਸੇ ਹਿਜ਼ੇ (ਨਪਸੁੰਕ) ਦਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ । ਹਾਂ, ਗ਼ੁਲਾਮ ਦਸਤਗੀਰ ਸਾਡੇ ਦੇਸ਼ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਕੁਫ਼ਰ ਦੇ ਲਸ਼ਕਰ (ਸੇਨਾ) ਦਾ ਇਕ ਸਿਪਾਹੀ ਸੀ ਜੋ ਮੌਤ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੋਇਆ । ਹੁਣ ਉਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸ ਵਾਂਗ ਵੀ ਕੋਈ ਨਿਕਲਣਾ ਦੁਰਲਭ ਤੇ ਅਸੰਭਵ ਹੈ । ਹੇ, ਲੋਕੋ ! ਤੁਸੀਂ ਨਿਸ਼ਚੇ ਹੀ ਜਾਣ ਲਓ ਕਿ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਉਹ ਹੱਥ ਹੈ ਜੋ ਅਖੀਰ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਕਰੇਗਾ

। ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਡੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਤੇ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਇਸਤਰੀਆਂ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਜੁਆਨ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਬਜ਼ੁਰਗ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਛੋਟੇ ਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਵੱਡੇ ਸਾਰੇ ਰਲਕੇ ਮੇਰੇ ਹਲਾਕ ਹੋਣ ਲਈ ਦੁਆਵਾਂ ਕਰਨ ਏਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਸਜੱਦੇ ਕਰਦਿਆਂ ਕਰਦਿਆਂ ਨੱਕ ਸੜ ਜਾਣ ਅਤੇ ਹੱਥ ਸ਼ਿਥਿਲ ਹੋ ਜਾਣ ਤੱਦ ਵੀ ਰੱਬ ਤੁਹਾਡੀ ਉਕਾ ਹੀ ਦੁਆਵਾਂ ਨਹੀਂ ਸੁਣੇਗਾ ਅਤੇ ਨਹੀਂ ਰੁਕੇਗਾ ਜੱਦ ਤੱਕ ਉਹ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਪੂਰੇ ਨ ਕਰ ਲਏ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਮਨੁੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਇਕ ਵੀ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਨ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਰੱਬ ਦੇ ਫ਼ਰਿਸ਼ਤੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਹੋਣਗੇ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਗਵਾਹੀ ਨੂੰ ਲੁਕਾਓ ਤਾਂ ਨੇੜੇ ਹੈ ਕਿ ਪਥੱਰ ਮੇਰੇ ਲਈ ਗਵਾਹੀ ਦੇਣ । ਸੋ, ਆਪਣੀਆਂ ਜਾਨਾ'ਤੇ ਜ਼ੁਲਮ ਨ ਕਰੋ, ਝੂਠਿਆਂ ਦੇ ਮੂੰਹ ਹੋਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸੱਚਿਆਂ ਦੇ ਹੋਰ । ਰੱਬ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਬਿਨਾ ਫ਼ੈਸਲੇ ਦੇ ਨਹੀਂ ਛੱਡਦਾ ।”

(ਕੁਹਾਨੀ ਖ਼ਜ਼ਾਇਨ ਭਾਗ 17, ਪੰਨਾ 399-400, ਅਰਬਾਈਨ ਨੰਬਰ 3 ਪੰਨਾ 14-15)